

Giới thiệu Cô Nhóc Đáng Yêu Và Tfboys

Tên truyện: Cô Nhóc Đáng Yêu Và TFBoys

Author: Vũ Huyền Thiên Lam (Hạ Thiên Lam)

Genre: Thể loại: Fanfic TFBoys, Sad Ending, Romance, Love Polygon, truyện tình yêu

Rating: K

Status: Đang sáng tác

Length: 35 chương.+5 ngoại truyện

Warning: Đây là truyện fanfic không dành cho những antifan TFBoys. Nếu bạn là antifan TFBoys thì vui lòng click back.

- Cháu có phải hotgirl teen mới nổi Luru Anh Kì không? - Một giọng nữ cao vút đầy khinh người mà nó chắc chắn rằng nó chưa bao giờ nghe thấy vang lên từ đầu dây bên kia.
- Cháu là Anh Kì đây ạ! Nhưng cô đừng gọi cháu là hotgirl teen mới nổi, cháu chưa đến mức ấy đâu ạ! - Nó gãi đầu ngại ngùng.
- Ta là đạo diễn bộ phim" Phòng tự học Học viện nam sinh", ta sắp làm một bộ phim mới có tên là " Teen weibo"và ta muốn mời cháu tham gia nữ chính.
- Cháu có nghe qua quảng cáo " Teen weibo" rồi ạ! Có phải là bộ phim 50 tập có TFBoys đóng đúng không ạ? Cháu là fan cuồng của TFBoys đó. - Nó sung sướng reo lên.
- Ta không quan tâm. Phải xem cháu diễn thế nào đã!
- Vâng ạ. Vậy bao giờ đóng? - Nó bắt đầu thấy chán bà cô khó tính này rồi!
- Đúng 9 giờ sáng nay nhé! Cháu sẽ phải thử vai.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Yêu Và Tfboys* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

"I belive i can love. You give me..."

- A lô - Nó vừa ngáp vừa nghe máy. Ai mà sáng sớm đã gọi thế nhỉ. Mới tám giờ sáng.
- Cháu có phải hotgirl teen mới nổi Luru Anh Kì không? - Một giọng nữ cao vút đầy khinh người mà nó chắc chắn rằng nó chưa bao giờ nghe thấy vang lên từ đầu dây bên kia.
- Cháu là Anh Kì đây ạ! Nhưng cô đừng gọi cháu là hotgirl teen mới nổi, cháu chưa đến mức ấy đâu ạ! - Nó gãi đầu ngại ngùng.
- Ta là đạo diễn bộ phim" Phòng tự học Học viện nam sinh", ta sắp làm một bộ phim mới có tên là " Teen weibo"và ta muốn mời cháu tham gia nữ chính.
- Cháu có nghe qua quảng cáo " Teen weibo" rồi ạ! Có phải là bộ phim 50 tập có TFBoys đóng đúng không ạ? Cháu là fan cuồng của TFBoys đó. - Nó sung sướng reo lên.
- Ta không quan tâm. Phải xem cháu diễn thế nào đã!
- Vâng ạ. Vậy bao giờ đóng? - Nó bắt đầu thấy chán bà cô khó tính này rồi!
- Đúng 9 giờ sáng nay nhé! Cháu sẽ phải thử vai.
- Vâng. Sớm vậy cơ ạ? - Nó ngạc nhiên.

- Ủ, 9 h tối mai công chiếu rồi. Tập 1 lại khá công phu nên cháu phải tới sớm.

- Vâng ạ! Cháu đến liền đây!

Cúp máy.

1s... Trái Đất sắp nổ tung

2s... Nó nhảy căng lên

3s... hét lên thật to "dז"

Tuyệt quá, nó sắp được gặp thần tượng của mình rồi!

Nó mở tủ quần áo, chọn chiếc áo phông màu cam(màu của cả nhóm) có chữ Tứ Diệp Thảo, quần bò lửng và đôi giày ba ta màu xanh dương.

Tại trường quay Trùng Khánh...

- Chị Y Phàm, bao giờ Anh Kì mới đến?- Một cậu nhóc đáng yêu ngồi trên ghế, tay không ngừng bóp sô cô la, mồm thì luôn hỏi chị trang điểm đang make up cho Tỳ.

- Nguyên à, em cứ ngồi yên đợi, chút nữa nhóc ấy sẽ đến.

- Ê Nguyên, cậu quan tâm tới con gái khi nào vậy? Anh Kì quả là lợi hại nha, Nguyên mới chỉ xem ảnh đã muốn gặp, tớ ghen tỵ. Tớ sẽ mách Khải ca xem anh ấy thế nào, Bảo Bối của anh ấy lại muốn gặp người con gái khác.

- Cậu dám...Tớ sẽ không cho cậu ăn bím bím sô cô la ngon ơ là ngon nữa! - Tiểu Nguyên phùng má giận dữ.

- Tớ đùa tí thôi mà! Êu ôi, mới động tới chổng một tí là đã giận rồi!

- Có thêm đứa con gái đóng với bọn mình sao?- Một tiếng nói vang lên từ đằng sau. Là tiểu thư Nhã Phong dùng rất nhiều tiền để mua lại vai này. Mặc dù là vai phản diện(ác). Hôm nay, cô ta diện một bộ cánh lộng lẫy nhằm gây ấn tượng với TFBoys. Cô ta đã thành công, Thiên Tỳ và Nguyên Nguyên đều ghét cô ta ngay từ ánh nhìn đầu tiên. Cô ta vừa bước vào, Thiên Tỳ và Nguyên đều không nói chuyện nữa!

Nếu lúc đó, Ái Linh không chạy vào phòng trang điểm thì tình hình căng thẳng này cũng còn kéo dài.

- Tình hình thế nào rồi hả Y Phàm? - Ái Linh sốt ruột hỏi.

- Tội trang điểm cho Tiểu Nguyên, Tiểu Phong xong rồi, Tỳ thì sắp xong, Nguyên, Phong thay trang phục rồi, Tiểu Tỳ thì chưa.

- Dừng lại, Tỳ có cảnh quay gần cuối nên make up sau cũng được. Anh Kì tới rồi đây này ! Làm cho con bé trước đi. Vào đây Anh Kì.

Nó đang ngắm trường quay thì nghe thấy tiếng gọi của Ái Linh. Nó lập tức đi về phía phát ra tiếng gọi.

- Oa, đây là phòng trang điểm đúng không ạ! Tuyệt quá! - Nó đứng ở cửa nhìn vào. Nó nhìn lướt qua một vòng, ánh mắt dừng lại nơi hai nam thần đang ngồi. Nó há hốc mồm kinh ngạc, trước mặt nó là Thiên Tỳ và Vương Nguyên bằng xương bằng thịt.

Ái Linh vội giới thiệu với mọi người:

- Đây là Anh Kì, cô ấy sẽ diễn cùng 3 đứa và Tiểu Khải trong suốt bộ phim này!

Nhã Phong nhìn nó đầy ghen tỵ:" Mới có chút nhan sắc đã được đóng phim cùng TFBoys rồi, chắc hẳn là con bé này phải dùng thủ đoạn gì đấy!"

- Anh Kì, đây là Nguyên và Tỳ, 2 trong 3 cậu bé chiến binh, chắc cháu biết chứ nhỉ! Anh Kì, sao lại đơ thế này! - Ái Linh huơ tay trước mặt Anh Kì.

- Đẹp... đẹp trai quá!- Nó vô thức mấp má miệng.

- Cậu vô tư thật đấy! - Nguyên cười tỏa nắng, nhảy khỏi ghế, chạy đến khoác vai nó.- Tớ và cậu còn đóng phim cùng nhau trong thời gian dài, làm quen luôn nha! Tớ là Nguyên, cực đẹp trai, học giỏi, đáng yêu.

"Nguyên à, đừng cười nữa! Tớ sắp chết luôn vì nụ cười đáng yêu của cậu rồi!" Nó nghĩ thầm. Dù nó bị đơ toàn tập nhưng cũng không đến mức bỏ lỡ cơ hội.

- Chào Nguyên, mình là Anh Kì! Rất vui được nhìn thấy cậu! - Nó trả lời.

- Cậu đáng yêu nhỉ! Ê Tỳ, mình và Kì ai đáng yêu hơn. - Nguyên gọi Tỳ đang trang điểm để hỏi.

- Tất nhiên là Bảo bối rồi!- Nhã Phong cố lấy nụ cười giả tạo xen vào rồi quay ra lườm nó thật sắc như muốn ngằm bảo." Tránh xa bảo bối ra!"
- Xin lỗi, nhưng trừ Tỷ và Khải ra. Tớ không thích bị gọi là bảo bối.
- Xin lỗi, nhưng tớ nói thật mà!- Nhã Phong tiếp tục xen vào.

Thiên Tỷ cố giữ hình tượng nên không nổi cáu với Nhã Phong chứ trong lòng cậu thì bốc lửa lắm rồi!

- Anh Kì đáng yêu hơn! - Tỷ nói rồi đeo headphone màu trắng yêu thích của cậu vào.
- Nói dối đúng không?- Yuan phụng phịu giận dỗi.
- Anh Kì, ngồi xuống đây, bắt đầu nào!- Y Phàm kéo nó ngồi vào ghế, bắt đầu trang điểm hết sức tỉ mỉ.

Ái Linh đưa cho nó và tiểu Nguyên kịch bản rồi ra ngoài cho người sắp xếp lại cảnh quay.Nó đọc qua kịch bản, không khó chút nào, liền mỉm cười vì thoát khỏi lo lắng.

- Đừng vội mừng, không đơn giản như cậu nghĩ đâu.- Tiểu Tỷ đang nghe nhạc, nhắm mắt mà vẫn thấy nó mỉm cười. Cậu thật lợi hại. Nhưng mà... nhìn đáng về cậu ấy bây giờ thật đẹp trai à nha!
- Nhìn gì mà nhìn ghê thế! Chưa thấy người nào đẹp trai như tôi à? Mà con gái thì phải nhìn ý tứ chứ cứ nhìn chăm chăm vào mặt người ta, ghê chết lên được. - Thiên Tỷ mở mắt. - À, cậu mới chỉ đọc qua kịch bản thôi đúng không? Chắc chưa đọc đoạn cuối.Đọc đi.

Nó gỡ lại đoạn cuối, chăm chú đọc. Trời đất quý thần ơi, nó sẽ phải diễn cảnh đi học cùng Nguyên, mãi nói chuyện, vấp vào đá và ngã chúi ra đường trước, Thiên Tỷ lúc đó đang đi ngược chiều bị nó ngã trúng và... nó nằm gọn trong lòng ai đó. Tình cảm nhỉ!

- Cậu nó nặng không?- Thiên Tỷ bắt ngờ hỏi
- Để làm gì?
- Thì cậu ngã vào lòng tôi đó! Tôi sợ gãy chân.

Bạn đang đọc truyện *Có Nhóc Đáng Yêu Và Tfbys* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

- Không nặng lắm!
- Phù, vậy thì may quá rồi!

Ái Linh chuẩn bị xong vào phòng gọi nó và Nguyên, vừa lúc Y Phàm chọn cho nó được bộ đồng phục học sinh màu trắng viền đen.

- Chị Ái Linh, thấy bộ này sao?
- Không được, trông ảm đạm quá! Lấy cho tôi bộ áo sơ mi trắng, cà vạt xanh có đường kẻ trắng, váy xanh dương đường kẻ trắng. - Ái Linh gất lên. Sắp muộn giờ diễn rồi mà Y Phàm không làm việc nghiêm túc.

Y Phàm vừa lấy bộ trang phục ra, Ái Linh bảo nó thay ngay. Nó ngoan ngoãn vào phòng thử đồ thay quần áo, dù nó không thích bộ này cho lắm.

Nó quay phim cùng Nguyên rất ấn ý, cả hai đều diễn rất xuất sắc. Cảnh cuối..

- Song Lam (tên nhân vật Anh Kì nhận), hôm nay lớp chúng ta có học sinh mới đấy!
- Không được! Cất.- Ái Linh hét lên tức giận.- Nguyên, chủ động nắm tay Kì, còn Thiên Tỷ bước đi thật lạnh lùng và hờ hững, không để ý xung quanh. Nguyên và Kì phải thật tình cảm. Lại nào.

Lần này diễn ra suôn sẻ cho đến khi..

- Song Lam cẩn thận.
- Á ...aaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

Nó đang nằm trong vòng tay của Tỷ, mùi của Tỷ dễ chịu thật.

- Cô... cô biến đi mau. - Nhã Phong xem từ nãy tới giờ ngứa mắt lắm rồi! Cô ta lao vào cảnh quay. May mà Phạm kịp giữ cô ta lại.

Ái Linh cho dừng phim rồi cho mọi người nghỉ. Ái Linh bảo Y Phàm lôi Nhã Phong vào kho, cô sẽ trị tội Nhã tiểu thư.

Nó thay đồ xong, định về thì Nguyên chạy theo, với vẻ mặt đáng yêu.

- Chuyện gì vậy Vương Nguyên?

- Cậu có rảnh không?

- Có.

- Đến kí túc xá TF chơi nha!

Kí túc xá TF là nơi các thực tập sinh của công ty giải trí TF ở. Nó có mơ cũng không dám nghĩ tới có ngày nó được đến đó.

- Thật sao?- Nó sung sướng reo lên. Không ngờ mình có may mắn này.

- Ủ! Giờ này chắc đại ca về rồi! Cậu đến đó ăn com với tụi mình luôn nha! Mình cũng muốn giới thiệu cậu với Khải ca!

- Thật sao? Mình yêu cậu nhất!

- Cậu yêu mình nhất á?- Nguyên đỏ mặt.

Nó lờ mờ rồi. Mà cũng kệ. Được đến kí túc xá TF không vui sao được. Thiên Tỷ thay xong đồ, bước ra đã bị Nguyên túm luôn:

- Tỷ ơi, hôm nay Kì đến nhà chúng ta chơi đó!

- Gì CỜ?

- Cậu không vui à?

- KHẢI CA SẼ GIẾT CHÚNG TA ĐÁY NGUYỄN, KHÔNG ĐƯỢC CHO CON GÁI TRỪ QUẢN LÝ VÀO ĐÓ CỜ MÀ!

- Vì phạm chút có sao đâu?

- Nhưng mình không phải đồng phạm đâu? - Thiên Tỷ thờ dài, Nguyên đã thích cái gì thì sao cậu ngăn cấm được.

- Vậy cậu đồng ý rồi hả? DZÊ, chúng ta ra xe thôi Kì?- Nguyên vui mừng kéo nó ra xe bus TF đang chờ trước cửa trường quay để lại Tỷ ngơ ngác:

- Mình đồng ý hồi nào nhĩ?

Tại ký túc xá TF,...

- Anh Kì, xin giới thiệu, đây là nhà của đại gia đình TF. - Vương Nguyên nhảy xuống xe trước, chạy vào mở chiếc cổng trắng tinh.

- Wow, lớn thiệt.

Kí túc xá TF thật sự không giống kí túc xá chút nào! Rõ ràng là biệt thự mà! Thiên Tỷ đi sau nó và Nguyên, im lặng không nói gì, khuôn mặt cậu lúc nào cũng u sầu. Nguyên kéo nó qua lối vào dài sỏi, hai bên là đồng hoa bồ công anh.

- Thật giống lâu đài của hoàng tử trong truyện cổ tích.- Nó hét lên.

"Nhưng mà có nhiều hoàng tử lắm, không biết công chúa thích hoàng tử nào!"- Nguyên nghĩ thầm. Nguyên nhanh nhẹn mở cửa chính cho nó và Xi vào. Cửa đóng lại và ... trước mặt nó là một hình ảnh thật khủng khiếp.

Nam thần Karry, người nó thần tượng nhất một chân trên thành ghế sofa, chân còn lại để rơi tự do. Lưu Chí Hoành ngồi cắn móng tay(may ko phải móng chân), Lưu Nhất Lân ngân nga bài ca tự chế(Bạn Chaien đây rồi). Cả 3 đang xem tivi thì mất chữ O, mồm chữ A. Và trung tâm của sự chú ý chính là nó.

Lần đầu tiên, nó nhìn vào mắt nam thần Karry, tim nó lệch một nhịp.

- Có gì mà mọi người ngạc nhiên ghê vậy! - Nguyên cười trêu.

- Nguyên, đây là ai vậy?- Lưu Chí Hoành ra vẻ không quan tâm nhưng mắt thì vẫn dán vào thiên thần mới bước vào.

- Đây là Anh Kì, cậu ấy thủ vai Song Lam trong Teen Weibo. Hôm nay, cậu ấy tới nhà mình chơi. Ừa, không ai chào cậu ấy được một câu à? - Nguyên vừa nói vừa nhìn nó, vì cậu biết ánh mắt bốc lửa của Khải ca đang hướng về phía cậu.
- Anh Nguyên, chúc anh may mắn. - Nhất Lâm cười cười nhìn Nguyên vẻ thông cảm.
- Báo bối! Em biết luật lệ của nhà TF chứ? - Khải ca đứng lên, tức giận tới gần Vương Nguyên đang run sợ.
- KARRY ĐẸP TRAI, EM LÀ FAN CỦA ANH ĐÓ, ANH LÀM ƠN CHO EM XIN CHỮ KÍ. - Nó lục cuốn sổ tay ghi chép về TFBoys và cây viết nhìn Khải ca năn nỉ.
- Karry đẹp trai ư? Nguyên, lần này anh bỏ qua, nhớ là không có lần sau đâu đấy nhé! - Khải ca cầm viết kí vào sổ. - Em là Anh Kì à?
- Vâng ạ!
- Sắp đến giờ ăn cơm rồi, em ở lại ăn cơm cùng bọn anh luôn. - Khải ca lại làm bản mặt "lừa tình thiên hạ" làm sao nó không đồng ý cho được.
- Tất nhiên rồi ạ!
- Thiên Tỳ đâu? - Khải ngạc nhiên nhìn quanh, đúng là Thiên Tỳ vẫn chưa vào.
- Em đây, vậy mà em tưởng mọi người quên em rồi cơ chứ! - Tỳ đứng cạnh Nguyên nãy giờ mà hình như không ai biết. Phũ phàng quá! Nguyên thì ngạc nhiên đến tột độ, không ngờ nó lại có thể làm Khải ca người giận nhanh thế, kỉ lục mà Nguyên chưa đạt được. Nó đặc biệt lợi hại đó!
- Em có muốn xem qua kí túc xá TF không?
- Có ạ!
- Đi theo anh! - Khải ca cười đẹp quá! Nụ cười vẫn mang vẻ lãnh đạm.
- Em dẫn Kì đi cho ạ! - Đồng thanh Nguyên và Tỳ. Hai người quay sang nhìn nhau ngơ ngác. Không ngờ rằng đôi phương cũng có ý nghĩ giống mình. Người ngạc nhiên nhất ở đây phải là Anh Kỳ mới đúng. Vậy mà nó vẫn ngây thơ như không có gì.
- Tỳ, cậu cũng muốn dẫn Kỳ đi sao?
- Để đảm bảo là cô ta không nghịch linh tinh thôi! - Thiên Tỳ ngó lơ, tỏ vẻ không quan tâm tới vẻ mặt bức bối của Nhị Nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Yêu Và Tfboys* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

- Mình đảm bảo là cô ấy không nghịch linh tinh. Đi thôi Kì. - Nguyên kéo tay nó đi. Thiên Tỳ đã nhanh tay kéo Nguyên ở lại.
- Cậu đang làm theo ý mình đấy Nguyên, đề Anh Kì quyết định đi!
- Được thôi! Kì, cậu muốn à? - Nguyên nhìn nó, cười tỏa nắng (tính dùng chiêu thôi miên = nụ cười đẹp đây mà)
- Minh... mình... Nó nhìn Khải ca bằng ánh mắt cầu cứu. Vừa đúng lúc Khải ca cũng đang nhìn nó.
- Cứ cãi nhau đến giờ ăn cơm rồi đó, tất cả ra ăn cơm thôi! - Khải ca nói bằng giọng ra lệnh. Thiên Tỳ và Nguyên lại khoác vai nhau ra phòng ăn, Lâm và Hoành cũng đi luôn. Chỉ còn nó và Khải:
- Cảm ơn nam thần Karry!
- Không có gì, hai đứa tụi nó hay cãi nhau lắm! Nhưng rồi lại thân như không có chuyện gì ấy mà! Mà cô bé dễ thương này, em đừng gọi anh là nam thần Karry nữa! Em được Tiểu Tỳ và Tiểu Nguyên đồng ý cho vào nhà hơn nữa sau này lại cùng đóng phim với anh, anh coi em như người nhà, em cứ gọi anh là Khải ca nha!
- Vâng thưa Khải ca! - Nó cười để lộ răng khểnh.
- Em cười dễ thương thật đấy cô bé ạ! Ra ăn cơm đi nhé! Anh ra trước đây! Khải ca

" ANH ẤY VỪA GỌI MÌNH LÀ CÔ BÉ DỄ THƯƠNG, TUYỆT!" - Nó mở màng tận 9 tầng mây.

- Chị Kì, ra ăn cơm!- Nhất Lân kéo nó xuống mặt đất.

Nó ra phòng ăn. Giữa phòng là bộ bàn ghế có 6 ghế, 5 người đã ngồi còn một ghế cho nó.

(Hoành)(Lân)(Xi)

(Khải)(?)(Yuan)

Nó ngồi vào ghế trống. Nguyên thì luôn miệng kể về buổi quay phim hôm nay. Khải ca thì gấp thức ăn cho mọi người(nó nhiều hơn). Nó thì bị thôi miên mất rồi! Cả buổi không ăn miếng cơm nào, cứ nhìn Khải ca(thứ 4 mỹ nam châu á mà lại).

- Anh Kì, cậu ở đâu vậy? Cậu ở với ai?- Nguyên bắt ngờ hỏi.

- Mình ở khu đô thị Our city, mình ở một mình. Ba mẹ mình là những nhà thiết kế thời trang, lên luôn ở Paris, London, chẳng bao giờ về thăm mình. Nhưng hàng tháng vẫn gửi tiền về cho mình.

- Cậu học ở đâu vậy? - Thiên Tỷ hỏi.

- Sắp hết hè rồi, năm sau lớp 10 tớ sẽ nộp hồ sơ vào trường Bát Trung.

- Tuyệt quá! Chúng tớ cũng nộp hồ sơ vào trường đó!- Nguyên nhảy cẫng lên- Khải ca cũng học ở đó nè!

- Vậy à?- Nó vui vẻ nhìn Karry.

- Xong rồi! Anh Kì không muốn ăn nữa có muốn xem nhà không?- Karry đứng lên.

- Có ạ!- Nó cũng đứng dậy rồi theo Karry lên tầng.

Karry quả là lợi hại, cướp thiên thần từ tay hai hoàng tử đang tranh nhau một cách bình thản. Nguyên và Tỷ chỉ còn cách nhìn nhau mà khóc không ra nước mắt thôi! Quay lại với nó...

Nó đi theo Khải ca nhưng lại nhìn xuống chân (chắc rãnh quá đếm xem đi được bao nhiêu bước rồi)ngẩn ngơ. Hậu quả là đâm sầm vào lưng anh.

- Em có sao không? - Khải ca lúc nào cũng quan tâm và lo lắng cho người khác như vậy.

- Không sao đâu ạ! À, Khải ca này, trước đây em cũng biết anh luôn quan tâm tới các fan của

mình nhưng không ngờ anh lại quan tâm hơn em nghĩ.

- Anh chỉ như vậy với người đặc biệt thôi, cô bé ạ! À mà, đây là phòng của Nguyên, phòng thằng bé hơi lộn xộn, nó còn trẻ con mà!- Khải ca mở cửa phòng có chữ Bảo Bối dễ thương.

- Ui ui ui, dễ thương quá! -Nó cảm xúc ảnh để trên bàn lên.

- Ảnh đó là khi Nguyên còn nhỏ.

Nó đi xung quanh phòng rồi dừng lại ở giường của Nguyên. Đầu giường có một cuốn sổ, tiện tay nó mở ra. Gì thế này, toàn là...hình của nó với những dòng ghi chú:

-Ngày hôm nay mình mới biết trên thế giới có người dễ thương như thế!Mình yêu cô ấy mất rồi! Hotgirl ANH Kì

-Nghe nói cô Ái Linh sẽ mời Anh Kì tham gia Teen weibo, vui quá!

- Được biết cảm giác yêu thầm thế nào thật thích...vv...vv

Không ngờ, không ngờ thần tượng của nó lại...(thử tưởng tượng nếu thần tượng của bạn yêu bạn

thì bạn sẽ có cảm giác thế nào thì nó cũng đang như vậy, vui phát điên)

Nó đã đọc hết, Khải ca không để ý cho lắm, anh đang dựa vào tường chơi game trên điện thoại.

- Khải ca, chuyển qua phòng khác nha!

- Phòng của Thiên Tỷ là phòng cấm kị, tuyệt đối không ai được vào, chẳng biết nó giấu gì nữa

nhưng không vào được đâu, nó khóa kỹ lắm, lên phòng anh nhé!

- Sao cũng được ạ!

Khải ca dẫn nó vào phòng có chữ: "Đại ca" dán ở cửa. Wow, toàn màu xanh ngọc bích.

- Phòng anh đẹp thật đó, còn rất gọn gàng nữa chứ!- Nó nhảy lên giường anh. - êm êm quá!

- Hi hi.

- Ủa!- Nó thấy ở trên đầu giường có tấm ảnh đã ố vàng. Trong ảnh là một người phụ nữ trông thật phúc hậu, bà có đôi mắt giống Khải ca.- Ai vậy nhỉ?

- Mẹ anh, khi bà còn sống.

- Xin lỗi anh, em lỡ khơi lại nỗi buồn ấy.

- Thông tin này không được tiết lộ cho các fan! Anh đã yêu cầu vậy đó, anh không muốn họ buồn.- Đôi mắt Khải ca thoáng cụp xuống. So cute.

- Trông bà ấy giống anh quá! Anh đừng buồn nha, mẹ anh trên kia không muốn thấy anh buồn

đâu!

- Ủ! Anh không buồn đâu!- Khải ca mỉm cười "Vì anh đã có người để yêu thương"

- Hihi

Nó xuống giường, đu lên cửa sổ (sở thích quái dị giống khỉ). Cảnh tượng bên ngoài nhìn từ đây thật đẹp. Đây là khoảng thời gian ngự trị của những tia nắng. Những tia nắng vàng giòn xuyên qua những kẽ lá bầu chiếu xuống mặt đất, tung tăng nhảy múa rất vui vẻ như những đứa trẻ nhỏ. Nền đất màu nâu được nắng chiếu xuống giống hệt như một chiếc chiếu hoa. Thành thạo có chị gió nhẹ nhàng vu vơ đến dạo chơi, chị khẽ lướt qua từng vòm cây, kẽ lá. Chị chơi trốn tìm cùng những tia nắng. Nhiều lúc mãi chơi quá, chị quên cả thổi làm cho bầu không khí trở nên oi ả, nhưng lại thật là sáng khoái khi chị bất chợt thổi một luồng khí mát. Bụi hoa hồng đang ra hoa, những nụ hoa chúm chím nở, e ấp dưới nắng. Đôi bông hồng trắng, hồng nhung chớm nở tỏa hương thơm ngát, hòa lẫn mùi nắng mới khiến người ta ngây ngất.

Nó khịt mũi:

- Chưa bao giờ em thấy thành phố đẹp thế này!

- Ủ!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Yêu Và Tfboys* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Nó quay vào, nhìn lên tường. Là một chiếc đàn ghi ta màu xanh dương.

- Ui, ghi ta kìa! Anh là người chơi ghita giỏi nhất nhóm đúng không? Em thích mấy bài anh tự chơi ghi ta rồi cover lại lắm! Khải ca lấy cây ghi ta xuống, thử lại các dây đàn:

- Anh chơi tặng em bài "Hẹn ước hoa Bò Công Anh" nha!

Nó gật đầu thay cho câu trả lời. Từng nốt nhạc vang lên.

Xiao xue li ba pang de pu gong ying

Đóa bồ công anh bên cạnh hàng rào tiểu học.

Shi ji yi li you wei dao de feng jing

Là cảnh đẹp mang hương hoa trong ký ức

Wu shui cao chang chuan lai chan de sheng yin

Sân thể thao giờ nghỉ trưa truyền đến tiếng ve kêu

Duo shao nian hou yei hai shi hen hao ting

Sau bao nhiêu năm nghe vẫn thật hay

Jiang yuan wang zhe zhi fei ji ji cheng xin

Đem ước nguyện gấp thành máy bay giấy, gửi đi như 1 lá thư

Yin wei wo men deng bu dao na liu xing

Bởi vì chúng ta không đợi được ngôi sao băng ấy

Ren zhen tou jue ding ming yun de ying bi

Cần trọng tung đồng xu quyết định vận mệnh

Que bu zhi dao dao di neng qu na li

Nhưng lại không biết cuối cùng có thể đi tới nơi đâu

Yi qi zhang da de yue ding, na yang qing xi, da guo gou de wo xiang xing

Lời hẹn ước cùng nhau trưởng thành, vẫn còn rõ ràng đến như thế, chúng ta đã ngoắc tay với nhau, em tin tưởng vào điều đó

Shuo hao yao yi qi lu xing, shi ni ru jin, wei yi jian chi de ren xing

Lời hẹn ước sẽ cùng nhau phiêu bạt, là điều duy nhất em luôn kiên định, tới tận hôm nay

Yi qi zhang da de yue ding, na yang zhen xin, yu ni liao bu wan de ceng jing

Lời hẹn ước cùng nhau trưởng thành, chân thành đến như vậy, cả những câu chuyện trò không có điểm dừng với anh trước kia

Er wo yi jing fen bu qing, ni shi you qing, hai shi cuo guo de ai qing

Vậy mà em đã chẳng thể phân biệt được, anh là tình bạn, hay là một tình yêu bị bỏ lỡ...

- Hay tuyệt!- Nó vỗ tay và... nhiều tiếng vỗ tay khác nữa...

Nó ngạc nhiên quay lại, là mọi người đã đứng sau nó từ lúc nào.

- Các cậu lên đây từ hồi nào vậy? - Nó hỏi.

- Mới thôi, đủ để nghe Khải ca chơi đàn.- Nguyên cười(đã bảo đừng cười nữa mà, chết người ta rồi đây này) - Anh Kì, Khải ca chiều nay 4h tất cả diễn viên trong Teen weibo phải đi chụp ảnh cho buổi ra mắt phim đó, chắc chút nữa cô Ái Linh sẽ nhắn cho mọi người.

Nó không khỏi ngạc nhiên: "Chụp ... chụp cùng nam thần, tặng băng và bảo bối ư?". Occ..occ... là tiếng bụng nó kêu, giờ nó mới thấy đói. Lúc này mãi ngắm nam thần nó đâu có ăn được gì! Hic hic, giờ mọi người đang nhìn nó tò mò kia, ngại quá!

- Anh Kì, cậu đói hả?- Nguyên quan tâm hỏi. Làm ơn đừng bói móc thêm nữa!.

- Lúc này, chị Kì có ăn gì đâu, em rửa bát em biết mà!- Nhát Lân lo lắng xen vào.

- Vậy sao đi chụp ảnh được? Xi, đi ăn thôi còn chần chờ gì nữa, nhà mình còn gì ăn đâu, Hoành cho hết thùng rác rồi!- Thiên Tỷ có vẻ thích thú. Cũng phải thôi, cậu định sẽ trả tiền bữa cơm này thì sẽ ghi được thêm điểm trong mắt thiên thần.

- Nhưng sắp đến giờ chụp ảnh rồi, mọi người còn phải đi chụp ảnh nữa chứ! Em không cần ăn đâu!- Nó cười trừ vì bụng của nó không ngừng phản bội, réo ầm ỹ.

- Đi ăn thôi!- Karry cao giọng quyết định.- Để tránh gây sự chú ý, chúng ta sẽ đi bằng xe đạp.

- Hà...xe đạp.

Giải thích lý do ngạc nhiên của Nguyên và Tỷ: Từ ngày làm mình tinh nổi tiếng được các bạn trẻ yêu thích tới giờ, 3 đứa toàn đi bằng xe của TF với nhiều fan bao vây. Lâu rồi không động tới xe đạp, bây giờ Khải ca lại quyết định đi bằng xe đạp thì quả là cực hình.

- Khải ca, em quên mất, em phải đi học thêm đây!- Nguyên định chuẩn.

- Khải ca, em chot nhớ ra em chưa làm bài tập! Tạm biệt anh nha!- Tỷ cũng đánh trống lảng.

- E hèm, hai đứa này, bài tập hè hôm qua Tỷ mới khoe làm xong rồi mà, Nguyên thì đâu có đi học thêm.Nếu hai đứa không thích đi thi thôi, Anh Kì chúng ta đi nhé!

- EM SẼ ĐI!- Nguyên và Tỷ hét lên..(Mun sợ quá cũng hét lên theo)

(Trùi ui, Lân và Hoành bị lảng quên, đành ngậm ngùi về phòng)***

Ngoại truyện:

Mun: Nhất Lân, Chí Hoành hai cậu cảm thấy thế nào khi bị lảng quên từ lúc ăn com đến lúc Khải ca nói đi ăn com.

Lân: Đau tim một cách nghiệt ngã, hic hic, dù tớ có là nhân vật phụ thì Kì cũng đừng phũ phàng đến nỗi không thèm liếc nó nổi một cái cơ chứ! Tỷ, Nguyên cũng chỉ lo diễn thôi à!

Hoành: Sung sướng tốt độ, không phải đi xe đạp là may ừ.

Nó giật mình, đứng hơn là quá ngạc nhiên trước thái độ kì kì của 3 người.Nguyên bất ngờ kéo tay nó rồi chạy xuống tầng. Nó chỉ biết chạy theo Nguyên. Nguyên dừng lại rồi quay lại nhìn nó:

- Anh Kì, tớ sẽ đưa cậu đi ăn. - Nguyên nói rồi kéo nó ra kho lấy xe." Cậu ấy đang nắm tay mình, mình cảm thấy thật tuyệt, tay cậu ấy...ấm thật"

Nó dường như quên hết mọi thứ xung quanh, vì bây giờ, trước mắt nó chỉ có một người con trai đáng yêu đang nắm tay nó, không rời.

- Anh Kì, lên xe đi.- Nguyên ngồi lên xe sẵn, giục nó lên.

- Nhưng... nhưng cậu chưa buông tay mình ra.- Nó quay đi, ngượng đỏ mặt. Nguyên nhìn xuống, vội buông tay nó ra, gãi đầu.

- Xin lỗi, mình quên.

Nó lên xe. Nguyên đạp. Có hai đứa khủng đang đạp xe giữa trời nắng chang chang nhưng lại đều theo đuổi suy nghĩ của riêng mình.

- Cậu ăn gì?

- Mình không biết.

- Mì kim chi nha!

- Cũng được

- Mình biết một tiệm mì kim chi tuyệt lắm!

Nguyên chở nó vào một tiệm ăn nhỏ xinh ở góc phố. Bà chủ quán đơn đã ra mời :

- Nguyên Nguyên, lâu rồi cậu không ghé quán cô đây nhé! Còn đi cùng cô bé nào đáng yêu thế này! Hai đứa xứng đôi thật đó. Cô bé này nhìn quen nhỉ?

- Cô ấy là hotgirl Anh Kì đó cô ạ!- Nguyên giới thiệu trong khi nó vẫn e thẹn nấp sau lưng Nguyên.

- À, cô nhớ ra rồi, cháu là cô bé đó, ảnh của cháu, con trai cô dán khắp phòng đó hả! Cháu và Nguyên vào, vào đây, hôm nay cô miễn phí cho hai đứa.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Yêu Và Tfboys* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

[- Cô tốt bụng thật đó!- Nguyên và nó theo cô chủ quán bước vào dưới sự ngưỡng mộ của mọi người. Hai đứa vào bàn trong phòng riêng, để tránh sự chú ý của mọi người. Bà chủ quán lập tức bê vào cho hai đứa hai tô mì kim chi.

- Chén thôi!- Nó hô to rồi cầm cúi ăn. Nguyên thì cứ chăm chú nhìn nó ăn và cười.Nó phát hiện ra,ngẩng đầu lên hỏi:- Cậu cười gì vậy?

- Cậu ăn đáng yêu thật đấy! Không chảnh như những hotgirl nổi tiếng khác!

Nó chợt nhớ lại chuyện cuốn sổ, nó muốn hỏi Nguyên cho rõ ràng...

Nó buông đũa xuống, nhìn Nguyên chăm chăm rồi mới nói:

- Vương Nguyên, tớ có chuyện muốn hỏi cậu?- Nó làm bộ mặt nghiêm trang.

- Chuyện gì mà đáng sợ thế nhỉ? Hỏi đi, hỏi đi.- Nguyên vẫn đang tập trung tự sướng, cảm điện thoại, tạo dáng rất dễ thương.

Nó thực sự không muốn nụ cười kia biến mất, không, chuyện này nó sẽ chỉ giữ riêng cho nó, không nói.

- À, mình hỏi là sắp đến giờ đi chụp ảnh chưa?

Nguyên vội nhìn chiếc đồng hồ cô 4 lá ở tay:

- Đến giờ rồi, đi thôi!- Nguyên đứng dậy.

- Nhưng cậu còn chưa ăn cơ mà.

- Mình đưa cậu đi ăn, chứ không phải mình ăn.

- Ủa, vậy cậu gọi làm gì?

- Để làm bạn với tô mì của cậu.À, Anh Kì, cậu có khẩu trang không ?Đến trường quay có rất nhiều fan của TFBoys, mình không đi xe TF nên phải đeo, để không ai nhận ra.

- Có 1 cái.

Nó lục cặp mãi mới tìm thấy một chiếc khẩu trang màu xanh dương, liền đưa cho Nguyên. Nguyên đeo khẩu trang rồi cùng nó đi. Hai đứa định đi thì bà chủ quán kéo tay nó lại, nài nỉ:

- Anh Kì, cháu có thể cho con trai cô gấp một chút được không? Con trai cô muốn được gấp cháu lắm!

Nó ái ngại nhìn Nguyên, cậu tỏ vẻ không đồng ý.

- Cô ơi, hôm nay cháu phải tới trường quay gấp, để lần khác cô nhé!

- Không được, cháu nhất định phải gấp con trai cô.

- Cháu... cháu...- Nó nhìn Nguyên cầu cứu. Nguyên giắt tay nó rồi chạy ra xe. Hai đứa vọt đi trong khi bà chủ quán chưa kịp làm gì.

Nó ngồi sau Nguyên, im lặng không nói gì. Nên cảm ơn hay..thôi, im lặng là vàng. Nhưng lúc ấy là Nguyên giúp nó, lấy hết can đảm, nó thì thầm:

- Cảm ơn cậu.

Nguyên đã nghe thấy, cậu mỉm cười:

- Gì cơ?

- Cảm ơn cậu.- Nó nói to hơn một chút.

- Cậu nói gì mình không nghe rõ.- Nguyên vẫn tiếp tục trêu nó. Nó tức giận, hét lớn:- **TỔ CẢM ƠN CẬU.**

Và ngay lập tức nó trở thành tâm điểm của sự chú ý. Người đi đường nhìn nó như con khủng.

-Đó, vừa lòng chưa?- Nó tức tối.

- Cảm ơn à, vậy phải thể hiện sự cảm ơn đó chứ!

- Hà, còn thể hiện nữa sao?

- Ủ, ôm mình đi, coi như thể hiện sự biết ơn vậy!

5 phút im lặng tưởng chừng như dài cả thế kỉ vậy! Nguyên hồi hộp chờ đợi câu trả lời. Nó đỏ mặt không biết nên làm gì. Và... nó vòng tay ra trước, ôm chặt Nguyên. Thời gian như ngừng lại. Trên môi người con trai kia, thoáng nụ cười hạnh phúc.

Nó vẫn đỏ mặt, thầm nghĩ: "Mình đang ôm Nguyên, đang ôm thực sự, mùi của Nguyên... thơm quá!"

- E hèm

Nguyên giả bộ ho làm nó giật mình.

- Đến nơi rồi, mời tiểu thư xuống xe. Định ôm người ta mãi hay sao hả!- Nhưng Nguyên không đụng vào tay nó, chắc đang xem phản ứng của nó. Nó bị Nguyên trêu, tức giận, ôm thật chặt Nguyên.

- Cứ ôm mãi đấy, làm gì được nào.

Hành động bất ngờ của nó làm hai hàng fan nhìn nó bằng ánh mắt hình viên đạn. Chắc vì nhận ra hành động quá lộ của mình, nó thu tay về, xuống xe, chạy vào trường quay trước. Để lại Nguyên với dòng suy nghĩ: Người con gái này thật khó hiểu. Nhưng lúc này cô ấy ôm mình, mình thấy tim đập nhanh hơn.

Toàn bộ hành động của nó tuy nhanh nhưng đã lọt vào mắt một người...

"Bảo bối, em định cướp thiên thần của anh sao?"- Khải ca đứng trên tầng 5 nhìn xuống, ánh mắt lộ vẻ thoáng buồn. Cậu không muốn TFBoys không đoàn kết vì một người con gái. Ái Linh đang nhắc nhở ekip chụp ảnh thì nó đến.

- Cháu chào cô!

Ái Linh quay ra thấy nó thì gục:

- Anh Kì, cháu đến rồi đây à? Y Phàm, Y Phàm đâu?

Y Phàm hốt hải chạy ra:- Dạ!

- Chiều này có bao nhiêu thợ make up làm việc?

- Có tất cả 5 thợ make up, 2 chuyên gia thời trang chọn quần áo và phụ kiện, 1 culi.

- Tốt lắm- Ái Linh có vẻ hài lòng- Chuẩn bị cho Khải và Kì luôn đi. Tỷ chụp sau, Nguyên chưa đến. Khi nào nhóc ấy đến thì trang điểm luôn nhé! Haiz, còn Nhã Phong, vì thể lực của gia đình họ Vi quá mạnh nên cô ta vẫn tiếp tục diễn, make up cho cô ta cuối cùng đi.

- Vâng! Khải, Kỳ theo chị vào phòng trang điểm.

Y Phàm dẫn nó và Khải vào phòng make up rồi bảo bọn nó ngồi chờ, hết kem nền. Y Phàm buộc phải gọi thêm từ hăng nổi tiếng, chờ 40 phút. Nó và Khải ngồi trên ghế sofa, ngồi cạnh nhau. Nó không biết phải nói gì còn Khải thì đeo headphone nhắm mắt. "Hơ, buồn ngủ quá". Nó không thể cưỡng lại cơn buồn ngủ, mắt nhắm mắt mở nhìn xung quanh, không có chỗ nào ngủ được. Nó lại ngáp.

- Dựa vào vai anh mà ngủ!

Nó ngạc nhiên nhìn sang hoàng tử bên cạnh. Khải vẫn nhắm mắt(đẹp trai wá). Nó như bị hút hồn vào gương mặt nam thần siêu siêu siêu đẹp zai ấy! Hơ, lại ngáp, buồn ngủ quá! Thôi thì đành vậy, chỗ nào chẳng được. Nó gục luôn xuống vai Khải.

- Cô bé này, anh mới nói có vậy mà đã ngủ luôn rồi! Coi chừng anh bắt cóc... trái tim em đó!

Nó thì đã ngủ say trên bờ vai rộng của anh. Mùi của Khải rất đặc biệt, không giống mùi của Nguyên và Tỷ chút nào.

Lúc ấy, Nguyên khổ sở lắm mới thoát khỏi fan bao vây, vội chạy lên trường quay. Ái Linh đang nhắc nhở ekip thì Nguyên đến:- Cháu chào cô ạ!

- Nguyên đến rồi đây à cháu? - Ái Linh quay ra nhìn nhóc.- Được đấy, trang phục rất hợp với phong cách dễ thương, chỉ cần make up là được! Cháu ngồi cạnh Tỷ đợi chút xíu nha!

- Cô ơi, Khải ca và Anh Kì đâu?/spoiler]

Bạn đang đọc truyện *Có Nhóc Đáng Yêu Và Tfboys* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

- Hai đứa đang ở trong phòng trang điểm, lúc này Y Phàm nói hết kem nền nên chắc tụi đó đợi trong đó. Nguyên vào phòng trang điểm. Cậu đứng khựng

lại.(thấy gì thì khỏi nói ha)" Chuyện... chuyện gì thế này?" Tỷ đứng bên ngoài thấy Nguyên khựng lại thì cũng vào xem sao.

- Khải ca, Anh Kỳ.- Tỷ ngạc nhiên.

- Thiên Thiên, bảo bối, hai đứa làm gì vậy!- Khải ca nghe tiếng nói thì mở mắt.

- Khải ca, câu này em phải hỏi anh mới đúng.- Thiên Tỷ lại gần, giọng có vẻ tức giận.

Nguyên thấy đầu choáng váng, như thể cậu đang rơi xuống vực vậy, một vực sâu đen ngòm... cậu không thấy gì nữa!

- Bảo bối, em làm sao thế!- Khải ca vội chạy đến bên Nguyên(Mun: đồ phũ phàng, thiên thần đang tựa vào vai mà lại chạy đi làm cho em đập đầu xuống ghê dzậy hả? Khải: Sao bà trách tui, bà viết kịch bản mà. Mun: Ồ hen, so ri zai đẹp nha! Ủa mà dzậy cũng không được. Khải: Sao không? Mun: Không biết nữa Khải: Kì ghê)

- Bảo bối, cậu làm sao thế!- Thiên Tỷ cũng vội lao đến. Khải đã kiểm tra:

- Không sao đâu, chỉ là bị say nắng. Nhưng cần nghỉ ngơi, em gọi cho bus TF đi! Hôm nay chúng ta không chụp ảnh được rồi!

Thiên Tỷ gật đầu rồi ngoan ngoãn gọi. Còn nó, sau khi bị cho hôn đất một cách dã man nhất, nó ngủ thê m tí nữa rồi mới lơ mơ tỉnh dậy, trước mặt nó là Ái Linh và Y Phàm đang "buôn dưa lê, bán dưa chuột" với nhau. Nó vội ngồi dậy, việc đầu tiên là vuốt lại tóc, việc thứ hai là hỏi ngay lập tức:

- Cô Ái Linh, Khải ca và Thiên Thiên đâu rồi, sao Nguyên không thấy đến.

- Nguyên bị say nắng lên hai đứa kia về chăm sóc cho thằng bé, cô nhắn tin cho Nhã Phong không cần đến nữa, rồi sang chiều mai nha!

- Vâng ạ! Cô ơi, cô có số của Nguyên không cô? Cho cháu xin.

- Ừ, đây!- Ái Linh đưa điện thoại bấm sẵn.

Nó lưu số của Nguyên rồi gọi tài xế riêng tới đón. Trên đường về, nó nhắn tin cho Nguyên: "Say nắng à, có sao không?" xong lại không dám gửi, xóa đi: "Xin lỗi nhé, vì phải đưa tôi đi ăn nên cậu mới bị say nắng" vv...vv nhưng đều xóa đi vì không dám gửi. Cuối cùng đến nhà, nó lên phòng rồi đóng cửa, nó không muốn ăn, hôm nay thật xảy ra quá nhiều việc quay nó như chong chóng vậy!

Nó mở laptop, vào weibo, haiz, chẳng có gì mới cả, chỉ có một người mới add với nó. "Hoàng

tử bóng đêm" Ai đặt cái tên trẻ con vậy nhĩ! Nhưng nó chẳng quan tâm, nhận lời luôn. Nick

Hoàng tử bóng đêm đang onl, chat với nó.

- 2 pn

- wen ko?(giọng nó chảnh ghê chưa)

- Không wen thì bây giờ wen, làm gì mà ghê dzậy.

Nó cũng đang rảnh, chat cho đỡ buồn.

- Uk

- Đẳng ấy tên gì.

- Kì, Anh Kì, còn đẳng ấy?

- Thiên Ân...

Và dần dần cái nick lạ kia đã lấy được lòng nó bằng cách nói chuyện hóm hỉnh.

- Cũng muộn rồi đó, Kì ko ăn tối à?

- Còn Ân, sao không ăn tối.

- Không đói.

- Kì cũng vậy!...

11 h đêm...

Cuối cùng cuộc hội thoại kéo dài tưởng như không dừng lại khiến bộ nhớ của bác Phây tức giận kia cũng dừng...

-Bye, Kì.

- Bye, Ân.

Nó tắt laptop, thả người xuống giường.

Tại kí túc xá TF...

- Bảo bối, ăn chút cháo đi.- Khải cố gắng nuốt thìa cháo cho Nguyên nhưng Nguyên cứ trằm chằm,

giận dữ, không thèm nói câu nào. Thiên Tỳ thì ngồi ở góc phòng, vừa nghịch điện thoại vừa cười.

- Thiên thiên, còn ngồi đây mà cười à, không mau giúp anh đỡ bảo bối ăn đi.

- Khải ca à, 11 h đêm rồi đấy, em ngồi đây từ chiều đến giờ rồi đó, em về phòng nha!- Thiên Tỳ

chạy vụt về phòng.

- Cái... cái thằng này!

Khải cũng mệt lắm rồi, liền bỏ tô cháo xuống sàn, đứng lên:

- Bảo bối, khi nào đói thì em ăn nha! Anh về phòng.

Nguyên bỏ chén ra, nhìn Khải đi về phòng, mắt đỏ hoe, cậu rất muốn khóc. Khải vì cậu mà dành

cả buổi chiều nấu cháo cho cậu, cậu muốn cười với Khải lắm chứ, nhưng cứ nghĩ đến sáng là cậu lại giận.

Listen to my heart

Show me love

Baby...

Tin nhắn cho cậu, số lạ:

"Nguyên à, cậu còn thức không? Minh là Kỳ đây. Hôm nay cậu bị say nắng đến nỗi ngất, tất cả là tại mình.

Là vì mình, cậu mới phải đi giữa trời nắng như vậy! Cậu chắc giận mình lắm nhỉ! Mình là con ngốc, chỉ toàn gây rắc rối cho người khác thôi! Hic hic, cậu đỡ mệt chưa? Mai mình nhất định sẽ tới thăm cậu."

Nguyên bật cười. Nó cũng tìm được số của cậu sao? Giờ này còn chưa ngủ, lại còn nghĩ là do nó nên cậu ngất. Cô gái đáng yêu này, không hiểu sao cậu lại có cảm giác hạnh phúc khi cô ấy ôm, cậu có cảm giác ấm áp khi bên cô ấy. Nguyên liền gọi lại. Nó đang khóc vì lo cho Nguyên thì nghe tiếng chuông điện thoại kêu, liền gạt nước mắt bấm nghe:

- A... a lô- Dù cô tỏ ra bình thường nhưng giọng nó vẫn nắc nứ.

- Kỳ ngốc này, cậu khóc đấy à?

- Minh... mình không.

- Lại còn chối, mình nghe rõ tiếng nức. Kỳ nghe nè: mình say nắng là do fan bao vây lâu quá thôi chứ không phải là do cậu, cô bé ngốc này. Cậu không bao giờ gây rắc rối cho người khác, mà chỉ đem đến niềm vui và hạnh phúc. Cậu biết chưa? Bây giờ nín đi nhá!

- Thật sao? Minh... mình đem đến niềm vui và hạnh phúc.

- Đúng đó, cho nên đừng lo cho mình nữa, mình đỡ nhiều rồi! Nhưng mai mình vẫn muốn cậu đến. Được không vậy tiểu thư mít ướt?

- Ai nói mình mít ướt! Mà cậu có ăn gì không để mĩk mua. Cháo nhé!

- Không, mình ghét nhất cháo đó! Bim bim, sô cô la, bánh ngọt, kẹo bạc hà, kem quế...

- Nè, ồm là không được ăn vặt đâu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Yêu Và Tfboys* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

- Không được ăn những thứ đó thì mình dỗi, không ăn gì hết.- Nguyễn phụng phịu.

- Ok, ok, miễn cậu vui là được. Minh cúp máy nha!

- Ukk, Bye tiểu thư mít ướt nha! Hẹn mai gặp lại.

- Bye, Nguyễn Ngọc.

- Minh không ngọc mà!

Cúp máy... Nó cảm thấy ấm lòng hơn rồi! Nhưng ở nơi nào đó, có 3 chàng hoàng tử, 3 suy nghĩ khác nhau nhưng đều xoay quanh một cái tên: Anh Kỳ Sảng..

Tiếng chuông để yêu quen thuộc vang lên. Nó ngáp dài rồi bấm nghe máy, à không, đúng hơn là hét vào máy:

- AI GỌI SỚM THẾ, KHÔNG ĐỂ YÊN CHO NGƯỜI TA NGỦ À?

- Tiểu thư mít ướt ơi, bây giờ là 8 giờ sáng rồi đó ạ! Không nhớ tối qua nói với mình gì à?

Tiểu thư mít ướt? Tên này chỉ có một người gọi nó. Tối qua, nó có nói đến kí túc xá TF, haiz, nhưng buồn ngủ quá!

- Nguyên đó hả? Ủ, đến ngay đây.

- Nhanh nha, mình muốn đưa cậu đến một nơi.

- Ở đâu vậy?

- Nhanh đi.- Cúp máy.

Nó nướng thêm 10 phút rồi mới chuẩn bị tới kí túc xá TF.

Lúc đó, tại kí túc xá TF, đang có một cuộc hòa giải.3 hoàng tử đang dùng bữa sáng tại phòng ăn.

- Bảo bối à, em ăn hết cháo rồi đó hả. Sao hôm nay vui vậy?- Khải quan tâm

- Không cần anh lo. Tôi có thể tự chăm sóc mình.- Nguyên phớt lờ.

- Em sao vậy, Bảo bối!

- Anh im đi, đừng có suốt ngày bảo bối, bảo bối như vậy! Cứ làm như thân thiết lắm đó!- Nguyên đứng dậy, gất lên.- Lúc nào cũng làm ra vẻ quan tâm tôi lắm, vậy mà sau lưng lại... Mà tôi không bao giờ nói chuyện với anh nữa đâu!

Thiên Tỷ ngồi yên từ nãy tới giờ, không kiềm chế được mới tức giận đứng lên:

- Bảo bối, cậu sao vậy? Có chuyện gì bức bối thì nói ra đi. Cậu biết Đại ca lo cho cậu thế nào không hả? NÓI ĐI.

Thiên Thiên khi tức giận quả thật rất đáng sợ. Nguyên dù không muốn nói nhưng dưới uy quyền hiem thấy của Thiên Thiên thì buộc phải nói:

- Vậy em nói, Khải ca anh giải thích đi. Chiều qua, anh và Kì...- Nguyên nước mắt đã lăn dài trên má. Khải ca nhớ nó đã tựa vào vai anh, không lẽ NGUYÊN... GHEN.

- Giải thích gì chứ? Là Kì mệt, nên ngủ gục, anh cho cô ấy mượn vai. Có vậy thôi mà em cũng giận sao?

Thiên Thiên đã hạ hỏa, chen vào:

- Nguyên Nguyên, cậu có tình cảm đặc biệt với Anh Kỳ à? Đúng không? Nguyên không trả lời, chạy lên phòng. Khải cũng lạnh lùng lên phòng. Chỉ còn Thiên Thiên. Nhóc gần như cạn kiệt sức lực, ngồi phịch xuống ghế.

"Nguyên... Nguyên cũng có tình cảm đó với Kỳ Kỳ, Khải ca... hình như cũng thích Anh Kỳ. Thiên Tỷ, cô ấy không dành cho mày đâu! Phải quên cô ấy đi thôi!"

"Kính coong...kính coong" Tiếng chuông làm Thiên Thiên giật mình. Nhóc vội chạy ra xem ai. Là Anh Kỳ. "Sao cô ấy lại đến nhỉ?" Thiên Thiên đang phân vân không biết có nên mở không thì

Nguyên chạy xuống. Nguyên biết ngay là nó, cậu liền quay sang Thiên Thiên.

- Thiên Thiên, phiền cậu... khách của mình.

- Ok, ok- Thiên Thiên liền chạy lên phòng, trong đầu vẫn tò mò. Nguyên cố lấy vẻ mặt dịu dàng, dễ thương nhất, hồi hộp ra mở cửa. Nó đứng trước cổng kí túc xá

khá lâu, trong lòng không khỏi khó chịu.

- Kỳ Kỳ, xin lỗi vì để cậu chờ. Cậu vào đi.

- Không sao đâu mà!- Nó bước vào, nơi này nó mới đến có 1 lần mà lại có cảm giác thân thương lắm.

Nguyên đi cạnh nó, nhìn xuống đất(e hèm, học kiểu đếm bước chân của Kỳ hả). Nó nhìn ngó xung quanh, như chợt nhớ ra điều gì đấy, nó hỏi:

- Nguyên nguyên, cậu khỏi hẳn chưa?

- Khỏi chưa ấy hả, cậu nhìn mình đây này!- Nguyên liền xoay một vòng, vấp phải đá, ngã giữa ra sau, ngã luôn vào vườn bồ công anh.

- Ui, cậu có sao không?- Nó vội chạy vào, vấp luôn vào chân Nguyên, cuối cùng cũng hít đất(hậu đậu giống nhau). Chân hai đứa cuốn vào nhau.

- Ừm, không sao!- Nguyên định đứng lên nhưng lại cuốn chân vào nó lên cũng ngã xuống luôn.

Hai đứa nằm lên rừng hoa rộng lớn. Một cơn gió lướt qua, hoa bồ công anh bay theo, cảnh tượng đẹp mê hồn.

- Wow, đẹp quá!- Nó hét lên.

Nguyên nhìn nó, cười. Không hiểu sao cứ khi nào nó cười thì Nguyên cảm thấy rất vui. Hai người nô đùa vui vẻ mà không biết rằng có hai ánh mắt đầy nước mắt đang dõi theo họ. Nó bỗng quay sang hỏi Nguyên:

- Nguyên Nguyên, nơi cậu nói muốn mình đến là đâu?

- Đi theo mình.

Nguyên đứng dậy, đi trước, nó đi theo cậu. Nguyên dẫn nó đi vòng qua vườn bồ công anh xinh đẹp. Giữa hai bức tường ở góc khuất tưởng như liền nhưng nếu để ý kỹ thì sẽ thấy một khe nhỏ đủ cho 1 người đi qua. Nguyên lách người qua trước, nó chần chừ không muốn sang. Nguyên đưa tay ra đỡ:

- Anh Kỳ, tớ không ăn thịt cậu đâu! Nó ngại ngần đặt tay lên bàn tay ấm áp đó rồi lách sang. Wow, nó bất ngờ trước cảnh tượng trước mặt. Nhiều cây mọc xung quanh, tạo thành một khoảng trống hình tròn ở giữa, đón những tia nắng mai vào. Trong khung hình rực rỡ nắng ấy là những bông hoa hồng được ai tỉa khéo léo thành hình trái tim.

- Thật tuyệt vời!- Nó nhìn những gì trước mắt, sung sướng hét lên- Nguyên Nguyên, cảm ơn vì...Nó quay lại định cảm ơn Nguyên nhưng cậu nhóc đã biến mất. Chợt một tiếng nói ấm áp từ phía sau, nó giật mình quay lại. Nguyên Nguyên ôm một đóa hồng lớn, rực rỡ dưới ánh mặt trời:

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Yêu Và Tfboys* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

- Kỳ Kỳ, tớ yêu cậu. Cậu làm bạn gái tớ nhé!

Nguyên Nguyên làm cho nó bất ngờ hết lần này tới lần khác. Nó giật mình, đúng hơn là ngạc nhiên trước kiểu tỏ tình lãng mạn này. Nguyên đâu phải người như thế. Nó ngại ngùng không biết làm sao nữa, nó chưa xác định được tình cảm nó dành cho Nguyên.

- Nguyên à, thực ra...tớ...không biết là tớ có yêu cậu không?

Nguyên Nguyên xịu mặt xuống, đóa hồng hạ thấp hơn một chút:

- Vậy là từ chối phải không?Uổng công tớ chuẩn bị.

- Không...tớ...

Nguyên đứng lên, quay lưng về phía nó, đầu cúi gằm xuống " Cô ấy không yêu mày rồi Nguyên à!". Nó không biết nó đang làm gì, nhưng nó không muốn Nguyên buồn như thế. Nó ôm lấy tấm lưng mảnh mai của Nguyên từ phía sau.Nguyên khá bất ngờ, nhưng hạnh phúc không kém.

- Nguyên ơi, tớ đồng ý.

Nguyên xoay người lại, ôm chặt lấy Kỳ:

- Cảm ơn cậu. Dê...Nó thấy Nguyên vui như vậy nên cũng vui theo luôn. Nguyên buông nó ra, khóc trong vui mừng. Nó vộilau nước mắt cho cậu:

- Nguyên Ngốc, sao cậu lại khóc vậy!

- Tớ vui mừng vì cuối cùng người tớ yêu thương cũng yêu thương nó. À, cậu đợi tớ chút.

Nguyên chạy đi để nó ở lại. Nó chờ người ra một lúc:" Nó đồng ý Nguyên vì sợ cậu buồn. Nhưng nó vẫnkhông biết mình có yêu Nguyên không? Tớ thật sự xin lỗi cậu Nguyên à! Có thể khi tớ xác định được rồi,tớ sẽ làm bạn gái cậu mãi mãi, cũng có thể chúng ta phải...chia tay" Nghĩ đến đó, lòng nó nhói đau.

Một lát sau, Nguyên trở lại, rạng rỡ với gói quà màu hồng xinh xinh hình trái tim trên tay. Nguyên gãiđầu, đưa cho nó:

- Kỳ Kỳ, bạn trai tặng em.- Em hả, ai là em của cậu? - Nó cốc vào đầu Nguyên. Một tay thì nhận món quà của cậu.

Nó hồi hộp mở ra. Bên trong là một chiếc dây chuyền bạc, mặt dây chuyền có gắn một cửa sổ

hình trái tim. Nó thử chạm nhẹ vào khung cửa sổ ấy thì hai cánh cửa từ từ mở ra, bên trong là bức ảnhNguyên đang nháy mắt trông rất cute.

- Em phải luôn mang sợi dây chuyền này để lúc nào cũng nghĩ tới anh.

Nó nhìn Nguyên, khẽ cười. Nụ cười dịu dàng như nắng ấm.

- Cảm ơn ...anh!

Có lẽ nó chưa quen với việc gọi Nguyên là anh. Nguyên nhận được nụ cười hiếm hoi của nó thì mặt đônghư cà chua, cậu quay đi:

- Trưa nay cậu ở lại ăn cơm nha! Minh vào giúp Nhất Lâm chuẩn bị.

Nói rồi Nguyên lách qua bức tường rồi vào nhà, cậu không muốn cho Kỳ thấy mặt cậu đang rất đỏ. Nóngồi dựa vào cây, mang điện thoại ra nghịch. 12 tin nhắn từ Weibo, nó vội mở ra xem, tất cả đều làHoàng Tử bóng đêm nhắn.

- Kỳ Kỳ, cậu có rảnh không?

- Cậu đang làm gì vậy?

- Cậu có đọc tin nhắn của tớ không?

- Sao cậu không trả lời tớ?

...vv...vv... một hồi, nó nhắn lại một câu:" Tớ ờn, Ân à". Nó vừa bấm send thì trên căn phòng bí mật củaThiên Tỷ, có cậu nhóc đang nhìn màn hình điện thoại cười tủm tỉm để lộ má lúm đồng tiền dễ thương.

Nó lách qua tường, đi qua vườn Bò Công Anh, mở cửa vào nhà! Giờ đây, ký túc xá TF quá quen thuộcvới nó. Ở phòng bếp, Nhất Lâm và Nguyên Nguyên đang nấu ăn. Nó ngó vào phòng bếp, Nguyên nhìnthấy liền bảo:

- Kỳ Kỳ, em lên lầu chơi đi! Anh dẫn em đi nhé!

- Không cần, em tự đi.

- Ủ, vậy em đi cẩn thận nha!

Nó gật đầu rồi nhanh nhẹn bước lên lầu. Nó đứng trước cánh cửa phòng Tỷ, đây là căn duy nhất nó chưa vào. Chắc không có ai, cửa lại khép, máu tò mò lên cao. Hít một hơi thật sâu, nó nhón chân nhẹ nhàng mở cửa căn phòng "đầy bí ẩn" của nhóc "bí ẩn" nhất TFBoys.

Một màu cam dịu dàng bao trùm cả căn phòng không ánh nắng. Có tiếng xối nước trong toilet, chắc Thiên Thiên đang tắm. Điện thoại của Thiên Thiên đang để ở mép giường, gần nó nhất! Đôi mắt nâu khói trong veo khẽ lướt qua, hình như có tên nó. Nó nhìn kỹ màn hình điện thoại, Anh Kỳ, Hoàng Tử Bóng Đêm. Không lẽ Thiên Thiên chính là... không phải chứ! Cửa phòng toilet bỗng mở ra, nó giật mình quay lại. Chiếc khăn bông màu trắng che kín một nửa người, nửa người còn lại thì hoàn toàn nude, body của Thiên đẹp thật đó! À, mà nó đang làm gì thế này! Nó vội che mắt lại. Thiên Thiên cũng ngượng ngùng vào lại toilet, nói vọng ra:

- Anh Kỳ, sao cậu vào được đây?

- Minh xin lỗi, mình đi đây!

Nó vội phóng như tên ra khỏi phòng Thiên Thiên (không quên khép cửa). Lao về phía trước, không để ý, nó đâm sầm vào ai đó. Cả hai đều ngã, Tiểu Khải vội đứng lên trước, đỡ nó lên:

- Kỳ Kỳ, em có sao không? Em tới bao giờ vậy?

Nó nhìn mình đang tay trong tay với Khải, vội thẹn thùng rút tay về.

- Em... em... không sao.

- Em không sao là tốt rồi! Lần sau đi cẩn thận nha! Nhưng em mới đi ra từ phòng Thiên Thiên à? - Khải khẽ nhún mày.

- Không ạ! Em biết phòng đó bị cấm mà! - Nó cười trù.

Nó cảm thấy tội lỗi ghê gớm, lần đầu tiên nó biết nói dối. Khải như trút được mối nghi ngờ:

- Ủ!

- Khải ca, em lên phòng anh có được không?

- Được. Anh cũng có chuyện muốn nói với em

Khải ca cười, để lộ chiếc răng khểnh đáng yêu. Nó ngay lập tức như bị thôi miên trước nụ cười của nam thần. Nó đi cạnh Khải ca, lần này thì nó không cúi xuống nữa mà nhìn chằm chằm vào nam thần. Khải ca quay sang nó bất ngờ, hai ánh mắt giao nhau. Nó ngượng ngùng quay đi. Khải ca cũng quay đi. Cuối cùng cũng tới phòng nam thần, Khải ca mở cửa, phòng của Khải ca không có gì thay đổi. Khải ca bảo nó ngồi xuống giường rồi lấy một quyển sách có tựa đề "Học cách làm bánh" đưa cho nó. Nó nhìn Khải ca đầy ngạc nhiên. Khải ca giải thích:

- Anh Kỳ, 3 ngày nữa là sinh nhật Nguyên. Em có biết không?

Nó gật đầu.

- Anh định tổ chức cho cậu ấy một bữa tiệc. Nhưng anh không biết làm bánh, em có thể giúp anh.

Thực sự anh đọc mãi mà vẫn không hiểu cuốn sách nói gì. @.@ Nó nhún miệng cười:

- Thế thì anh nhờ đúng người rồi đó. Em là chuyên gia make cake cơ mà! Hi hi. Tối nay anh tới nhà em nhé! Sau buổi chụp hình.

- Ủ! Mà xuống thôi nhì! Chắc Nhất Lân làm cơm xong rồi đó! Em xuống trước đi để anh đi gọi Chí Hoành.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Yêu Và Tfboys* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Nó nhảy chân sáo xuống tầng 2, hiện tại tâm trạng nó đang rất tốt. Vừa lúc Thiên Thiên cũng định xuống ăn cơm, cậu vừa khóa cửa lại thì nó tới. Hai người đi bên nhau, không ai nói với ai một câu (hành lang khá dài, lại đi chậm nên đi lâu). Thiên Thiên không chịu được nữa, quay sang nó, giữ vai nó lại:

- Anh Kỳ, ai cho cậu tự tiện vào phòng mình.- Thiên Thiên bóp mạnh vai nó giận dữ. Đau quá, nó bật khóc. Thiên Thiên thấy nó khóc thì buông vai nó ra, cúi gầm xuống hối lỗi:

- Mình xin lỗi, có lẽ mình hơi quá đáng.

Nó vẫn sứt sứt, nhẹ nhàng lau nước mắt:

- Thiên Ân..

- Cậu đã biết.- Thiên Thiên mắt mở to kinh ngạc.

- Không, không phải, Thiên Ân lúc nào cũng tốt bụng, dịu dàng, quan tâm, lo lắng cho Kỳ Kỳ của cậu ấy, cậu ấy là một người bạn tuyệt vời nhất! Chắc hẳn phải cậu... không thể là cậu!

Thiên Thiên thấy mắt mình cay xè, cậu kéo nhẹ nó vào lòng mình.

- Thiên Ân của cậu mãi mãi là một người luôn quan tâm, lo lắng cho cậu. Thiên Ân xin lỗi.

Nó thì nằm gọn trong lòng Thiên Thiên như một con mèo nhỏ đáng thương. Nó kinh ngạc đến nỗi cứng họng không nói được gì. Một lúc sau, ý thức được, nó vội đẩy Thiên Thiên ra. Thiên Thiên mắt đỏ, nó vội kéo Thiên Thiên lại, kết quả là không những không kéo được mà

còn ngã theo Thiên Thiên luôn. Nó choáng váng, chưa kịp nhận ra gì thì cái giọng "thánh thót" của Chí Hoành vang lên:

- Tiểu Khải, nhìn kia, hai người đang làm gì đó!

- Kỳ Kỳ, Thiên Thiên, hai đứa đang là gì thế?

Nó nhìn lại thì thấy một cảnh tượng không được "tốt đẹp" cho lắm! Nó đang "an tọa" trên người hoàng tử lạnh lùng Vội đứng lên, nó giải thích:

- Là chẳng may vấp ngã thôi, không có gì đâu.

Nó cũng không hiểu tại sao nó phải vội vàng giải thích khi thấy ánh mắt không vừa ý của Khải ca. Phải chăng nó đang sợ Tiểu Khải ...ghen. Tiểu Khải đến gần nó, nói với giọng gần như tức giận:

- Anh đã nói với em phải cẩn thận cơ mà! Mà em mới...khóc à!

Khải ngạc nhiên nhìn vào đôi mắt đỏ hoe, nước mắt trên má vẫn chưa khô.

Ngay lúc đó thì Nguyên và Lân đã nấu xong cơm, Nguyên lên tầng gọi mọi người xuống ăn cơm.

Nguyên vui vẻ lên đến tầng hai, nơi có 4 người đang "hợp". Nguyên ngạc nhiên:

- Mọi người đang làm gì thế? Kỳ Kỳ...- Nguyên quay sang nó thì phát hiện nó đang cố che giấu nước mắt.- Em sao thế! Khải ca bắt lại em à!

Nguyên Nguyên chạy vào bên cạnh nó.

- Khải ca, sao anh lại bắt nạt Kỳ Kỳ. Em giới thiệu với mọi người, từ giờ, Kỳ Kỳ chính thức là bạn gái yêu của em nên mọi người đừng bắt nạt cô ấy! Mọi người xuống ăn cơm thôi!- Nguyên nói trong hạnh phúc.

Nó nước mắt nên nhìn Khải ca. Ánh mắt kia là ánh mắt đau khổ tuyệt vọng. Khải ca nhìn nó như muốn hỏi tại sao.

" Khải ca, em xin lỗi..."

Thiên Thiên quá sốc trước lời tuyên bố của Nguyên Nguyên, cậu bỏ lại một câu "tớ không muốn ăn" rồi lao về phòng, đập thật mạnh cửa. Khải lạnh lùng nhìn Nguyên rồi cũng về phòng không nói gì. Chí Hoành thấy tình hình căng thẳng lập tức cứu vãn. Hai người họ không ăn thì 3 chúng ta xuống ăn.

- Được- Nguyên gạt đầu rồi kéo tay nó xuống phòng ăn. Suốt bữa cơm, nó không nói câu nào, Nguyên thì cứ gắp cho nó. Khó khăn lắm nó mới nuốt nổi 1 bát cơm rồi đứng lên. Nguyên bảo nó:

- Em có muốn ngủ không? Lên phòng anh ngủ đi, chút nữa anh xuống phòng khách ngủ.

Nó lắc đầu:

- Em muốn ngủ ở phòng Khải ca.

Nguyên tỏ vẻ khó chịu:

- Tại sao?

- Vì màu xanh dịu nhẹ dễ ngủ hơn.

Nguyên miễn cưỡng gật đầu vì lý do quá chính đáng của nó. Nó không biểu cảm gì, lạnh lùng lên phòng Khải. Lúc đi qua phòng Tỳ, nó nghe rõ tiếng khóc của Tỳ. Nó nhẹ nhàng gõ cửa. Thiên Thiên nghe tiếng gõ vội lau nước mắt:

- Ai đó!

- Tớ Kỳ đây!

Sau đó là một khoảng im lặng. Nó mở cửa vào. Thiên Thiên đang ngồi ôm gấu Teddy to đùng trên giường, cậu quay đi hướng khác, tránh ánh mắt của nó.

- Thiên Thiên, mình nghe có tiếng khóc, cậu khóc à!

Thiên Thiên vẫn không nói gì. Nó lại gần Thiên Thiên, ngồi lên mép giường.

- Cậu có thể cho mình biết lý do không?

Im lặng. Nó thờ dãi đứng lên:

- Thiên Thiên, nếu cậu không muốn nói chuyện với mình thì mình đi đây!- Nó định đi thì một bàn tay giữ tay nó lại:

- Kỳ Kỳ, đừng đi.

- Tại sao cậu khóc?

- Vì tớ... yêu cậu đó. Tớ giả mạo Thiên Ân cũng là để nói chuyện với cậu. Tớ ghen đó,, tại sao tại sao cậu lại đồng ý làm bạn gái Nguyên. Tớ biết cậu đã nhận ra, tớ, Khải ca, Nguyên đều có tình cảm đặc biệt với cậu.

- Nhưng tớ không muốn Nguyên buồn.- Giọng nó trầm xuống.

- Vậy Nguyên buồn còn bọn tớ thì đau khổ! - Thiên Thiên nghẹn lại.

- Thiên Thiên, cậu có phải bạn tốt của tớ không, nếu là bạn tốt của tớ thì cậu phải hiểu cho tớ chứ!- Nó tức giận ra khỏi phòng, đập cửa lại (tội nghiệp cửa). Tiếng vỗ đồ choang choang trong phòng vọng ra.

Nó chợt nhận ra, mình cũng có tình cảm với Tỳ mất rồi, làm sao đây? Một lúc yêu 3 người và chính nó cũng không xác định được mình dành cho ai tình cảm nhiều hơn. Nó lên phòng Khải. Nó đứng ở cửa phòng ngập ngừng. Nó định đưa tay lên gõ cửa thì cửa mở, Khải cũng lúc bước ra, nhìn nó khó hiểu:

- Em...

- Có thể cho em mượn phòng không?

Ngay lập tức lắc đầu (phủ phàng quá).

- Vậy thôi! - Dù gì nó cũng không buồn ngủ.

- Ay da, cô bé này đúng là ngốc.- Khải kéo nó lại.- Anh mới nói tới đó đã bỏ đi. Anh cho em mượn phòng đó.

- Cảm ơn.

Nó đi vào phòng, nhảy lên giường, kéo chăn rồi ngủ luôn.(Dậy mà kêu không buồn ngủ). Khải khép nhẹ cửa rồi xuống sofa chơi game(anh này anh ấy nghiện CF). Nó mở mắt, nó chưa ngủ. Nó là cô nên nó biết phép toán của TFBoys là 3-1=0, một khi nó chọn yêu một người thì liệu có còn TFBoys đoàn kết nữa không? Nó không đành làm tổn thương Tử Diệp Thảo như vậy. Chỉ còn một cách, đó là...rút lui. Nếu nó sang Anh với ba mẹ nó một thời gian thì với TFBoys, nó sẽ đi vào quên lãng...mãi mãi... Nghĩ nhiều, nó thiếp đi từ lúc nào không biết. Trưa hôm đó, có 3 người không ngủ. 3 giờ, Nguyên lên gọi nó dậy thì phát hiện nó có một kiểu ngủ hết sức...vô duyên... Hai chân hai tay dẹt to hết cỡ(mất mặt quá).

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Yêu Và Tfboys* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Nguyễn thi thăm:

- Đáng yêu ghê!

Nguyễn lại gần nó lay nó dậy:

- Anh Kỳ, dậy đi.

- Mẹ ơi con muốn ngủ.

- Anh Kỳ, sắp tới giờ rồi! Mà tớ là Nguyễn.

Nó vẫn ngủ say.

- Anh Kỳ...á...

Nó ôm chặt lấy Nguyễn Nguyên và cả hai cùng lăn xuống đất. Đau quá, nó tỉnh dậy thì thấy mình đang ôm chặt Nguyễn Nguyên thì ngại ngùng bỏ tay ra:

- Sao lại là cậu ,mẹ tớ đâu?

- Cậu còn nhớ gì không đấy!

Nó bắt đầu nhớ lại tất cả.

Chụp...nó đã làm gì Nguyễn thế này, nhưng đã trót ôm rồi thì cho qua luôn đi, hi hi... Nguyễn bảo nó chút nữa đi chụp ảnh. Nó ngoan ngoãn gật đầu như một con mèo nhỏ rồi theo Nguyễn xuống xe TF đang chờ. Khải và Tý đều ở trên xe. Khải đeo tai nghe màu trắng, gục vào thành xe, lẳng lẳng theo lời bài hát. Tý đang nói chuyện với mẹ qua điện thoại, chủ yếu là hỏi về Nam Nam. Nguyễn ngồi ghế 2 rồi kéo nó ngồi cùng. Trường quay Trùng Khánh khá gần nên đi xe một chút là tới. Nó lẳng lẳng quan sát Khải, trông Khải lúc này thật đẹp trai. Nó chăm chú nhìn Khải, Khải mở mắt lúc nào không biết, quay sang bắt gặp ánh mắt yêu thương của nó. Nó giật mình, chuyển sang nhìn cửa sổ.

Buổi chụp hình không đặc biệt lắm, nếu như không có sự góp mặt của Nhã Phong. Cô ta cản trở nó hết việc này tới việc khác nhưng có Nguyễn bảo vệ nên nó cũng không sao. 8 giờ, kết thúc buổi chụp hình, Ái Linh mời mọi người đi ăn tối ở nhà hàng do Ái Linh quản lý nên không sợ phiền bao vây. Nhã Phong, Nguyễn và Tý hào hứng đi, chỉ có nó và Khải chần chừ. Tội nay, Khải hẹn tới nhà nó làm bánh rồi, sao có thể đi ăn.

- Cháu không đi được ạ! Tội nay, cháu bận.- Khải nói với Ái Linh.

Nguyễn kéo nó lại gần:

- Cũng được, vậy anh về trước nhé! Kỳ Kỳ, em đi chứ!

Nhã Phong nhìn nó ghen tức, thế lực nhà cô ta mạnh như vậy, nhất định cô ta sẽ phải làm cho nó sụp đổ. Nó gỡ tay Nguyễn ra, đi về phía Khải:

- Em có việc với Khải ca, không đi được. Mọi người đi ăn vui vẻ nha! Khải ca, chúng ta đi thôi!-Nó cùng Khải ca ra cửa thuê taxi. Nó không biết là lời nói vô tâm của nó khiến hai người đau lòng.

Nó và Khải về đến nhà nó. Quán gia lập tức ra mở cửa, bà định hỏi gì đó nhưng không dám hỏi. Nó dẫn Khải vào bếp, lục túi lấy cuốn sách hướng dẫn nấu ăn. Nó lấy hai cái tạp dề trắng, đưa cho Khải một cái. Khải vụng về không buộc được tạp dề, nó thấy vậy thì buộc hộ Khải. Cảnh này thật đáng yêu.

- Xem nào, nguyên liệu... gần đủ rồi! Còn thiếu bột mì.- Nó xem sắp rồi nói.

- Vậy để anh đi mua.- Khải nói rồi phóng đi mất luôn. Có lẽ cậu không quen địa hình ở đây nên đi khá lâu. Trời bắt đầu mưa nhỏ rồi nặng hạt dần. Nó lo lắng cầm dù đi tìm Khải. Tìm mãi cuối cùng cũng gặp được Khải đang chạy dưới mưa. Bất giác nó...khóc. Nó vội chạy đến bên Khải, che dù cho cả hai đứa.

- Sao em lại khóc nữa thế!

- Nhìn anh như vậy, em thương lắm! Sao anh không trú mưa ở chỗ nào đi. Chạy về làm gì? Nhớ bị ốm thì sao?- Nó nhìn Khải. Khải cười rồi xoa đầu nó:

- Kỳ ngọc, anh là con trai cơ mà! Anh không sợ ốm đâu!- Khải có cảm giác vui vui vì Anh Kỳ lo lắng cho mình.

Khải ngạc nhiên quay sang nhìn nó:

- Không được.

Đáp lại là ánh mắt ấy là nụ cười dễ thương của nó:

- Tại sao?

Khải cũng không biết tại sao cậu lại không muốn nó sang Anh.

- Không biết nữa!

- Anh ngốc thật!

- Muốn rồi! Anh về đây!- Khải nhìn đồng hồ rồi vội đứng lên.

- Ok.- Nó ỉu xiu ra mở cửa.

Khải quay lại chào nó rồi đi luôn. Nó khóa cửa rồi bức bối ngồi phịch xuống ghế. Khải về sớm vậy chắc chắn là giận nó." Khải ca ngốc quá, mình không bao giờ bỏ lại 3 người ở đây đâu!"

"I believe i can love. You give me..." Nhạc dễ yêu quen thuộc vang lên. Là mẹ nó gọi từ Anh.

- A lô, mẹ à...

-...

-...

...

Nó đập máy, sắc mặt tái nhợt...

Nó nhìn ra cửa sổ, bầu trời trong xanh ngay bên cạnh nó. Từng giọt nước mắt rơi xuống. Phải, bây giờ nó có thể khóc được rồi! Khóc nhiều, nó thiếp đi lúc nào không biết.

"Máy bay chuẩn bị hạ cánh." - Giọng oang oang của tiếp viên hàng không vang lên, đánh thức nó dậy. Nó lạnh lùng nhìn ra sân bay.

Máy bay dừng hẳn, nó xuống mà lòng nặng trĩu. Kéo chiếc va li màu nâu sẫm ra khu người thân, nó lấy điện thoại định gọi xem mẹ ở đâu. Mở nguồn...choáng...nước mắt lại rơi một lần nữa! 46 cuộc gọi nhờ của Nguyên Nguyên, 2 cuộc của cô Ái Linh. Điện thoại rung lên, một lần nữa của Nguyên Nguyên, là cuộc gọi video. Nó bật nghe, thoáng giật mình khi thấy Khải và Thiên cầm máy, mặt đầy lo lắng.

- Kỳ Kỳ, em đang ở đâu thế? Sáng nay bọn anh gọi sao em không nghe máy. Giờ chiều rồi, em đang ở đâu?

- Kỳ Kỳ, cậu sao thế? Nguyên Nguyên xảy ra chuyện rồi!

Môi nó mấp máy, định nói: "Chuyện gì?" thì hình ảnh ba nó đang cấp cứu xuất hiện. Nó đau lòng nhìn màn hình điện thoại:

- Khải ca, Thiên Thiên, hai người ở lại mạnh khỏe. Em đang ở Luân Đôn.

Cúp máy...

Khải tức giận hét lên với chiếc điện thoại vô tội:

- Tại sao cô ấy có thể vô tình đến thế chứ!

Ngay lúc ấy, bác sĩ từ phòng cấp cứu đi ra. Khải và Thiên Tỷ vội giữ bác sĩ lại, hỏi dồn:

- Bác sĩ ơi, Nguyên sao rồi ạ?

- Hiện tại cậu bé đã qua cơn nguy kịch, nhưng hôn mê rất sâu. Nếu 2 tuần nữa mà cậu bé không tỉnh lại thì...

Thiên Thiên cắt lời bác sĩ:

- Không bao giờ, Nguyên Ngốc nhất định sẽ tỉnh lại mà.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Yêu Và Tfboys* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Khải ca ngồi phịch xuống ghế: "Nguyên đã thế này rồi, Kỳ còn bỏ TFBoys mà đi nữa!". Thiên Thiên vẻ mặt suy ngẫm ngồi bên Khải:

- Khải ca, em nghĩ chuyện này nhất định phải có uẩn khúc gì đó!
- Không có đâu. Thực ra hôm qua anh đến nhà Kỳ tập làm bánh mừng sinh nhật Nguyên, cô ấy nói cô ấy định đi London.
- À, anh nói em mới nhớ ra, sinh nhật năm nay của Nguyên...
- Tội nghiệp thằng bé!
- Anh...ba mẹ em định đi du lịch London 1 chuyến, vào khoảng cuối tuần. Em sẽ đi cùng, nhất định em phải tìm được Anh Kỳ và tìm ra nguyên nhân cô ấy bỏ đi. Anh có muốn đi cùng không? - Thiên Tỷ như chợt nhớ ra điều gì, khẽ reo lên.
- Anh sẽ ở lại chăm sóc Nguyên Ngọc nhà mình. - Khải cương quyết, ánh mắt buồn rầu nhìn xa xăm.

London, Anh...

Nó ngó xung quanh, một người phụ nữ sang trọng lái chiếc BMW màu đen trước mặt nó. Nó nhận ra người đó chính là mẹ, nó mở cửa sau để vào. Chiếc xe lướt đi. Nó vội vàng hỏi mẹ:

- Mẹ ơi, tình hình ba sao rồi ạ?
- Ông ấy vẫn khỏe.
- Há? Tôi qua mẹ gọi cho con bảo ông ấy đang cấp cứu cơ mà! - Nó ngạc nhiên.
- Nếu tôi không giả vờ thế thì chị có sang đây thăm chúng tôi không? Suốt ngày diễn phim - Mẹ nó giận dỗi.
- Mẹ, bên đó con còn nhiều bạn, nhiều việc nữa!
- Ở với mẹ 1 tháng rồi mẹ cho về! Không chống đối!

Nó xụ mặt xuống, buồn rầu. Mẹ nó đỗ xe tại một khách sạn 5 sao rồi bảo nó:

- Chia khóa phòng của con đây! Mẹ và ba đi gặp đối tác, chiều ba mẹ về rồi cho con gái yêu đi thăm quan nha!

Mẹ đưa chìa khóa phòng cho nó rồi phóng đi. Nó hậm hực lên thang máy, rồi vào phòng. Nó thả mình trên chiếc giường cao cấp, mệt mỏi. Bỗng lời của Khải hiện lên trong đầu: "Nguyên có chuyện rồi!" Nó vội bấm gọi lại.

- Khải ca, Kỳ Kỳ gọi lại.- Thiên Thiên nhìn vào màn hình chiếc Ip 6 đang rung lên rồi lại nhìn Khải. Khải bảo Thiên Thiên:
- Bấm nghe, cô ấy còn gọi lại sao? Coi như còn có chút tình nghĩa.

Thiên Thiên vâng lời bấm nghe. Khải chạy tới ngồi cạnh Thiên Thiên.

Nó thấy hình Thiên Thiên và Khải ca hiện ra thì vô cùng mừng rỡ. Khải nhìn nó trách móc:

- Em vẫn còn nhớ đến bọn anh sao?
- Nó phân trần, thực ra cũng không hẳn là do lỗi của nó:
- Em xin lỗi mà, là em bị ép tới London mà!
- Ai ép cậu, để Thiên xử lý.- Thiên Thiên giả vờ xấn tay áo lên làm nó cười sặc sụa.

Khải tức giận cốc vào đầu Thiên Thiên một cái đau điếng:

- Giờ này em còn đùa được hả?

- Khải ca, Thiên Thiên, Nguyên có chuyện gì vậy? - Nó trở lại giọng nghiêm nghị hỏi.

Khải và Tỳ quay sang nhìn nhau. Bỗng, Khải giật lấy điện thoại từ tay Tỳ, giờ vào phòng bệnh cửa kính. Hình ảnh Nguyên Nguyên trong phòng kính cách ly, đầu băng bó, toàn thân cầm ống chỉ chít. Nó hoảng sợ bật khóc.

- Kỳ Ngốc, em mấy ngày không trả lời điện thoại của Nguyên. Thằng bé lo lắng, điên cuồng đạp xe tới nhà em, không may gặp tai nạn giao thông. Kẽ gây ra tai nạn ấy lại bỏ đi, cảnh sát không điều tra được ai đã gây ra. - Khải xót xa kể lại.

Nguyên bị như vậy là tại nó, là do nó đột ngột bỏ sang Luân đôn làm mọi người lo lắng, nó là người gián tiếp gây ra tai họa này.

- Tất cả là tại tó. Nguyên ơi, xin lỗi cậu nhiều lắm! - Chiếc điện thoại rơi xuống đất. Nó ôm đầu than thở. Chiếc ip6 màu hồng của nó vỡ tan tành.

Khải bức mình nhìn vào thông báo không bắt được sóng. Thiên Thiên đứng lên, bảo tiểu Khải:

- Khải ca, em đi mua bữa tối, từ sáng tới giờ anh không ăn gì rồi!

- Anh chẳng còn tâm trạng nào mà ăn với uống nữa!

- Không có cũng phải ăn chứ! Ăn mới có sức để trông nom Nguyên.

Thiên Thiên đi mất, Khải ngồi nhìn màn hình điện thoại, ánh mắt vô vọng.

London, Anh...

Nó ngất lịm đi lúc nào không biết. Chỉ khi có tiếng mẹ nó gọi cửa thì nó mới tỉnh. Nó vội chạy ra mở cửa. Ba mẹ nó đứng trước cửa. Nó vừa nhìn thấy ba đã ôm chầm lấy ông. Ông vẫn khỏe mạnh, nhìn thấy vậy là nó đã vui rồi.

- Ba... - Nó không nhéo.

- Con gái bé bỏng của ba, cuối cùng con cũng chịu sang thăm ba rồi! Con ở đây với ba mẹ, cuối tuần ba chuyển địa điểm kinh doanh sang Pháp. Con muốn gì ba mẹ chiều hết. - Ba mỉm cười xoa đầu nó như hồi nó còn bé.

- Ba, có thật là con muốn gì cũng được không? - Nó vội bỏ ba ra, ánh mắt lóe lên một tia sáng.

- Ủ. - Ba không do dự trả lời. Có gì mà chủ tịch Lưu giàu có không đáp ứng được cho con gái yêu chứ!

- Con muốn về Trùng Khánh.

Ba nó ngơ ngàng nhìn nó:

- Con không muốn bên ba mẹ sao?

- Có chứ! Con yêu ba mẹ nhất mà, nhưng mà con đang đóng dở phim bên ấy. - Bây giờ, hình ảnh Nguyên hiện lên trong đầu nó chứ không phải phim Teen weibo nữa!

- Bao giờ phim đó xong. - Mẹ nó xen vào.

- Khoảng 4 tháng nữa!

Ba nó suy nghĩ một lúc rồi bảo mẹ nó:

- Con gái chúng ta từ bé đã rất bướng bỉnh, nó mà thích gì thì có ngăn cũng không được được, thôi được rồi! Ta đồng ý...

- Year, con yêu ba nhất! - Nó hét lên sung sướng.

- Từ từ Tiểu Kỳ, ba chưa có nói xong. Với một điều kiện...

- Điều kiện gì con cũng chấp nhận hết.

- Ok, ở Anh hết tuần này!

- Hà???

- Điều kiện gì cũng được đó!- Ba nó cười đắc thắng.

Nó suy nghĩ, nếu cuối tuần về không biết có chăm sóc Nguyên được không,nhưng nếu ba nó mà đổi ý thì về lại Trùng Khánh cũngđừng có mơ.

- Vâng...g...g ạ! - Nó xịu mặt xuống.

- Bây giờ chúng ta đi ăn nhé con gái! Ta sẽ dẫn con tới nhà hàng Trung Quốc nếu món ăn Trung Quốc ngon nhất Anh luôn!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Yêu Và Tfboys* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Tối về nằm bẹp dí trên giường, nó muốn gọi cho Khải hỏi xem tình hình của Nguyên nhưng khi thấy đé yêu của nó vỡ tan tành thì nó cảm thấy hối hận ghê gớm vì đã làm tội làm tình cái điện thoại iu dẫu của nó. Nó lo lắng cho Nguyên hơn hay là nhớ Khải và Ty hơn.Nó đang ủ rũ thì thấy chiếc laptop trắng ở trên bàn, sao nó không phát hiện ra sớm hơn nhỉ! Nó vội lấy laptop, may là khách sạn 5 sao này có wifi không bảo mật, nó vào weibo xem có gì mới không. Nick Hoàng tử bóng đêm đang onl, lập tức nó chat:

- Thiên Ty, Nguyên Nguyên thế nào rồi!

- Sao cậu lại ngắt máy, Nguyên Nguyên vẫn ổn, nhưng bác sĩ nói nếu hôn mê 2 tuần là cậu ấy die luôn. Minh và Khải đang rất lo lắng,ba mẹ của Nguyên Nguyên đang chăm sóc cậu ấy, họ khóc nhiều lắm!

- Xin lỗi, tại mình hết. Bây giờ mình lại không về ngay được.

- Đừng tự trách mình như thế! Cũng do bọn mình không ngăn cản cậu ấy! Đừng buồn nhé Kỳ Kỳ, cậu ấy sẽ ổn thôi!

Sau một hồi được Thiên Thiên an ủi, nó lăn ra ngủ. Thiên Thiên không nói cho nó biết là cuối tuần cậu sẽ sang Anh, nó cũng không nói cho Thiên Thiên biết là nó về Trùng Khánh vào cuối tuần.

Rắc rối của nó vẫn chưa hết, ngày mai, nó sẽ được chạm mặt Hạ thiên kim tiểu thư- Hạ Mỹ Kỳ và nữ hoàng cello- Âu Dương Na Na.

Nó ngồi trước gương. Tối nay, tập đoàn Hạ Thị tổ chức tiệc, mời tập đoàn Lưu Thị và các tập đoàn lớn khác tới dự. Nó không thích dự tiệc một chút nào, nhất là có mặt nhiều tập đoàn nổi tiếng.

Ba mẹ nó bắt nó nhất định phải đi, vậy ba mẹ đã chuẩn bị cho nó, chuyên gia làm tóc và trang điểm sắp tới.

Nghe nói trong bữa tiệc còn có phần biểu diễn của nữ hoàng cello- Âu Dương Na Na, nó rất hâm mộ Na Na nên đành phải đi.

"Chúng tôi là chuyên gia làm tóc và trang điểm được phu nhân chủ tịch Lưu Thị thuê." Giọng nói cắt ngang dòng suy nghĩ của nó. Nó vội ra mở cửa. Hai chuyên gia bước vào và bắt đầu công việc của mình. Tóc của nó nhuộm nâu hạt dẻ, gọn sóng thả xuống lưng mềm mại như một dòng suối, khuôn mặt thiên thần được tô điểm nổi bật nét xinh đẹp dịu dàng vốn có. Nó mặc bộ váy màu trắng phủ chân, lộ đôi vai trắng muốt. Nó nhìn trong gương như một thiên thần, nhưng gương mặt lộ rõ vẻ u sầu. Phải, trong đầu của nó bây giờ chỉ hiện hình ảnh Nguyên Nguyên nằm trong bệnh viện. Chuyên gia xong việc, đã về. Nó vội gọi điện cho tài xế riêng mà ba mẹ thuê cho nó. Trong lúc chờ xe, nó chụp một vài kiểu ảnh send weibo. Nó lướt weibo xem có gì mới và...

khựng lại trước những lời bình luận ảnh của nó đăng hôm làm bánh cùng Khải.

"Ai đây? Nhìn giống hotgirl Anh Kỳ. Sao lại chụp ảnh cùng Khải thế này! Tính cướp Khải của TFBoys à?"

"Con bé này nhìn hiền khô mà ranh thật đấy! Tưởng có chút nhan sắc là bày đặt thế này à?"

"Nó cũng là Tứ Diệp Thảo đấy! Định vượt mặt bọn này à?"...

Nó tệ đến thế sao? Nó xứng đáng phải nhận những lời cay nghiệt của xã hội đến thế sao? Đúng rồi mà, là do nó không xứng chụp ảnh cùng Khải. Bỗng ý định về Trùng Khánh của nó bị lung lay. Nó mà về chắc chắn lại mang đến rắc rối cho người khác. Chuông điện thoại vang lên, tài xế gọi, nó tắt máy rồi xuống tầng trệt. "Hôm nay phải bình tĩnh dự tiệc, không quan tâm tới 3 người ấy!". Dù nghĩ là không quan tâm nhưng suốt quãng đường, nó vẫn

cứ nghĩ đến TFBoys. "Kit...kit."

- Cô chủ, đến nơi rồi à!

Nó không buồn đáp, lạnh lùng mở cửa xuống xe vào khách sạn mà ba mẹ nó bao trọn tối nay. Hai bên cửa khách sạn là hai vệ sĩ đứng đón khách. Cùng lúc nó vào là một cô gái trẻ tuổi nó mặc chiếc đầm màu tím nhạt, trông là

biết tiểu thư của tập đoàn nào đó!

- Hạ Mỹ Kỳ!- Cô gái giọng gắt gỏng nói với vệ sĩ!

Nó ngạc nhiên quay sang nhìn Hạ Mỹ Kỳ. Là Tứ Diệp thảo ai mà không biết đến Hạ tiểu thư kiều ngạo đóng cũng TFBoys trong MV Magic Castle, yêu Khải mà không được đáp lại. Nó nhìn chăm chăm vào Mỹ Kỳ cho đến khi vệ sĩ bảo nó:

- Luru tiểu thư, mời cô vào.

Nó định vào thì một giọng nói sắc như dao vang lên ở phía sau:

- Thì ra là Luru Anh Kỳ, đóng phim Teen weibo cùng TFBoys cơ à? Xin chào, à mà, cho hỏi dạo này Khải có khỏe không? Chắc Khải nhớ tôi nhiều lắm nhỉ! Câu nói của Mỹ Kỳ làm nó chỉ muốn tát cho cô ta một phát. Nhưng nó kiềm chế vì nó biết Hạ Thị là đối tác của công ty ba mẹ nó, nếu nó tát Mỹ Kỳ thì chuyện lớn sẽ xảy ra, báo chí sẽ có cơ một mà viết linh tinh. Hít một hơi thật sâu để tự động viên mình, nó quay lại đáp trả Mỹ Kỳ bằng một câu sắc không kém:

- Khải ấy à? Anh ấy đang tập trung lo chuyện thi, không có thời gian đâu mà nghĩ đến người khác đâu. Chắc Hạ tiểu thư lại mơ tưởng rồi!

Mỹ Kỳ dùng ánh mắt tức giận nhìn nó. Cô nghe nói Anh Kỳ rất hiền lành không ngờ lại dám đáp trả cô làm cô xấu mặt như thế! Cô không nói gì hậm hực đi vào trong phòng tiệc. Nó cười thầm trong lòng, cũng bước vào theo. Ba mẹ nó đợi ở cửa phòng tiệc, thấy nó đến thì vui mừng lôi nó vào cánh gà. Nó từ Trung Quốc sang Anh, mọi người thấy nó chắc hẳn sẽ rất ngạc nhiên, ba mẹ muốn nó gây bất ngờ với mọi người. Nó sẽ phải biểu diễn một tiết mục cũng nữ hoàng cello- Âu Dương Na Na. Na Na đang trang điểm trong phòng, thấy nó đi sau ba mẹ thì chạy ra chào thân mật:

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Yêu Và Tfboys* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

- Tiểu Kỳ, em đến muộn thế! Tiết mục của chúng ta sắp bắt đầu rồi đó! Nào, mang đàn của em ra sân khấu đi, chúng ta cùng biểu diễn.

Thấy Âu Dương Na Na thân thiện như vậy, nó rất vui. Nó vội mang đàn ra sân khấu cùng Na Na, bên dưới là tiếng hò reo của mọi người.

Nó lo lắng nâng chiếc đàn lên, Na Na mỉm cười trấn an nó làm nó tự tin hơn. Từng âm thanh thánh thót vang lên trong phòng tiệc, mọi người

im lặng lắng nghe. Phụt...Phụt...Phụt...ba chiếc dây đàn của nó lần lượt đứt, mọi người nhìn nó ngạc nhiên. Nó thì từ ngạc nhiên chuyển thành

hoang mang, tại sao lại như vậy? Chiếc đàn này rất tốt, Na Na còn kiểm tra trước rồi mà! Tiếng đàn của Na Na vẫn cất lên đều đều, dường như Na Na không để ý đến nó. Nó đã thấy ánh mắt khinh bỉ của Hạ Mỹ Kỳ nhìn nó. Nó ngại ngùng mang đàn vào cánh gà trước. Nước mắt lại đến với nó một lần nữa, câu hỏi là tại sao đàn tại đứt dây. Na Na đã biểu diễn xong, vào cánh gà nhìn thấy nó khóc. Cô đến cạnh an ủi nó như người em ruột:

- Cũng qua rồi Kỳ à! Đừng buồn nữa!

Hạ Mỹ Kỳ ra khỏi đám khách, vào cánh gà, miễn nguyện nhìn nó khóc:

- Ngụ ngốc!

Nó ngước lên nhìn Mỹ Kỳ đầy căm thù:

- Chính cô, chắc chắn là cô đã cắt dây đàn. Dây đàn không tự đứt, nó đã có vết cắt từ trước. Đồ hèn hạ!

- Không biết gì thì im mồm đi. Tôi không cắt, người đáng nghi ngờ nhất là cô ta, người biểu diễn chung với cô kia kia!

Na Na thoáng giật mình bởi câu nói kết tội của Mỹ Kỳ, cô ta đúng là một con người nham hiểm, chỉ tiếc là lòng tự kiêu của con người này quá lớn, luôn là một cái gai trong mắt người khác. Na Na nhìn Mỹ Kỳ đầy khó chịu:

- Tại sao tôi phải làm thế với người mà lần đầu tiên tôi gặp tôi đã rất có thiện cảm. Tôi rất yêu quý Anh Kỳ và coi nó như em. Còn cô thì lại luôn thích gây sự với Anh Kỳ, tốt nhất là hãy xem lại bản thân mình có tốt đẹp không. Nếu không có bằng chứng thì đừng có đổ tội cho tôi.

Tiếng nhạc chuông điện thoại của nó cắt đứt dòng cãi vã. Nó mở túi xách lấy điện thoại, là Tý gọi, có lẽ Tý đã lấy được số của nó từ máy của Nguyên. Nó nhìn Na Na như xin lỗi:

- Xin lỗi chị, em có điện thoại.

Na Na không nói gì. Nó lặng lẽ ra ngoài nhà hàng mới mở máy nghe. Hình ảnh Tý với căn phòng quen thuộc của Tý hiện lên. Tóc cậu rối bời, khuôn mặt lúng túng:

- Thiên Tý, Nguyên Nguyên ổn chứ?

Chợt như có một lưỡi dao đâm vào tim Tý, cậu đau lắm! Cậu đã đắn đo mãi mới gọi cho nó vậy mà câu đầu tiên nó hỏi lại là về Nguyên.

- Cậu sao vậy? - Nó thấy Tý cúi gằm mặt thì lo lắng trào lên.

- Không sao. - Tý ngẩng mặt lên nhìn nó, sững sờ. Nó hôm nay trông xinh như một thiên thần. Cứng đờ người, mặt đỏ như cà chua, Tý không nói lên lời.

- Thiên Thiên, mình hỏi cậu câu này có được không?

Tý gật đầu vội vã. Nó ngập ngừng rồi nói:

- Cậu có nhớ mình không?

Thời gian xung quanh như ngừng lại, Tý không nghĩ là nó sẽ hỏi cậu câu này. Có chút gì đó vui vui trong lòng, nó là người duy nhất mang đến cho cậu nhiều cảm xúc đến vậy.

- Tất nhiên là có rồi! Mình luôn mong cậu trở về.

- Vậy hả? Vậy nếu mình không về?

- Mình sẽ tới đó tìm cậu, nhất định.

- Hứa nhé!

- Ừ, hứa.

- Cảm ơn cậu.

Nó cúp máy, đúng hơn là nó muốn lưu giữ cảm xúc này lâu hơn. Nhưng nó đâu biết rằng, đầu dây bên kia...có một người đang hụt hẫng vì cái cúp máy vô tình của nó.

- Ai gọi cho con vậy?

Một giọng nói đằng sau khiến nó giật mình. Nó quay lại, mẹ nó đứng đó nhìn nó nghi ngờ.

- Làm gì có ai đâu mẹ?

- Trái tim của một người mẹ mách bảo con gái của tôi đang yêu.

Nó cụp mắt xuống quay mặt đi, nó muốn giữ kỷ niệm về TFBoys cho riêng nó. Mẹ nó nhìn nó cười nhạt, giọng hơi buồn buồn:

- Con gái mẹ đã trưởng thành thật rồi! Không còn là Tiểu Kỳ nữa! Thôi được, mẹ sẽ không hỏi nữa nhưng khi nào con cần thì hãy luôn nhớ bên cạnh con có mẹ nhé!

Nó lao vào vòng tay âu yếm của mẹ, vòng tay luôn mang lại cho nó cảm giác được che chở. Mẹ xoa đầu nó. Nó ngước lên nhìn mẹ:

- Mẹ ơi, con mệt lắm! Không chịu được tiếng ồn ào của bữa tiệc đâu. Con về khách sạn nghỉ trước mẹ nhé!

Bạn đang đọc truyện *Có Nhóc Đáng Yêu Và Tfboys* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Mẹ nó gật đầu, đúng là hôm nay nó đã cố hết sức. Nó rời mẹ ra lẻ đường, vẫy một chiếc taxi gần nhất. Mẹ nó mở cửa xe cho nó, nhìn nó đầy lo lắng:

- Con về an toàn nhé! Tạm biệt. Chúc con ngủ ngon.

Nó ngáp một cái thật dài rồi vẫy chào tạm biệt mẹ. Thở dài nhìn ra ngoài đường, London ban đêm thật đẹp. Đẹp hơn nhiều so với Trùng Khánh, nhưng London không mang lại cho nó cảm giác yên bình tuyệt vời như Trùng Khánh. Nó chợt nhớ lại Hạ Mỹ Kỳ và Âu Dương Na Na, cách cư xử của hai người đó thật lạ, như là được sắp xếp theo kế hoạch hết vậy. Nó không quan tâm tới họ, bây giờ nó chỉ nghĩ tới người nó vừa gọi điện - Dịch Dương Thiên Tỹ. Không biết cậu ấy nghĩ thế nào về câu hỏi bất ngờ của nó. Chẳng biết sao nó lại hỏi thế, lúc ấy nó quá ngạc nhiên vì người gọi là Thiên Tỹ. Tiếng giọng khàn khàn của lái xe kéo nó ra khỏi dòng suy nghĩ:

- Cô gì ơi, đến nơi rồi!

Nó giật mình vội ra khỏi xe, trả tiền rồi vào khách sạn.

"Bộp." Nó thả người xuống giữa giường, quá mệt vì ngày hôm nay, nó chìm luôn vào giấc ngủ, ngày mai thôi, ngày cuối tuần nó mong chờ được trở lại Trùng Khánh, được chăm sóc Nguyên Nguyên.

Thiên Tỹ ôm gấu Teddy, không sao chợp mắt được. Đã 2 tiếng trôi qua kể từ lúc nó gọi, trong lòng Thiên Tỹ trào dâng một cảm giác khó tả, vui sướng ư? Không, hơn như thế nhiều. Cậu vui mặt vào chần, nghĩ lại hình ảnh nó khi ấy, cậu ngại quá đi thôi! Chỉ ngày mai thôi! Cậu sẽ gặp lại nó, bắt nó trở về nơi mà đáng nhẽ nó thuộc về. Nhưng liệu nó có cùng cậu về, cậu không biết. Nguyên Nguyên trên danh nghĩa bây giờ là bạn trai nó, Khải Khải lại là thần tượng của nó từ lâu, hai người họ đều nó lợi thế hơn cậu. Nhưng cậu không muốn bỏ cuộc, cậu muốn nó thuộc về cậu mãi mãi. Nhìn màn hình sáng lên trong căn phòng bao trùm bóng tối, Thiên Tỹ ngậm vui mừng với lấy điện thoại, là Khải gọi từ bệnh viện, hựt hắng, có lẽ cậu mong đợi ai đó hơn.

- A lô, có chuyện gì vậy Khải ca?

Giọng Khải lạc đi, gần như hét lên trong điện thoại:

- Tiểu Tỹ, tới bệnh viện vào phòng cấp cứu ngay. Nguyên Nguyên có chuyện rồi!

Cúp máy. Không kịp suy nghĩ, Tỹ nhảy ra khỏi giường, lấy áo khoác mỏng, lao xuống tầng trệt. Nhất Lân và Chí Hoành đang xem phim, vừa ôm nhau vừa khóc. Tỹ nhìn Lân và Hoành đầy khó chịu:

- Hai cậu bị thần kinh à?

- Chúng tớ đang xem phim tình cảm. Ôi, nữ chính đã chết. Hu hu.-Chí Hoành lấy áo của Nhất Lân chấm nước mắt.

- Nguyên có chuyện, chúng ta tới bệnh viện. - Giọng uy quyền của Thiên Tỹ vang lên, nguồn gốc của biệt danh Thiên Tổng là đây.

Chí Hoành sợ hãi nhìn Thiên Tỹ không nói lên lời. Nhất Lân vội bấm điện thoại gọi xe buýt TF. Thiên Tỹ đi đi lại lại trong phòng khách, nhìn đồng hồ không ngừng lăm lăm:- Sao xe buýt tới lâu thế nhỉ?

Chí Hoành ôm chặt tay Nhất Lân, nước mắt giàn giụa:

- Tiểu Lân, Tiểu Nguyên sẽ không sao phải không?

- EM KHÔNG BIẾT! - Nhất Lân gất gông, cậu quá bức mình vì bên cạnh có một tên cứ lay tay cậu tưởng chừng sắp gãy tay rồi!

Tiếng còi xe buýt vang vọng ở cổng làm 6 con mắt nhìn về phía cổng. Thiên Tỹ lao vội ra cổng, cậu phải đi, đi ngay, bạn thân của cậu đang gặp nguy hiểm. Cậu nhảy lên chiếc ghế đầu tiên rồi bảo bác tài xế:

- Bác ơi, cho cháu đến bệnh viện XY, nhanh lên bác ơi!

Bác tài xế gật đầu rồi chuẩn bị đi. Chí Hoành và Nhất Lân cũng lao vội lên xe buýt, nhìn Thiên Tỹ bức bối:

- Cậu hâm à? Suýt chút để bọn tôi ở lại.

- Thì bây giờ các cậu đã ở trên xe đó thôi! Nhanh ngồi xuống đi, tớ không có thời gian cãi với các cậu.

Chí Hoành nén giận ngồi xuống, vì Nguyên mà, cậu chịu nhường Thiên Tỹ chút đi. Thiên Tỹ cũng chỉ là quá lo lắng cho Tiểu Nguyên

thôi! Chiếc xe buýt lăn bánh trong màn đêm đen kịt. Thiên Tỳ đã bấm điện thoại gọi lại cho Khải hàng chục lần rồi mà không ai nghe máy, nỗi lo lắng trong cậu càng tăng lên gấp bội.

Bệnh viện XY,...

Bác sĩ mệt mỏi sau ca phẫu thuật đột xuất, bước ra khỏi phòng cấp cứu. Khải và ba mẹ Nguyễn vội giữ bác sĩ lại, câu hỏi quen thuộc lại

được lặp lại một lần nữa:

- Bác sĩ, người nhà tôi sao rồi?
- Cậu bé đã qua cơn nguy kịch, vài ngày nữa sẽ tỉnh lại sau cơn hôn mê nhưng...

Bác sĩ thờ dài. Khải thót tim, có chuyện gì xảy ra với Nguyễn sao?

- Bác sĩ, có chuyện gì?
- Tai nạn ảnh hưởng đến vùng thanh quản của cậu. Cậu bé sẽ tạm thời không nói được trong một thời gian ngắn. Tôi không biết chính xác, có thể 1 ngày, 1 tuần, 1 năm hay vĩnh viễn không thể nói. Chúng tôi đã cố hết sức, thành thật xin lỗi gia đình. Gia đình phải chăm sóc cậu bé thật kỹ vì mất giọng nói là một cú sốc lớn đối với độ tuổi đang phát triển.

Bạn đang đọc truyện *Có Nhóc Đáng Yêu Và Tfbys* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Bác sĩ lạnh lùng đi mất. Khải và ba mẹ Nguyễn vội đỡ lấy mẹ Nguyễn sụt ngất:

- Con trai tôi, nó không thể nói. Sao ông trời không lấy đi giọng nói của người mẹ này để thay thế cho nó. Làm sao tôi nỡ nhìn đứa con tôi đứt ruột sinh ra phải chịu đau khổ.

Khải đau xót nhìn mẹ Nguyễn:

- Bác à, chúng cháu sẽ cố gắng làm Tiểu Nguyễn bớt buồn.

Tỳ, Hoàn và Lân chạy đến muộn một chút. Ba người cứng đờ khi thấy Khải và ba mẹ Nguyễn thì mặt buồn rười rượi, mẹ Nguyễn thì khóc vật vữa.

Tỳ vội chào hai bác rồi chạy đến bên Khải, hỏi:

- Khải ca, có chuyện gì? Tiểu Nguyễn đã có chuyện gì? Sao anh yên lặng vậy? Đừng làm em sợ, nói đi Khải ca.

Chí Hoàn khinh khỉnh nhìn Thiên Tỳ đang kêu gào bằng nửa con mắt:

- Cậu nói như thế thì làm gì còn chỗ để Khải ca nói nữa?
- Cậu im đi, đừng có mĩa mai người khác nữa!

Thiên Tỳ xấn tay áo, cậu phải cho Chí Hoàn một bài học vì tội chộc tức cậu. Nhưng giọng nói trầm ấm đầy lo lắng của Khải vang lên làm cắt đứt cơn giận của Thiên Tỳ:

- Nguyễn không sao nhưng cậu ấy không thể nói được trong một khoảng thời gian tạm thời, có thể là vĩnh viễn.

Thiên Tỳ nhìn Khải đầy ngạc nhiên:

- Khải ca, anh nói đi. Không phải đúng không? Những gì anh nói là đùa đúng không? Tiểu Nguyễn là ca sĩ mà, giọng nói của cậu ấy quan trọng đến mức...
- Phải, anh biết. Nhưng anh không thể làm gì! - Khải ôm đầu tuyệt vọng. - Phải chăng Anh Kỳ ở đây? Cô ấy sẽ giúp được nhiều điều mà chúng ta không thể làm được cho Nguyễn.

Thiên Tỷ ngồi phịch xuống ghế, mệt mỏi dựa người vào đằng sau:

- Anh nói đúng. Giờ này cậu đang làm gì khi chúng tớ thế này, Anh Kỳ!- Thiên Tỷ nói gần như thì thầm cho mình cậu nghe.

Ở một nơi cách Trùng Khánh nửa vòng Trái đất...

Giật bản mình ngồi dậy, nó nhìn xung quanh, trời vẫn tối đen như mực. Lau những giọt mồ hôi trên trán, nó bật công tắc điện. Chợt nó nhớ đến Nguyên, chắc giờ này Nguyên đang ngủ. Thu mình như một con mèo nhỏ vào góc giường, nó mở điện thoại. Lướt weibo, chẳng có gì làm nó thấy hứng thú. Nó nhìn dòng status của Âu Dương Na Na bằng nửa con mắt:

"Mọi người biết không? Hôm nay Na gặp tình địch của mình đấy! Tưởng con bé ấy thế nào, cũng như một con mèo nhỏ ngung ngốc thôi. Na nghĩ là Na sẽ đến với Khải, dù sớm hay muộn Na cũng sẽ đến với Khải. Còn con mèo ấy thì chỉ là vật cản đường của Na thôi! Na hy vọng nó sớm rút lui. Các fan của Na có ủng hộ nữ hoàng cello này không? Nếu ủng hộ thì like cho Na nhé!"

Nó không quan tâm, ngày từ đầu nó đã biết Na Na thân với nó là có mục đích rồi! Ngáp thật dài, nó ném điện thoại sang một bên, nằm giữa giường nhìn lên trần nhà chán nản. Nó nghĩ đến khuôn mặt đỏ ửng của Tỷ lúc tối, nó cũng đỏ mặt theo luôn. Tỷ khi đỏ mặt thực sự rất đáng yêu, không ngờ con người lạnh lùng bí ẩn ấy lại có lúc dễ thương như thế! Uể oải đứng dậy lần nữa, mai về Trùng Khánh rồi, hôm nay nó phải đi khám phá London về đêm mới được. Khoác chiếc áo choàng dài màu trắng lên, nó khóa cửa phòng cẩn thận rồi gửi chìa khóa ở phòng lễ tân. Đi dạo trên con đường Piccadilly Circus đẹp nhất nước Anh là mơ ước của nhiều người. Giờ đây, đi trên con đường mơ ước, nó chỉ thấy chán nản và mệt mỏi. Một tiếng nói trẻ con vang lên từ đằng sau thu hút sự chú ý của nó, mặc dù tiếng nói đó không dành cho nó. Một em gái nhỏ khoảng 4,5 tuổi mặc chiếc áo mỏng rách rưới cũ nát nép vào bên bé trai hình như là anh trai của em gái đó khoảng 7, 8 tuổi mặc chiếc áo ngắn cũn cỡn rách ngang áo. Em gái không ngừng khóc, lay tay anh:

- Anh Jimmy, em đói. Anh Jimmy, em đói.

Người anh nhìn người em, ánh mắt bất lực:

- Sarah, anh không có gì để ăn. Xin lỗi em gái.

Sarah nhìn Jimmy, mắt đỏ hoe:

- Mẹ nói anh phải chăm sóc em mà! Jimmy xấu, xấu lắm!

Sarah ngồi phịch xuống đất, cúi gằm mặt xuống giận dữ. Nó quên mất rằng ở đâu cũng có những người nghèo khổ, dù là thành phố phồn hoa của Anh. Nó nhẹ nhàng đến cạnh hai đứa trẻ, nhìn Sarah và Jimmy đầy thương cảm:

- Hai em có muốn ăn không?

Sarah sợ hãi nép vào sau Jimmy. Jimmy nhìn nó chằm chằm đầy ngạc nhiên:

- Quý bà cho chúng tôi ăn thật sao? À không, quý cô cho chúng tôi ăn thật sao?

Nó bật cười vì cách nói ngây thơ của Jimmy, nó không quen với việc được gọi là quý cô ở Anh.

- Tất nhiên rồi! Chúng ta đi ăn nhé!

Nó nắm tay Sarah và Jimmy dẫn hai đứa trẻ đến tiệm ăn Trung Quốc chắc là duy nhất ở London. Sarah nhìn chiếc ghế nệm xanh chần chừ. Nó ngạc nhiên nhìn Sarah:

- Nào, lên đi, chị sẽ cho các em ăn.

Jimmy bé xốc Sarah đặt lên ghế Thì ra là cô bé không lên được ghế! Nó chọn nhiều món Trung Quốc, nó cũng chưa ăn tối. Hai đứa trẻ vẫn bỡ ngỡ nhìn nó. Sarah rụt rè bảo Jimmy:

- Quý cô xinh thế anh nhì! Lại còn tốt với bọn mình nữa!

Nó quay sang giới thiệu với Jimmy và Sarah:

- Các em có thể gọi chị là Anna, chào các em. Chị không phải người Anh.

Hai đứa trẻ ngây ngô nhìn nhau. Nó tiếp tục:

- Chị là người Trung Quốc.

Jimmy tròn xoe mắt nhìn nó:

- Trung Quốc là gì?

Nó nhìn Jimmy đầy ngạc nhiên, đến Trung Quốc đứa trẻ này còn không biết là gì, như thể có gọi là xúc phạm đất nước mà nó sinh ra không vậy?. Nhưng ánh mắt thơ chân thật của Jimmy làm nó không nổi nổi cáu. Nó nhìn sâu vào đôi mắt xanh dương của Jimmy:

- Trung Quốc là đất nước tuyệt vời nhất với chị!

- Có giống như Na Uy. Đối với cháu, Na Uy tuyệt vời nhất!

Nó ngạc nhiên hỏi Jimmy:

- Na Uy, không phải Anh là quê của Jimmy à?

Thằng bé lắc đầu nguầy nguậy:

- Ba mẹ cháu là người Na Uy, sang Anh kiếm sống mang chúng cháu đi theo. Ba cháu vì nghiện heroin nên bị người ta bỏ tù, mẹ cháu đi theo ông lớn giàu có rồi! Hằng ngày, chúng cháu ra nhà tù London để ba cho tiền lao động cho nhà tù trong ngày hôm ấy thì chúng cháu mới được ăn. Hôm nay ba ốm không đi lao động nên chúng cháu chỉ được ăn mấy hạt cơm thừa của nhà

tù. May mắn, tối nay gặp được quý cô tốt bụng cho chúng cháu ăn cơm. Cháu cảm ơn cô. - Jimmy quay sang nhắc Sarah - Cảm ơn cô Anna đi!

Thằng bé thật đáng thương. Nó sống trong nhung lụa từ nhỏ nên đâu có hiểu được cảm giác của bọn trẻ nhà nghèo. Chị phục vụ bê các món nó gọi ra, kênh kiệu đặt xuống trước mắt nó, thái độ khinh khỉnh:

- Mời cô ăn.

Rồi chị quay lại phục vụ bàn khác, tiếng thảm thì bực bội nó vẫn còn nghe thấy :

- Người trông rõ là tiểu thư mà lại ăn cùng bọn nhóc đầu đường xó chợ.

Jimmy và Sarah có vẻ không quan tâm, lao vào ăn như bị bỏ đói lâu lắm rồi. Nó ăn một chút hoành thánh rồi không ăn nữa, nhìn bọn trẻ ăn nó cảm thấy vui hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Yêu Và Tfboys* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

- Sarah, Jimmy, chị đang muốn thăm quan London một chút. Hai đứa ăn xong rồi dẫn chị ra đồng hồ Big Ben nhé! Chị chưa tới đó bao giờ.

Jimmy đang húp canh củ cải liền quay sang bảo nó:

- Được ạ! Bọn em hay tới đồng hồ đó xin tiền du khách, họ giàu lắm!

Nó gật đầu qua loa, nó cũng không quan tâm Jimmy nói gì. Sau 1 tiếng đồng hồ, hai đứa trẻ ăn sạch đồng thức ăn khủng bố mà nó gọi (Bá đạo thật! 0.0). Nó thanh toán tiền cho cô phục vụ rồi cùng Jimmy và Sarah đi. Jimmy nhảy chân sáo đi trước, chắc thằng bé vui vì bữa ăn miễn phí vừa rồi! Sarah từ tốn đi sau nó, ánh mắt vẫn nhìn nó đầy thăm dò, có chút sợ sệt. Chân mỏi rã rời rồi mà vẫn chưa đến đồng hồ Big Ben, nó bắt đầu thấy nản chí. Jimmy không còn nhảy chân sáo nữa, thằng bé có lẽ còn mệt hơn cả nó, bước chân nặng nề rậm rịch trên đất. Nó hỏi Jimmy:

- Sao vẫn chưa đến nơi vậy Jimmy?

- Cháu không biết, bình thường cháu và Sarah đi thì 1 ngày mới tới.

Nó tá hỏa, 1 ngày mới tới ư? Sao Jimmy không nói trước. Bây giờ nó mệt và muốn về khách sạn nhưng bọn trẻ thì nó không nỡ để lại. Chợt một ý tưởng lóe lên trong đầu, nó gọi taxi gần đó. Bọn trẻ chân chừ không muốn lên. Nó bảo Jimmy:

- Đi theo chị, em sẽ có cuộc sống tốt hơn.

Jimmy đẩy Sarah, Sarah lại đẩy Jimmy, không đứa nào chịu lên. Jimmy nhìn nó rung rung nước mắt:

- Cháu không muốn sung sướng, cháu muốn ở gần ba. Ba yêu chúng cháu, cháu cần ba.

Nó ngạc nhiên vì lời từ chối chân thật của Jimmy. Bác tài xế giục nó nhanh, nó luống cuống đưa cho Jimmy một ít tiền lẻ:

- Chút tiền này sẽ giúp em ăn no trong 1 tuần. Tạm biệt, cậu bé Na Uy.

Rồi nó lên xe về khách sạn trong sự tiếc nuối của bọn trẻ. "Minh vừa làm được một việc tốt!" Điều ấy khiến nó vui hơn nhiều. Nó nhìn đồng hồ đeo tay.

Trời...đã hơn 2 giờ sáng.

Nó lấy chìa khóa phòng. Nói chung vẫn chưa tới được nơi muốn đến, nhưng nó không buồn. Mai nó về Trùng Khánh, lời hứa của Thiên Thiên chắc cũng chỉ là lời hứa suông. Chắc Khải và Tỷ sẽ vui lắm khi thấy nó về, hy vọng là thế...

Bệnh viện XY, Trùng Khánh...

Tỷ ngã người về phía thành ghế, mắt cứ riu lại buồn ngủ. Khải vẫn ngồi chỗ cũ, hai tay đan vào nhau, ánh mắt lạnh lùng nhìn xuống dưới sàn bệnh viện. Tỷ nhìn Khải, cậu không đoán được Khải đang nghĩ gì, ánh mắt Khải rất khó hiểu. Có vẻ Khải không buồn ngủ, còn không gấp lấy một cái, Tỷ phục Khải luôn rồi!

- 2 giờ sáng rồi, anh không muốn ngủ sao? - Tỷ vừa gấp vừa hỏi Khải. - Anh đang nghĩ gì thế?

Khải nhàu mày khó chịu vì bị cắt ngang dòng suy nghĩ, quay sang nhìn Tỷ với ánh mắt hình viên đạn, cất lên giọng nói vẫn ôn nhunhưng xen vào đó là chút bức bối:

- Không. Em muốn ngủ thì dựa vào ghế ngủ đi! Cũng muộn rồi! Anh chỉ suy nghĩ chút chuyện vặt thôi!

- Về cô ấy?

- Gì? - Khải giật mình.

Tỷ nhìn lên trần nhà đôi môi nhọt nhọt cong lên, cậu đang cười nhưng giọng nói lãnh đạm thì không có vẻ đang vui:

- Anh biết em đang nói đến ai mà! Anh Kỳ, cô gái cả ba chúng ta quan tâm.

Im lặng, không ai nói với ai thêm câu gì. Khải không muốn trả lời mặc dù Tỷ nói đúng. Tỷ dựa đầu vào thành ghế, nhắm mắt lạnh lùng nói tiếp:

- Anh, chúng ta đấu nhé! Công bằng, ai dành được trái tim cô ấy sẽ được yêu cô ấy! Nguyên có lẽ không thể tham gia. - Tỷ cố tỏ ra lạnh lùng không quan tâm tới Nguyên nhưng ánh mắt cậu thể hiện rõ sự buồn bã. Tỷ dường như chẳng bao giờ nói thật lòng mình. Khải vẫn yên lặng không trả lời, là trưởng nhóm, cậu không muốn có bất hòa trong TFBBoys.

- Dịch Đường Thiên Tỷ, cậu nghe đây! Để được như ngày hôm nay, anh đã cố gắng rất nhiều! Cả cậu và Nhị Nguyên cũng thế! Anh chỉ nói vậy, hy vọng cậu hiểu.

Khải đứng dậy, tay rút túi quần, đi chậm rãi xuống cầu thang. "Thiên Thiên, anh đồng ý! Chúng ta đấu ngầm nhé!" Khải tự nhủ với mình như vậy, trước mặt Thiên Thiên, anh phải tỏ ra là một trưởng nhóm gương mẫu nhưng thực ra, anh cũng muốn có được tình yêu của Anh Kỳ một cách công bằng nhất!

Khải và Tỷ cùng lúc có chung một suy nghĩ: "Vương Nguyên, cho tớ/anh xin lỗi! Em/cậu thực sự không có lỗi thế! Tớ/anh biết là không công bằng với cậu/em nhưng trận đấu đã bắt đầu!". Tỷ mở điện thoại, mắt nhắm mắt mở nhìn vào lịch trình bay được lưu sẵn, 6 giờ sáng mai bay, cậu về nhà trước 2 tiếng để chuẩn bị đồ, nghĩa là cậu chỉ được ngủ hai tiếng. Tỷ đặt chuông cẩn thận rồi lăn ra ngủ. (Sao bất cẩn quá vậy? Nhớ mai tỉnh dậy một đồng Thiên Chi Hạc đứng đó cầm máy quay chờ thì sao?==')

Tiểu Khải đã hít đủ không khí trong lành bên ngoài, cậu quay bước về trước cửa phòng bệnh Nhị Nguyên. Thiên Thiên vẫn đang ngủ, tư thế ngủ cực kỳ xấu. Lòng kiên định của Tiểu Khải biến mất hết khi thấy Thiên Thiên - người mà cậu coi như em trai co ro vì lạnh.

Cậu vội cởi chiếc áo khoác bên ngoài, đắp lên người Thiên Thiên, đôi mắt tỏ rõ sự lo lắng. Cậu thì thầm:

- Thiên ngốc này, lạnh như vậy mà không bảo anh, bị cảm lạnh thì sao hả?

Đáp lại lời Tiểu Khải là tiếng gió thoảng. Tiểu Khải không muốn ngủ, cậu mở điện thoại ra chơi. Cậu không biết rằng, bên cạnh cậu, Thiên Thiên đã tỉnh dậy và nghe hết những lời yêu thương của cậu.

- Khải ca,...

Giọng nói trầm lắng xen lẫn rụt rè bất ngờ vang lên làm Tiểu Khải giật mình. Cậu quay sang bên cạnh, Thiên Thiên ngồi đó, áo khoác của cậu đắp sang một bên.

- Cậu mới ngủ được một chút mà, ngủ tiếp đi!

- Em có chuyện muốn nói với anh! - Thiên Thiên vẫn cúi đầu xuống, đều đều nói.

- Có chuyện gì mai nói! Cậu ngủ đi lấy lại sức. - Tiểu Khải dán mắt vào điện thoại, cậu không muốn ai làm phiền cậu khi cậu cày CF (một loại game đột kích mà Khải, Nguyên chơi).

- Chút nữa em bay sang Anh, em kể rồi mà! Anh không nhớ sao? Em phải mang Anh Kỳ về Trung Quốc, em đã hứa với cậu ấy như thế!

Tiểu Khải nhú mày khó chịu, cậu không muốn nghe thêm nữa!

- Vậy sao?

- Vâng! Chuyện em muốn nói với anh là...Tiểu Khải, anh mất mẹ từ nhỏ, điều này em biết. Anh thiếu đi tình cảm của mẹ, đó là một sự mất mát rất lớn trong cuộc sống. Em nghĩ rằng...em sẽ buông Kỳ ra để cô ấy về bên anh, bù đắp cho anh những gì anh đã mất.

Im lặng, Tiểu Khải buông điện thoại xuống, nhìn Thiên Thiên bằng ánh mắt vô cảm:

- Thiên Tỷ, cậu đang nghĩ gì thế? Chuyện mẹ tôi...không liên quan đến chuyện Kỳ. Cô ấy sẽ lựa chọn tình yêu cho mình chứ không phải cậu. Cậu vì thương hại mà nhường cô ấy cho tôi ư? Vậy tôi hỏi cậu, cậu lấy tư cách gì mà quyết định tình yêu của cô ấy. Còn tôi, tôi không cần người khác thương hại, tôi vốn dĩ là người cô đơn, sống cô đơn mãi cũng chẳng sao. Chúng ta đã thống nhất, để cô ấy lựa chọn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Yêu Và Tfboys* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

- Khải ca, em biết lòng tự trọng của anh rất lớn nhưng anh...đừng cố chấp như vậy có được không, anh rất yêu Kỳ mà! - Thiên Thiên mím môi thật chặt, cậu không muốn khóc trước mặt Tiểu Khải. Cậu đã suy nghĩ rất nhiều mới dám đưa ra quyết định mà Khải gọi là điên rồ này!

Tiểu Khải nhìn vào khoảng không trung đen kịt trước mắt, cậu không muốn nói mà đúng hơn là không biết nói gì nữa! Thiên Thiên nói đúng, nhưng cậu không cho phép bản thân mình ích kỷ và hẹp hòi đến như vậy!

- Không! - Một từ thôi, vang lên lạnh lùng. Thiên Tỷ im bật, cậu biết cậu không nên nói thêm gì nữa! Tiểu Khải không phải là người dễ thay đổi quyết định. Thiên Thiên nhìn đồng hồ cô có 4 lá trên tay. 3:30. Cậu vội đứng lên, nói với Tiểu Khải:

- Tùy anh thôi! Anh sẽ phải hối hận vì quyết định của mình.

Rời cậu đi. Tiểu Khải nhìn theo bóng Thiên Thiên xa dần, miệng lẩm bẩm:

- Một người dễ dàng buông người mình yêu ra như vậy thì hãy xác định lại tình cảm của mình trước đi!

Nó nằm chết dí trên giường đến tận trưa. Tối qua ngủ muộn nên hôm nay: Dù trời có sập, ta vẫn cứ ngủ. Chuông điện thoại làm nó phát bực mình, kêu không đúng lúc chút nào. Nó bật dậy tại lại, quay sang bên kia...ngủ tiếp. Tiếng chuông kêu không ngớt, nó muốn đập tan "đế yêu" quá! Dù mới sửa lại. Hậm hực mở màn hình điện thoại, là cậu nhóc có má lúm đồng tiền gọi. Nó ngập ngừng không muốn nghe, lỡ Thiên Tỷ hỏi về câu hỏi hôm qua của nó thì sao nhỉ! Chuông lại vang lên giục giã, nó luống cuống thế nào định bấm từ chối lại bấm nhầm nút nghe. Hình ảnh Thiên Tỷ cười tươi như hoa (Không có gì để so sánh) hiện lên:

- Chào Kỳ.

Nó giật mình, vội vuốt lại mái tóc chẳng ra hình thù gì của mình, cố nờ một nụ cười đáp lại (Dù trông như mếu):

- Có chuyện gì vậy Thiên Tỷ!

- Nhìn đằng sau tớ!

Thiên Tỷ vừa nói vừa tránh sang một bên để lộ cảnh phi trường Luân Đôn. Nó há hốc mồm kinh ngạc, không thể tin vào mắt mình:

- Thiên Tỷ, cậu...

- Phải đó! Tớ đến đón cậu về! Tớ đã hứa rồi mà! - Thiên Tỷ lại cười, nụ cười tươi rói. Dù cậu có cười cũng không che nổi hai mắt quầng thâm hiện rõ.

Có lẽ cậu đã thức khuya để đợi chuyến bay, tự dưng lòng nó trào lên một nỗi xót xa. Nước mắt cứ rơi dù nó không muốn.

Thiên Tỷ hỏi nó, vừa giận dỗi vừa buồn buồn:

- Cậu không muốn gặp tớ sao? Cậu không muốn cùng tớ về Trung Quốc sao?

Nó gạt nước mắt:

- Ai bảo chứ! Cậu ngốc lắm! Sao lại tin lời tớ.

- Yêu mới tin.

Câu nói buột miệng của Thiên Tỷ làm cả hai đều ngại ngùng.

- Khách sạn của tớ tên là Castle, khách sạn 5 sao nổi tiếng lên cậu hỏi ai cũng biết. Tớ đợi cậu ở sảnh nhé! Thôi, tớ cúp máy đây! Ở Anh, tiền điện thoại đắt cực kỳ, không có thời gian buồn chuyện đâu!

Nó cúp máy thật. Nó ném điện thoại xuống giường rồi liên tục gõ vào đầu mình:

- Sao mày lại khóc hả Kỳ? Cậu ấy sẽ nghĩ thế nào?

Ở phi trường, có một cậu nhóc Trung Quốc đang cố dò tên khách sạn Castle trong điện thoại. Khuôn mặt đáng yêu của cậu khiến ai cũng phải ngoảnh nhìn. Bỗng từ đâu, một cô bé người Anh có mái tóc vàng đặc trưng chạy tới, nói với cậu bằng Tiếng Anh:

- Cậu là ca sĩ Dịch Dương Thiên Tỷ của nhóm nhạc TFBoys đúng không? Cậu có thể chụp ảnh với tôi không?

Cô gái tóc vàng phải nói lại nhiều lần mà Thiên Tỷ không hiểu. Thông cảm cho trình độ Tiếng Anh của anh. Thiên Tỷ tội nghiệp không biết xoay xở thế nào.

Ba mẹ đã đi chơi rồi, chính cậu xin ba mẹ tách đoàn mà! Cô gái tóc vàng cứ bám chặt tay cậu làm cậu tưởng "cướp".

- Cứu với, có cướp! - Thiên Tỷ hét lên cầu cứu những người xung quanh. (Quê quá)

- Chị ơi, chị tha cho em. Em không có gì mà cướp đâu chị! Chị làm ơn, em là học sinh, không có nhiều tiền đâu chị! - Thiên Tỷ vừa gào vừa méo. Trong đám đông bao quanh hai người, có một bác gái có mái tóc nâu nhạt tiến lại gần Thiên Tỷ, nói bằng Tiếng Trung:

- Cháu đừng lo. Cô gái này không phải là cướp đâu.

Thiên Tỷ ngạc nhiên, mắt tròn mắt dẹt hỏi bác gái:

- Bác biết Tiếng Trung à?

- Bác có sống ở Thượng Hải một thời gian nên nói Tiếng Trung tốt như tiếng mẹ đẻ. Cô gái này không có ý định cướp đồ của cháu đâu! Cô ấy muốn xin chụp ảnh cùng cháu mà! - Bác gái vừa nói vừa bụm miệng cười. Thiên Tỷ bây giờ mới để ý vòng người bao quanh, ai cũng tủm tỉm cười. Cậu nhóc tự nhiên tức giận với bản thân mình, chạy ra lần vào đám đông. Cậu chỉ kịp nghe cô gái tóc vàng nói gì đó đằng sau. Chẳng biết là tức ai nhưng cậu cứ tức, tức vì sự nổi tiếng của cậu, rồi tức lấy sang nó, nếu nó không sang Anh thì cậu không phải chịu nhục như hoàn cảnh vừa này. Thiên Tỷ gọi taxi theo số trên chiếc biển to dừng. Trời nắng gắt làm cậu căng bức mình. Sau 30 phút cố gắng giải thích bằng ngôn ngữ hình thể và vốn tiếng Anh ít ỏi, cuối cùng Thiên Tỷ cũng tới được khách sạn Castle.

Thiên Tỷ mệt mỏi cố lết cái thân tàn tạ (Hình như hơi quá) vào sảnh khách sạn. Khựng lại... cậu thật sự muốn tát mình một cái để chắc chắn không mơ. Nó vẫn thế, vẫn đôi mắt đầy tình nghịch, vẫn mái tóc nâu hạt dẻ đáng yêu. Nó mặc một chiếc váy ngắn màu trắng trông rất dịu dàng, nữ tính. Mái tóc nâu hạt dẻ được bện cẩn thận hất bên vai, đôi môi đỏ mọng rất dễ thương. Nó ngồi trên ghế sofa, nhâm nhi tách cà phê sữa đặc, không để ý bóng dáng quen thuộc đến gần.

- Anh Kỳ.

Nó ngước mắt lên, bắt gặp khuôn mặt đỏ như cà chua của Thiên Tỷ đang cúi xuống đất, không dám nhìn nó.

- Cậu ngồi đi! - Nó kéo ghế cho Thiên Tỷ ngồi. Thiên Tỷ suy nghĩ rồi cũng ngồi xuống ghế, mắt vẫn không rời đất.

- Tớ không ngờ là cậu đến đây đâu!

- Phải đến để lời cậu về chứ! Cậu có biết là chúng tớ nhớ cậu lắm không? Nguyên hôn mê bất tỉnh cả tuần nay rồi, bác sĩ bảo cậu ấy có khi...

- Có khi làm sao? - Nó lo lắng hỏi.

- Có khi không nói được nữa! Cậu bỏ phim, bỏ chúng tớ, bỏ Nguyên sang đây làm gì cơ chứ? - Thiên Tỳ vừa nói vừa hờn dỗi. - Hôm nay cậu nhất định phải về với tớ. Có chết tớ cũng bắt cậu về bằng được.

- Không cần cậu phải chết, tối nay tớ sẽ về cùng cậu. Nguyên, cậu ấy không nói được thật sao? Tớ không tin. - Nó nhìn thẳng vào mắt Thiên Tỳ, kiên định nói. - Dù cậu có nói thế nào tớ cũng nhất định không tin. Nguyên, cậu ấy không thể...

- Cậu đừng lo. Cậu ấy sẽ không sao đâu! Cậu ấy trông vậy mà dũng cảm cực kỳ luôn. - Thiên Tỳ trấn an nó.

- Lo gì chứ! Cậu ấy sẽ chẳng sao đâu! - Nó cố mỉm cười, một nụ cười đầy lo lắng. - À, cậu có muốn đi chơi không? Hiếm lắm mới có dịp sang Anh, chúng ta cùng đi chơi nhé!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Yêu Và Tfbys* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Thiên Tỳ khẽ gật đầu. Hai cô lễ tân nói chuyện với nhau bằng Tiếng Anh:

"Nhóc kia đẹp trai nhỉ!"

"Ừ, công nhận. Hai chị em mình tán công đi!"

"Ý kiến hay."

Và, có hai cô lễ tân đang tiến về phía bàn của nó, lườm nó sắc lẹm rồi quay sang cười với Thiên Tỳ. Nó bỗng đứng dậy chạy ra khỏi khách sạn, không quên kéo tay cậu bạn "đập chai" của mình theo. Để lại đằng sau hai bà cô trợn ngược mắt tức giận. Thiên Tỳ ngạc nhiên không hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đã nhận được cái gắt gỏng của nó:

- Lần sau, cậu nhớ đeo khẩu trang khi đi ra ngoài nhớ chưa?

- Nhưng tại sao?

- Không cần phải hỏi, cứ làm là được.

Thiên Tỳ ngoan ngoãn gật đầu. Bỗng trong đầu cậu nhóc lóe lên một ý nghĩ khiến cậu mỉm cười.

- Cười cái gì hả? - Nó gắt lên.

- Có phải cậu... ghen không?

- Cậu đang nghĩ gì thế hả? - Nó giận dỗi bước thật nhanh về phía trước. Thiên Tỳ vội đuổi theo nó, luôn miệng xin lỗi. Bỗng một bàn tay từ đằng sau đặt lên vai Thiên Tỳ làm cả cậu và nó đều giật mình quay lại.

- Cậu có phải Dịch Dương Thiên Tỳ? - Hai người đàn ông mặc quần áo màu đen, kính màu đen đứng khoanh tay chờ đợi. Một người trong đó vừa hỏi Thiên Tỳ. Thiên Tỳ ngạc nhiên không nói lên lời, đúng hơn là cậu không thể nghe được hai người đàn ông nói gì.

(Như đã nói trên, Thiên Tỳ không được giỏi tiếng anh cho lắm.) Nó thấy Thiên Tỳ lúng túng thì trả lời thay:

- Các chú tìm cậu ấy có việc gì? Hình như cậu ấy không quen các chú.

- Con nhỏ này là ai? - Người mới hỏi Thiên Tỳ quay sang nói chuyện với người đàn ông bên cạnh.

- Cô chủ nói bắt Thiên Tỳ và con nhóc có đôi mắt nâu khói. Chắc là con bé này, thôi bắt cả đi. - Người đàn ông đáp lời.

Nhanh như chớp, một bàn tay rắn chắc bịt chặt chiếc khăn vào miệng nó, hình như Thiên Tỳ cũng vậy. Rồi nó thấy đầu óc choáng váng, bóng trời tối sầm lại, và nó không còn biết gì nữa!

Thiên Tỳ tỉnh dậy, xung quanh cậu là một màu đen kịt. Cậu đang ở đâu? Cậu không biết, cậu chỉ nhớ là...hai người đàn ông...bịt miệng cậu...chiếc khăn

có tấm thuốc mê...Anh Kỳ. Càng nhớ cậu càng thấy đau đầu. Cậu cảm thấy buốt buốt ở cổ tay, cậu nhìn xuống. Tay cậu bị trói chặt với tay nó, lưng cậu úp vào lưng nó. Trông cảnh tượng hai người bây giờ thật là thảm hại. Nó vẫn chưa tỉnh thuốc mê, gục trên vai cậu ngủ ngon lành. Thiên Tỳ không muốn gọi nó dậy, cậu tự mình xem xét căn phòng. Nhờ một chút ánh nắng đỏ cam của chiều tà, cậu nhận ra đây là hầm hoặc kho của một tòa nhà, vì cửa ra vào chỉ có một lối duy nhất, là chiếc thang dây ở góc phòng. Căn phòng lát gỗ, một loại gỗ tốt, ngoài ra, chẳng còn thứ gì. Cậu đủ thông minh để nhận ra, mình đã bị bắt cóc. "Cột kẹt", cậu giật mình nhìn về phía chiếc thang dây đang đung đưa, có người đi xuống.

Là hai người đàn ông cậu và nó gặp lúc sáng, họ đi xuống trước rồi đứng cuối cầu thang như chờ ai đó, đáng vẻ họ rất cung kính. Chiếc váy dài màu xanh lam với đường ren cầu kỳ xuất hiện, Thiên Tỳ khẽ nhủ mầy, cậu có cảm giác người này là người đứng sau tất cả. Vài phút sau, Thiên Tỳ há hốc mồm kinh ngạc, chẳng phải là Âu Dương Na Na, nữ hoàng cello đây sao? Cô ta đến đây làm gì? À không, phải là cô ta bắt cậu và nó với mục đích gì. Thiên Tỳ nhìn vào đôi mắt cô ta, đôi mắt đang thỏa mãn sự xấu xa khi nhìn thấy cậu và nó bị trói.

- Cô...

- Đừng gọi như thế! Nghe già lắm. Tớ với cậu bằng tuổi mà. - Na Na nở một nụ cười đáng yêu. Thiên Tỳ thì ghê sợ nụ cười ấy. - Ồ, tiểu thư vẫn chưa dậy kia, Ken.

Một tên vệ sĩ chạy lên. Một lúc sau, hắn mang xuống một xô nước lạnh. Âu Dương Na Na vẫn cười, ra lệnh cho tên vệ sĩ. Hắn nguyên cả xô nước lạnh vào người nó. Nó giật mình tỉnh dậy. Thấy mình bị trói, Âu Dương Na Na thì đang đứng đó nhìn, nó vội hét lên:

- Chị Na Na, sao...sao em lại ở đây?

- Cô ta là người xấu, người xấu đấy! - Thiên Tỳ nhắc nhở nó. Nó ngạc nhiên liếc về phía sau, bây giờ nó mới phát hiện Thiên Tỳ bị trói cùng nó.

- Tại sao cậu à...chị bắt chúng tôi.

Âu Dương Na Na lại cười, cười như lên cơn dại. Bỗng, cô ta dừng cười, đôi mắt sáng quắc:

- Tại sao à? Đơn giản thôi! Mày...- Cô ta chỉ tay vào Thiên Tỳ - là một cái máy biết nhảy không hơn không kém. Đáng lẽ, cái máy ấy phải chết từ lâu rồi mới phải. Mày sinh ra và gia nhập TFBoys cũng chỉ làm cản đường sự nghiệp của Khải. Khải Nguyên gì chứ! Khải là của tao, nghe rõ chưa?

Còn cái thằng Nguyên, tao xử đẹp rồi! Nó không bao giờ hát được nữa!

- Vậy chính chị. - Nó nín chặt môi, đầy căm tức.

- Đúng, tất cả là sự sắp xếp của tao. Còn mày, Anh Kỳ cơ à? Mày dám quyến rũ Khải của tao. Mày cũng phải chết.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Yêu Và Tfbys* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

- Cô chủ,... - Một tên vệ sĩ ghé vào tai Âu Dương Na Na nói điều gì đó. Nụ cười thỏa mãn trên môi nhỏ vụt tắt, thay vào đó là một khuôn mặt đầy lo lắng và sợ hãi. Nhỏ tức giận, giậm chân xuống đất:

- Khốn kiếp, con nhỏ đó! Thật là...

Na Na quay người đi lên thang dây, không quan tâm tới hai con mồi của nhỏ đang nhìn nhỏ với ánh mắt ngạc nhiên. Tên vệ sĩ vừa nói với Na Na quay sang bảo chúng nó:

- Các người may mắn đấy! Các người sẽ sống được thêm chút nữa, nhưng nửa đêm thì các người không còn tồn tại nữa đâu!

Rồi hắn đi lên, không quên thu thang dây. Chiếc cửa duy nhất lạnh lùng đóng thật mạnh, trả lại màn đêm cho tụi nó. Nó cố kim nén mà nước mắt nhạt nhòa đầy khuôn mặt xinh đẹp. Không phải nó khóc vì sợ bóng tối, không phải nó khóc vì sợ hoàn cảnh hiện tại, mà nó khóc vì nhớ đến Nguyên. Âu Dương Na Na điên thật rồi! Cô ta đã lấy đi giọng nói của Nguyên, rồi Nguyên sẽ sống sao đây? Nó thấy căm hận Na Na ghê gớm, dù vậy, nó vẫn cố lôi lại mình. Nếu như nó không đi thì Na Na đã không có cơ hội làm điều xấu với Nguyên và Tỳ. Nếu như...nếu như...

Thiên Tỳ đã ngồi đó cả giờ đồng hồ. Cậu im lặng không nói gì. Cái lạnh buốt khắc nghiệt của London thấm vào da cậu, cậu khẽ run người. Cậu nghe thấy nó khóc, nhưng cũng không buông một lời an ủi. Cậu nghĩ rằng, để nó một mình sẽ tốt hơn.

Khải ngồi trong góc phòng. Đôi mắt thần thờ nhìn vô định. Ba mẹ Nguyên bảo cậu về, cậu ngoan ngoãn làm theo. Nhưng có lẽ, về nhà rồi cậu cũng không khá hơn. Cậu thấy mình cô độc và lạnh lẽo quá! Giá như...mẹ có ở đây...

Khải vội lật gối, lấy bức ảnh cũ có mẹ cậu năm xưa. Khải khóc, khóc thật to để trên trời mẹ cậu có thể nghe thấy.

- Mẹ ơi, con trai mẹ tội tệ lắm phải không hở mẹ? Con chỉ dám khóc trước mặt mẹ thôi, vì con biết, con mãi mãi là con trai yếu đuối của mẹ. Người ta cứ tưởng con mạnh mẽ lắm! Người ta không hiểu được con đâu mẹ ạ! Con đã yêu một người con gái. Yêu nhiều lắm mẹ ạ! Nếu mẹ còn sống thì mẹ sẽ đánh con đúng không mẹ. Nhưng con xin lỗi mẹ, dù con hứa với mẹ là 25 tuổi mới được yêu nhưng mà...đến lúc đó con không gặp được người con gái nào tốt như vậy nữa! Nhưng mà...Nguyễn Nguyên và Thiên Tỷ cũng yêu cô ấy rồi. Bây giờ con phải làm sao đây hả mẹ? Nguyễn Nguyên bị tai nạn, Anh Kỳ và Thiên Tỷ đang cùng nhau ở Anh, con thấy mình vô dụng quá mẹ ạ!

Khải vừa khóc vừa nói như vậy đến khoảng nửa tiếng sau thì ngất lịm vì kiệt sức.

- Khải ca, Khải ca... - Chí Hoàng vừa đập cửa vừa gọi. Cậu đã gọi từ rất lâu rồi nhưng cửa khóa trái, bên trong không có tiếng trả lời.

- Có chuyện gì vậy? - Nhất Lân vừa dụi mắt vì buồn ngủ vừa lật đật bước từng bước lên cầu thang. Cậu bị đánh thức bởi tiếng gọi của Chí Hoàng. - Anh Khải không mở cửa ả?

- Mình không biết, mình đã gọi từ rất lâu rồi! Không biết anh ấy có chuyện gì nữa! Chỉ sợ anh ấy nghĩ quẩn...

- Ấy ấy, không được nói thế! Chắc anh ấy ngủ say thế. Mà cậu gọi anh ấy vào giờ này làm gì?

- Mình muốn cày CF, nên kêu anh ấy dậy nói mấy với mình để đấu CF. - Chí Hoàng gãi đầu trả lời, vì lý do của cậu cực kỳ củ chuối. Nhất Lân bĩu môi:

- Cậu đừng chơi cái trò chơi vô bổ ấy nữa! Đi xem phim với tớ. Mới có phim tình cảm hay lắm! Đảm bảo xem xong khóc hết nước mắt, hic hic, một cái kết không có hậu chút nào. Đi đi.

Chí Hoàng giả bộ suy nghĩ lung lắm rồi mới trả lời về miễn cưỡng:

- Vậy đi.

Rồi hai đứa tung tăng đi xem phim. Để lại trong phòng kia, một tâm hồn đau khổ. Hình như nói hơi quá!

Một nơi nào đó,...

- Tiểu Kỳ, cậu có mệt không? - Thiên Tỷ khẽ hỏi. Người cậu run lên từng đợt. Càng lúc càng lạnh. Nhưng cậu chỉ lo cho người con gái cậu yêu chứ cậu không quan tâm tình trạng của mình.

- Tớ...lạnh...lắm! - Nó cũng không khác gì Thiên Tỷ. Chợt trong đầu nó nảy ra một sáng kiến, nó ngồi sát vào Thiên Tỷ. Như vậy sẽ khiến cả hai ấm hơn. Thiên Tỷ bị bất ngờ, nếu căn phòng đó không tối thì có lẽ sẽ nhìn thấy rõ khuôn mặt đỏ ửng của cậu. Bỗng, cậu nhớ đến Na Na, đến lời nói cay độc của tên vệ sĩ. Cậu sắp chết rồi, nhưng...trước khi chết, cậu rất muốn biết, rất muốn biết một điều.

- Tiểu Kỳ, chúng ta...chúng ta sắp chết rồi đúng không? - Thiên Tỷ nói khó nhọc.

- Ừm - Cậu đã vô tình khơi lại nỗi sợ hãi của nó.

- Trước khi rời khỏi thế giới này mãi mãi, cậu hãy nói cho tớ biết đi. Cậu...yêu ai trong ba chúng tớ? Làm ơn hãy trả lời đi.

Nó giật thót mình. Thực ra, qua bao nhiêu sự việc, nó đã lơ mơ xác định được người nó chọn. Nhưng...nó có nên trả lời thật lòng không? Câu trả lời này của nó rất mang tính quyết định, có người sẽ buồn, có người sẽ vui. Nó không muốn ai phải đau khổ, nhưng nó cũng không thể giữ mãi điều này được. Nó ngập ngừng, Thiên Tỷ càng thúc giục:

- Cậu chọn ai, cậu nói đi! Không còn nhiều thời gian nữa đâu! Tớ thực sự muốn biết. Kẻ may mắn đó là ai?

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Yêu Và Tfboys* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Nó chưa kịp trả lời thì cánh cửa duy nhất trong phòng mở ra, chiếc thang dây cũ được thả xuống. Vẫn chiếc váy ấy, cô ta đi xuống với vẻ mặt bức bối. Lần này không có tên vệ sĩ nào cả, chẳng lẽ cô ta muốn thả chúng nó ra. Trên bàn tay thường kéo trung hồ cầm của cô ta giờ đây là một điều thuốc lá nhãn hiệu Good Cat và tay còn lại thì cầm một con dao nhỏ. Ánh sáng mờ nhạt từ cánh cửa làm lưỡi dao lóe lên trông thật đáng sợ. Nó sợ hãi, mặt tái mét lại, rung rung muốn khóc. Na Na phá một luồng khói trắng sát vào mặt nó làm nó ho sặc sụa. Nó nhớ lại một bài báo của một trang báo nổi tiếng

nói về Na Na: cô bé có một vẻ đẹp ngây ngất trong sáng. Nếu họ nhìn thấy Na Na bây giờ chắc họ chết ngất. Khuôn mặt trắng bệch của cô ta xanh nhợt nhạt, đôi mắt sáng hằn lên thấy rõ sự độc ác trong ánh mắt. Đôi môi đỏ thẫm như máu, trông thật đáng sợ. Na Na ném miếng thuốc dờ xuống đất, lấy chân dẫm lên cho hết tàn thuốc. Cô ta đưa con dao lên miệng rồi liếm dọc lưỡi con dao, ánh mắt đầy ma mị:

- Tao sẽ xử từng đứa một. Luru Anh Kỳ, mày có muốn trước không? Tao sẵn sàng rạch trên khuôn mặt xinh đẹp đã quyến rũ Khải kia một vài đường máu. Ha Ha Ha.

Nó đã cố kìm nén nhưng không nhịn được nữa. Từng giọt nước mắt trong suốt như pha lê ướt đẫm khuôn mặt tội nghiệp. Thiên Tỳ van nài Na Na:

- Hãy giết tôi. Làm ơn tha cho cô ấy. Xin cô, cô muốn làm gì tôi cũng được. Nhưng xin hãy thả Anh Kỳ ra.

Na Na cười mỉa mai, dù có hơi bất ngờ:

- Ô, ngạc nhiên ghê. Sắp chết đến nơi mà cũng đòi làm anh hùng cứu mỹ nhân sao? Thôi được, vậy để tao chiều mày nhé!

Nó thấy Na Na tiến tới gần Thiên Tỳ vì sợ hãi hét lên:

- Không được, đừng làm hại Thiên Tỳ. Cô thù oán tôi mà, cậu ấy không có tội gì.

- IM. - Na Na quay sang nhìn nó bằng ánh mắt sắc bén. - Mày không có quyền mở miệng, còn nhỏ ngu ngốc. Mày cũng chỉ như con Hạ Mỹ Kỳ đó thôi! Ngu ngốc hết, nó dám thuê thám tử theo dõi tao. Nó cũng yêu Khải như tao, vì thế tao đã xử nó trước rồi. Mày cứ yên tâm, sau cái máy nhảy này là mày rồi đến thằng Nguyên. Tao sẽ độc chiếm Khải. Ha Ha Ha. Chúng mày chẳng hiểu gì hết. Chúng mày quá ngây thơ.

- Na Na, tôi đã từng rất sùng bái chị. Coi chị là thần tượng của mình, vậy mà không ngờ chị lại là con người như vậy. Chị sẵn sàng giết người sao? Chị vì chỉ muốn Khải ca yêu chị. Dù chị có chiếm được Khải ca đi chăng nữa thì trái tim anh ấy cũng không thuộc về chị đâu. Tôi yêu Khải đấy. Khải cũng yêu tôi. Dù cho chị có giết tôi thì Khải không bao giờ yêu chị đâu. - Anh Kỳ lấy hết dũng khí mới dám nói với Na Na điều này.

Na Na điên tiết nhảy tới bóp cổ nó:

- Mày im đi. Mày nghĩ mày có thể nói điều đó sao. Anh ấy sẽ yêu tao. Không phải mày, hiểu chưa con ngu. Tao sẽ cắt họng mày trước cho mày không nói được gì nữa!

Bị bóp cổ bất ngờ, nó không thở nổi. Dường như thần chết đang tới gần, nó cảm nhận được điều đó. Na Na điên cuồng bóp cổ nó, càng ngày càng bóp chặt. Nó cảm giác như mình đang rơi vào một cái hố rất sâu.

Nó bị ngất do thiếu không khí. Na Na đã bỏ tay ra để mặc nó dựa vào Thiên Tỳ. Đứng trước mặt Thiên Tỳ, cô ta giờ con dao lên. Cậu sợ hãi nhắm chặt mắt lại, tưởng tượng tới viễn cảnh sẽ xảy ra. Cậu cảm giác dây trời đã rời bỏ tay cậu. Mở mắt ra, đưa tay lên trước mặt. Ôi, cậu đã được coi trời. Thiên Tỳ ngạc nhiên nhìn lại thì Na Na đã lên trên từ đời nào. Cô ta thu thang dây rồi cúi xuống bảo với cậu:

- Đốt căn nhà này thì cũng hơi tiếc. Nhưng mà đó là cách duy nhất để tao không phải giết người. Chúng mày không thoát được đâu. Vì đây là căn hầm của căn nhà bỏ hoang mà. Vĩnh biệt.

Sầm, cánh cửa lạnh lùng đóng lại. Thiên Tỳ chạy tới chỗ cánh cửa nhưng nó quá xa để cậu có thể với tới. Còn nó thì sau khi Thiên Tỳ bất cẩn chạy đi thì nó ngã đập đầu xuống đất. Cú đập đầu điên cuồng khiến nó tỉnh giật. Thấy chân tay đã được giải thoát, nó ngạc nhiên. Chuyện gì đã xảy ra trong lúc nó ngất? Na Na đâu, Thiên Tỳ đâu? Đầu nó ong ong, nó không muốn nhớ thêm điều gì nữa! Hình như có mùi gì là lạ. Nó khịt mũi. Là mùi...khét.

Chuyện gì sẽ xảy ra với số phận hai người? Các bạn đón đọc tập sau nhé!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Yêu Và Tfboys* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Thiên Tỳ vẫn đứng dưới chiếc cửa. Mắt nhìn vào màn đêm đen kịt nhưng trong đầu cậu chỉ lặp đi lặp lại câu nói của nó lúc nói với Na Na: "Tôi yêu Khải ca đấy!". Trái tim bé bỏng của cậu đã bị tổn thương rất lớn. Cậu đã vất vả tới tận Anh để đưa nó về. Trong tim cậu chỉ có một người con gái là nó, vậy mà câu trả lời cuối cùng đã khiến cậu đau như vậy. Cậu khóc. Rất lâu rồi, cậu - một con người cương nghị không đầu hàng trước khó khăn không rơi một giọt nước mắt nào. Dù tập luyện có đau đớn, có bị thương nhưng cậu vẫn luôn cười. Bây giờ thì cậu tuyệt vọng hoàn toàn rồi. Tay cậu nắm lại thành nắm đấm. Dùng hết sức lực, cậu dấn mạnh vào tường, hét lên:

- Tại sao...tại sao Khải ca luôn hơn tôi?

Nó nghe tiếng động thì giật mình quay lại. Nó không nhìn thấy Thiên Tỳ nhưng nghe thấy tiếng cậu:

- Thiên Tỷ, cậu đang ở đâu? Làm ơn đến gần đây có được không?

Thiên Tỷ chưa kịp trả lời thì bỗng bốn bức tường cháy bùng lên dữ dội trước sự kinh ngạc của nó và cậu. Khói trắng mù mịt cuốn lấy nó làm nó ngạt đi trong khi độc:

- Thiên Tỷ, chạy đi. Thiên Tỷ...

Nó ngất giữa một biển lửa bao la. Thiên Tỷ lao vào vòng lửa xung quanh nó, bế xốc nó lên. Cậu phải đưa nó ra khỏi đây ngay bây giờ. Nhưng xung quanh chỉ có lửa và lửa, nếu không nhanh, e rằng chính cậu cũng sẽ chết. Cậu ngước lên nhìn. Lửa đã thiêu cháy cánh cửa trên cao. Thiên Tỷ lóc lên một ý tưởng tuyệt diệu. Một người không thể leo lên, nhưng nếu hai người đứng lên nhau thì hoàn toàn có thể. Trước mắt là phải làm cho nó tỉnh đã. Thiên Tỷ lay nó thật mạnh, dùng mọi cách để cho nó tỉnh dậy nhưng vô dụng. Chỉ còn một cách, dù cậu biết là không được phép làm nhưng cậu phải cứu mạng sống của nó. Cậu chần chừ suy nghĩ một lúc rồi nhìn vào khuôn mặt tái nhợt của nó. Nhắm mắt lại, cậu nhẹ nhàng đặt một nụ hôn trên môi người đẹp. Một nụ hôn thoáng qua thôi cũng đủ làm nó tỉnh. Vừa nhìn thấy cảnh tượng xung quanh và việc Thiên Tỷ vừa làm, nó hoảng hốt hét lên:

- Phải làm gì bây giờ!

- Cậu leo lên vai mình rồi trèo lên cánh cửa kia. Sau đó cậu kéo mình lên.

Nó nhanh chóng gạt đầu. Thiên Tỷ đứng thật vững dưới cánh cửa. Nó chập vật leo lên, chúng nó không còn nhiều thời gian nữa! Khổ sở lắm cuối cùng nó cũng leo lên được. Nó vội vàng đưa tay định kéo Thiên Tỷ lên. Trả lời lại là một cái lắc đầu. Nó sợ hãi gào lên:

- Cậu điên à? Mau lên, lửa sắp thiêu trụi tất cả.

- Chạy đi. Hãy bỏ mặc tớ. - Thiên Tỷ lùi lại về phía ngọn lửa dần lớn.

- Không được. Nếu cậu không lên, tớ sẽ nhảy xuống đấy! - Nó đe dọa. Nước mắt đã ướt đầm khuôn mặt đáng thương.

- Tại sao...tại sao người cậu yêu không phải là tớ mà là Khải ca. Anh ấy hơn tớ điều gì. Cậu hãy nói đi.

Nó khựng lại. Trong phút giây sơ hở của nó, Thiên Tỷ đã nhanh chóng lao vào ngọn lửa độc ác.

- KHÔNG. DỪNG ĐI, XIN CẬU! - Nó hét lên trong nước mắt.

"Ngày hôm đó là một ngày kinh hoàng. Ngôi nhà bỏ hoang bốc cháy, một ngôi sao điện ảnh lớn của nước ta đã chết oan trong vụ đó. Chính nữ hoàng cello Âu Dương Na Na đã gây ra toàn bộ sự việc này. May mắn, một cô bé trong vụ án đã thoát khỏi đám cháy và vạch trần Na Na. Ngành giải trí đã bãi bỏ Na Na và hiện tại cô ta vẫn bị tạm giam. Vì chưa đủ mười tám tuổi nên Na Na sẽ được xử theo chế độ đặc biệt." - Bài báo đó đã rất nổi tiếng.

Mười năm sau,...

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Yêu Và Tfboys* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Nguyên Từ ngồi trước gương, Vũ Thi đang cố gắng hoàn thiện những công đoạn cuối cùng trên gương mặt hoàn mỹ không tỳ vết vẫn mang một chút u sầu. Quản lý riêng của cậu là người Anh - Ken đang tranh thủ xếp lại hoạt động trong tuần này của cậu. Trong phòng còn có nhiều ca sĩ nổi tiếng đang chờ trang điểm, có cả Hạ Mỹ Kỳ. Hàng mi đen vừa khép lại đầy một môi thì chiếc điện thoại trong túi quần rung lên làm cậu giật mình:

- Xin lỗi, em có điện thoại.

- Em có thể đợi khi trang điểm xong chứ! - Vũ Thi nhú mày bực bội, cô ghét nhất là khi công việc của mình bị gián đoạn. Nguyên Từ miễn cưỡng gạt đầu rồi ngồi yên cho Vũ Thi trang điểm. Vũ Thi là một cô gái đã gần 30 tuổi, vẫn còn nét xuân mẫn mà, một chuyên gia trang điểm của Công ty giải trí Lq - London. Mặc dù kỹ tính và hay gắt gỏng, nhưng Vũ Thi là một con người tốt bụng, biết quan tâm đến người khác.

Nguyên Từ cố gắng thoải mái hết sức, không gây thêm áp lực căng thẳng cho mình. Giám đốc TF Family đã đầu tư cho hôm nay rất nhiều, còn mời các ca sĩ nổi tiếng hàng đầu tham dự, TFBoys quả thật rất may mắn.

- Xong. - Vũ Thi buông cây chuột mi xuống bàn, thở phào nhẹ nhõm. - Đẹp trai chưa kia? Sau này con trai chị nhất định phải đẹp trai như em.

- Chị... - Cậu cúi mặt ngượng ngùng trước câu nói đùa của Vũ Thi. Vũ Thi vỗ vai Nguyên Từ:

- Thôi, chỉnh lại áo đi rồi ra là vừa. - Vũ Thi mỉm cười động viên.

- Dạ.

Mười năm qua đi, Bảo Bối ngày nào đã trở thành chàng trai trưởng thành, chững chạc, biết lo cho bản thân mình, tiến bước trên con đường sự nghiệp. Mười năm - một quãng thời gian dài đủ để suy nghĩ của cậu trở nên chín chắn hơn nhiều. TFBoys vẫn hoạt động, có thêm một thành viên mới là Luru Chí Hoành. Cậu, dù là tình địch của Thiên Thiên nhưng dù gì Thiên Thiên cũng là bạn thân nhất của cậu, cậu rất buồn bã khi nghe tin Thiên Thiên chết.

- Đang làm gì vậy? - Giọng nói ngọt ngào đáng yêu cất lên từ đằng sau, Nguyên Tử không cần quay lại cũng biết là ai đang đứng sau lưng mình.

- Anh Kỳ, cậu đến đây làm gì vậy? Muốn xem chúng tớ biểu diễn hả? Khải ca không biểu diễn cho cậu xem sao? - Nguyên Tử lạnh lùng trả lời. Miệng thì nói những lời cay độc nhưng trong tim cậu thì hối hận vô cùng.

Nó cúi mặt buồn rầu, từ ngày nó và Tuấn Khải công khai yêu nhau, nó nhận được sự ghê lạnh của công chúng, đặc biệt là thái độ vô cảm của Nguyên Tử ngày càng rõ rệt. Chẳng nhẽ, nó không được đến với người mình yêu sao? Người ta nói: Khi yêu sẽ thấy hạnh phúc, nhưng nó thấy hạnh phúc thì ít mà buồn thì nhiều. Chắc chỉ có Khải ca vui thôi!

- Vương Nguyên, nếu cậu không thích tớ đến thì tớ về vậy!

Nó định về thật. Nguyên Tử, dù rất muốn giữ nó lại nhưng sự kiêu hãnh không cho phép. Khải ca thấy nó về thì nhanh tay giữ lấy tay nó:

- Anh Kỳ, em định về sao? Em ở lại xem đi.

- Thôi anh ạ! Em thấy hơi mệt trong người lên về. - Nhẹ nhàng đẩy tay Khải ra, nó lăm lăm bước đi. Khải ca chẳng hiểu vì sao, phút trước nó còn cười nói vô tư được mà bây giờ đã thấy mệt, rõ ràng là Vương Nguyên đã nói gì đó. Cậu thờ dãi, từ ngày nó và cậu trở thành một cặp, Vương Nguyên xa lánh cậu dần, cậu biết Vương Nguyên sẽ buồn nhưng cậu không thể làm gì. Chỉ có thời gian mới xóa nhòa được những niềm khích. Quản lý Ken đứng bên cạnh cậu từ bao giờ, vỗ vai cậu an ủi:

- Anh hiểu cậu đang nghĩ gì! Anh cũng từng có một thời như thế. Một thời đầy ước mơ, đầy hoài bão của tuổi trẻ lại bị tình yêu lẽ ra thổi bùng lên thì lại dập tắt ngọn lửa nhiệt huyết ấy.

Khải ca ngạc nhiên quay sang nhìn Ken, đôi mắt tựa hồ nước sâu hun hút của anh cùng phong cách lịch lãm điển trai từng là tấm gương của cậu. Ken luôn là người nghiêm nghị, cứng nhắc, quyết đoán. Vậy mà không ngờ anh cũng có những lúc sụp đổ như cậu.

- Khi ấy anh 24 tuổi. - Ken tiếp tục. - Một người mới chân ướt chân ráo ra nhập ngành giải trí sau khi bỏ dở các nghề. Lập tức từ lần đầu tiên làm việc với Thi Thi, anh đã có thiện cảm với cô ấy. Không ngờ lâu dần anh trở thành kẻ si tình. Nhưng anh thất vọng hoàn toàn khi Thi Thi kết hôn với người khác. Thời gian đã làm phai dần nỗi đau ngày nào, giờ anh chỉ coi cô ấy như bạn đồng nghiệp. Tâm trạng của Nguyên Tử bây giờ rất tồi tệ, nhưng em cứ lờ đi nhé! Càng cố an ủi thì nó càng tự ti đấy! Bây giờ thì phải xóa hết những gì làm em mệt mỏi và căng thẳng. Đừng để anh thất vọng, hôm nay là đêm rất quan trọng, em biết chứ.

- Dạ vâng.

Ken rời đi. Một mình Khải ca ở lại đắm chìm trong suy nghĩ. Những lúc thế này, anh chợt nhớ đến Thiên Thiên và lần cuối cùng anh nói chuyện với nhóc. Tại sao anh vẫn có cảm giác cậu ấy còn sống. Chắc là anh hoang tưởng mất rồi.

Ở một nơi nào đó ở vùng ngoại ô Anh,...

- Alex, con mau lại đây. Xem cha có quà cho con này. - Một người đàn ông đứng tuổi ăn mặc quê mùa đứng bên cạnh con ngựa màu trắng có tướng rất đẹp. Chàng trai có tên Alex ngồi trên thềm nhà, dựa đầu vào cột, miệng ngáp bóng, đôi mắt mơ màng nhìn lên trời. Cậu có dáng người cao dong dỏng, từ mái tóc, đôi mắt tới khuôn mặt đều giống người Bắc Kinh. Một ngày nắng cách đây mười năm, ông bà Brown trong một lần tới chợ London dự phiên chợ đã cứu được một cậu bé khoảng 14, 15 tuổi ngất bên vệ đường. Con đường ấy vốn là đường tắt nên rất ít người đi qua. Khi ông bà Brown đưa cậu bé ấy về nhà ở ngoại ô thì cậu bé ấy mất trí nhớ. Không thể nhớ nổi là mình là ai, đến từ đâu và tại sao bị ngất, ông bà Brown hiếm muộn con cái nên bằng lòng nhận cậu bé ấy là con trai. Sau bao nhiêu nỗ lực, Alex đã học tốt Tiếng Anh và sống giữa một thế giới người Anh. Điều kỳ lạ là, mỗi khi nhìn thấy lửa thì Alex đều hét lên sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Yêu Và Tfboys* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Trên chiếc giường trải ga màu trắng ngà, một cô gái với tư thế ngủ cực xấu đang ôm chú gấu bông to bự, thoải mái thưởng thức giấc ngủ. Ánh nắng ban maiส่อง tràn vào từ khung cửa sổ, nó trùm chăn lên mặt che ánh nắng rồi ngủ tiếp. Chưa được bao lâu thì chiếc chăn bị kéo đi một cách thảm hại. Nó

từ từ mở mắt, đồng tử chưa thích nghi được với ánh sáng lập tức nhắm lại. Khuôn mặt điển trai quen thuộc của ai đó hiện lên mờ mờ rồi rõ nét. Tuấn Khải đứng cạnh giường, đơn giản với chiếc quần jean và áo phông xanh lơ, hai tay khoanh trước ngực trông nghiêm nghị đến đáng sợ. Nó không thèm quan tâm, vùi đầu vào gối ngủ tiếp.

- Anh Kỳ, em biết bây giờ là mấy giờ rồi không? - Chết giọng băng lạnh vang lên làm nó rùng mình.

- Hôm nay em được nghỉ mà! - Nó vùi vào gối sâu hơn. Tuấn Khải vẫn không tha cho nó, tiếp tục nói một thôi một hồi về bệnh béo phì do ngủ nhiều. Nó có muốn ngủ cũng không xong, đành nghe Khải nói, cuối cùng kết luận một câu rất phù phàng:

- Anh trở nên nhiều chuyện từ bao giờ thế?

- Từ khi yêu em - Tuấn Khải mỉm cười tỏa nắng. Nó chun mũi không chịu thua:

- Ý anh là do em anh mới nhiều chuyện. Thật không công bằng, liên quan gì đến em chứ? Ủa, mà hôm nay anh không phải tập vũ đạo hả?

- Ừm, hôm nay cô cho nghỉ, hiếm lắm mới được nghỉ nên anh tới rủ em đi hẹn hò đây nè!

Nó ngán người một chút rồi ngồi dậy một cách lười biếng. Tuấn Khải nháy mắt với nó thật tình tứ:

- Nhanh nhé! Anh đợi.

Rồi bóng dáng cao gầy khuất sau cánh cửa. Nó thờ dài, đây chính là điều nó lo lắng nhất! Vương Tuấn Khải, bạn trai của nó, đẹp trai rạng ngời, hơn nữa còn là ca sĩ nổi tiếng, có biết bao vệ tinh bên cạnh, còn nó thì chỉ là một diễn viên không nổi tiếng lắm, nhan sắc cũng có nhưng liệu điều đó có đủ để giữ Tuấn Khải cả đời bên nó. Mỗi lần nghĩ đến điều đó là nó lại vò đầu gấu bông đầu tức tối.

Tuấn Khải ngồi dưới phòng khách, chân gác lên bàn điệu nghệ, tai đeo headphone, anh đang bị cuốn theo điệu nhạc. Đôi mắt nhắm nhắm tựa nước hồ thu không ngừng nhìn về phía cầu thang chờ đợi. Rốt cuộc là làm gì mà lâu vậy? Đôi đồng tử nhú lại tò vò khó chịu. Chưa đầy năm phút sau, nó cuối cùng cũng chịu xuống cầu thang, nó mặc một chiếc áo phông trắng đơn điệu và chiếc quần sooc ngắn. Mái tóc đen dài được vấn cao bởi chiếc kẹp dính đá mà anh tặng nó, nó trông thật tình nghịch, khá hợp với anh. Tuấn Khải lại mỉm cười, nhưng điều này làm nó khó chịu:

- Anh à, ra ngoài anh đừng cười nhé!

- Tại sao? - Tuấn Khải giả vờ tò ra bất ngờ, nhưng anh biết tổng cô nàng muốn gì.

- Em...em chỉ muốn một mình em sở hữu nụ cười đó thôi! - Nó cúi đầu thẹn thùng.

- Được rồi! Yên tâm đi. Nhưng mà em ích kỷ quá đấy! - Tuấn Khải khẽ nheo má nó. Nó vẫn cúi đầu, như chợt nhớ ra điều gì, nó bỗng ngẩng đầu lên hỏi:

- Ô, mà sao anh vào được nhà em?

- Bí mật.

- Xi.

Nó giật dỗi bỏ đi trước. Tuấn Khải chậm chậm đi theo sau. Kề đi trước, người theo sau, chắc chẳng ai nghĩ họ là một cặp. Tuấn Khải leo lên chiếc mô tô màu đen, đeo mũ bảo hiểm bịt kín mặt, có như vậy thì fan mới không nhận ra anh. Nó leo lên đằng sau, loay hoay mãi mới cài được quai mũ. Chiếc mô tô đen lao vút đi để lại làn khói phía sau. Người ta chỉ thấy, trên con đường cao tốc, có một cô gái không ngừng la hét còn một chàng trai thì lao như bay, dường như không để ý đến bạn gái mình. Nhất định anh phải làm cho nó chịu ôm anh. Ý nghĩ ấy thoáng qua làm anh nở một nụ cười. Thế mà mấy phút trước còn bảo chỉ cười với mình ai kia cơ đấy.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Yêu Và Tfboys* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Ánh nắng chói trang làm Vương Nguyên mặt mồi. Cậu với chai nước suối rồi dốc sạch vào miệng. Quản lý Ken lau khuôn mặt nhễ nhại mồ hôi của cậu.

- Em chắc chứ? - Ken hỏi lần cuối để chắc chắn về quyết định của cậu. Không lẽ cậu định tới thăm nhà Tuấn Khải thật! Nhưng chính bản thân anh cũng không lường trước được là cậu muốn gì.

- Tất nhiên! - Nguyên Từ bắt đầu khó chịu với sự đa nghi của Ken. - Lâu rồi không gặp bác, đi thăm thì có sao?

- Ủ! - Ken trầm trầm trả lời, đôi mắt màu hổ phách thoáng sự lo âu. Chiếc Saphia màu xanh lam vụt đi.

- Muốn chở em đi đâu vậy? - Anh Kỳ tò mò hỏi. Dù Tuấn Khải đã giảm tốc độ nhưng cô vẫn ôm chặt anh.

- Rồi sẽ biết! - Tuấn Khải mỉm cười, liếc nhìn vẻ phụng phịu dễ thương của cô.

Ánh nắng chẳng thể nào cản niềm hạnh phúc của họ thuyên giảm.

Tuấn Khải dừng lại trước một căn nhà hai tầng bình dân. Dù căn nhà không giàu có nhưng toát lên một vẻ quý phái sang trọng lạ kỳ. Giàn trường xuân leo trên khắp mái hiên, hoa giấy uốn thành vòng cung trên chiếc cổng màu trắng. Nó ngăn người nhìn, căn nhà này rất đẹp nhưng Tuấn Khải đưa nó tới đây rốt cuộc là muốn gì? Tuấn Khải nhanh nhẹn bấm chuông trước con mắt sững sốt của cô. Một người phụ nữ trung niên ra mở cổng, nó nhận ra ngay người này, là dì của Tuấn Khải. Trước đây khi còn là fan TFBoys, cô có sưu tầm ảnh và có một bức Tuấn Khải chụp cùng bà. Bà ấy nhìn ngoài đời đẹp hơn trong ảnh rất nhiều. Bà không hề ngạc nhiên khi thấy nó, ngược lại bà còn có vẻ rất vui mừng. Nó có thiện cảm với bà ngay từ cái nhìn đầu tiên, bà rất hiền hậu, không hề tỏ ra kiêu căng ngạo mạn. Tuấn Khải định dắt xe vào nhà thì một chiếc Saphia xanh lam từ đâu vụt tới trước cửa nhà. Nó sững sờ, đây chẳng phải xe của Nguyên Từ sao? Cậu từ trong xe bước ra, khí chất ngạo mạn, mắt đi về đáng yêu của ngày trước. Quản lý Ken theo sau, gương mặt có vẻ khổ sở.

- Tôi làm phiền hai người sao? - Vương Nguyên nhếch miệng lên cười mỉa mai. Tuấn Khải im lặng, cậu không muốn gây sự với Nguyên Từ, cậu quay sang nó nhẹ nhàng nói:

- Em vào với đi đi!

Nó định theo bà Vương vào nhà thì tiếng của Ken kéo giật nó lại:

- Lưu Anh Kỳ, em mà đi là có đánh nhau đấy!

Nó mới chột nghĩ ra, sao mà ngốc thế không biết. Nó vội vàng quay lại kéo Tuấn Khải vào nhà:

- Mình vào nhà đi anh! - Nó quay sang Nguyên Từ. - Cậu cũng vào đi. Cậu đến thăm dì phải không? Tụi mình cũng vậy nè!

Nó cứ vô tư như vậy mà không biết hai trái tim đã lạnh đi từ lúc nào. Nó cũng không biết rằng, hôm nay Tuấn Khải định giới thiệu bạn gái với dì, Nguyên Từ có ý chen ngang, cậu hận không thể đánh nhau với cậu ta.

Nguyên Từ ngán ngẩm buồn rầu, làm người thứ ba không vui chút nào. Nhưng nếu muốn níu giữ tình yêu thì cậu buộc phải chọn làm kẻ đáng ghét lần này.

Đi vào bếp rót nước, nó đi theo phụ. Ngoài phòng khách, Tuấn Khải tức giận:

- Sao em lại cố tình phá anh?

- Sao cơ ạ! - Vương Nguyên giả bộ ngờ ngác.

Nó bê nước từ trong ra, hai người không còn cơ hội nói chuyện. Vương Nguyên chột cảm thấy đau, đau nhói từ trong tim khi nó âu yếm lau mồ hôi cho Tuấn Khải. Tình cảm của nó thuộc về ai, liệu cậu có nên ích kỷ kéo nó về bên mình. Đáng ghét, thì ra vị của tình yêu là thế! Cậu cảm nhận được rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Yêu Và Tfbos* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Mong Mọi Người Thứ Lỗi Vì Thời Gian Không Cho Phép, Lam Không Thể Đăng Đều Đặn.

Đi Vương hỏi nó rất khéo, vừa không làm nó ngại ngần lại tạo cho nó một tâm thế thoải mái. Dần dần, khoảng cách giữa nó và dì thu hẹp lại. Vương Nguyên và Vương Tuấn Khải đều im lặng, mỗi người theo đuổi một dòng suy nghĩ riêng của mình nhưng đều hướng về một người. Dì Vương tỏ ra thích thú với nó, cuối cùng, dì dặn dò nó:

- Tiểu Kỳ, Tiểu Khải nhà ta rất tội nghiệp, từ sớm đã không có tình yêu thương của mẹ nó. Trái tim nó rất cô độc, mặc dù được nhiều cô gái ngưỡng mộ nhưng nó không để ý tới ai hết. Dì còn sợ sau này không có cháu bồng, may là con cướp được trái tim nó rồi. Con nhất định phải đối xử tốt với nó, nhất định không được bỏ rơi nó, đẩy nó xuống vực sâu. Dì giao nó cho con đấy! Con đồng ý nhé!

Nó ngạc nhiên nhìn gì, không ngờ dì lại nói những lời này. Vương Tuấn Khải cũng sững sốt, anh sợ nó khó xử. Vương Nguyên thì đứng hình, khuôn mặt

cậu tái mét. Trong khung cảnh này, hình như chỉ có cậu là người thừa. Quản lý Ken thấy sắc mặt Nguyên Tử thay đổi không tránh khỏi lo lắng.

- Con... con... - Nó lấp bắp, trong lòng thầm oán hận Khải ca. Nếu anh báo trước là đi gặp phụ huynh thì chắc chắn nó sẽ chuẩn bị để đối phó với những lời kiểu này. Nó yêu Khải hay không, trong tim nó còn chưa thể xác định. Làm sao có thể trả lời ngay được. Di Vương rất tinh ý, nhanh chóng nhận ra sự bối rối trong mắt nó, di tỏ vẻ không hài lòng:

- Sao vậy con dâu? Con còn suy nghĩ điều gì nữa!

Nó bất chợt nhắm mắt lại. Những kỷ niệm ngọt ngào của nó và anh lần lượt chạy dài trong đầu nó như một cuốn phim không có điểm kết thúc. Trong giây phút nó hoảng loạn, chỉ một mình nụ cười ấm áp của anh làm xoa dịu nó. Đó không phải yêu thì là gì. Nó mở mắt, hít một hơi thật sâu, đồng đặc nói với di:

- Di, con chưa thể bảo đảm sẽ mang lại hạnh phúc cho anh ấy. Nhưng con yêu anh ấy, con cũng chưa từng nghĩ con sẽ đi cùng anh ấy đến cuối con đường, nhưng trong tim con bây giờ, chỉ có hình bóng của anh ấy. Tuổi trẻ bồng bột không nắm chắc tương lai, con xin lỗi di vì chưa thể trả lời.

Di Vương ngăn người một lát rồi mỉm cười hiền hậu nhìn nó, ánh mắt toát lên vẻ trù mến. Vương Tuấn Khải lặng người, trong lòng dâng lên một cảm giác hạnh phúc khó tả. Nguyên Tử lạnh lùng đứng dậy, ném cho nó một ánh nhìn đau khổ rồi rời khỏi nhà họ Vương.

- Vương Nguyên! - Quản lý Ken vội vã chạy theo sau, không quên chào di Vương theo đúng lễ nghĩa.

Vương Nguyên lao ra khỏi cửa trước những ánh mắt ngạc nhiên của những người ở lại. Cậu bắt cần tất cả, vào trong xe rồi phóng vút đi. Quản lý Ken vất vã chạy theo sau, miệng không ngừng than thở:

- Nguyên Tử, em có thể nghĩ cho người khác một chút được không?

Nó rơi vào trầm mặc, trong tim đau đớn lạ lùng không thể lý giải. Di Vương không hiểu chuyện, liền can ngăn:

- Thằng nhóc này làm sao thể nhỉ?

Nó cười trừ nói đỡ:

- Chắc cậu ấy bận gì đó thôi ạ! À mà cháu cũng có việc gấp cần giải quyết, xin lỗi di.

Nó đứng lên, khuôn mặt đỏ bừng vì lo lắng.

- Thành thật xin lỗi di. Lần khác cháu sẽ tới chơi ạ!

- Để anh đưa em đi. - Vương Tuấn Khải đứng lên, tâm trạng cậu rất tốt, không thể để một việc không đáng có làm ảnh hưởng.

Di Vương gật đầu, bà hoàn toàn thông cảm với công việc bận rộn của nó. Nó mỉm cười lần nữa chào di rồi nhanh chóng rời khỏi nhà họ Vương. Tuấn Khải vội vã chạy theo sau, cậu không hiểu tại sao nó lại thay đổi sắc mặt đột ngột như vậy.

- Anh Kỳ, em làm sao vậy?

Nó khựng lại, quay người nhìn thẳng vào đôi mắt phượng hẹp của anh:

- Tuấn Khải, là anh sắp đặt đúng không?

Vương Tuấn Khải ngăn người, anh không hiểu nó muốn nói gì.

- Em nói gì cơ? Anh...

Bốp... Tuấn Khải ôm bên má đỏ ửng in dấu năm ngón tay...

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Yêu Và Tfbys* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Sương mù trắng mờ ảo bao bọc lấy trang viên của ông bà Brown. Mọi người đều ngại ra ngoài vào lúc thời tiết có chuyển biến xấu nên trang viên màu trắng đẹp đơn sơ của ông bà hôm nay đông đúc người hơn thường lệ. Trong gian phòng ăn ấm cúng, hai vợ chồng Brown, cậu con trai và mấy vị khách đang dùng bữa tối. Ông Brown ngồi trên chiếc ghế chính giữa, khuôn mặt ông tuy nhiều nếp nhăn nhưng vẫn ánh lên vẻ hiền từ dễ mến. Ông mặc một bộ quần phục màu đỏ khá là cũ trong thời chiến mà ông chỉ dùng trong những dịp đặc biệt. Chiếc quần dài màu trắng và đôi giày da bóng loáng làm ông có

về trẻ hơn so với cái tuổi sáu mươi. Alex ngồi ngay phía bên phải ông, cậu cũng khoác lên mình bộ trang phục giống hệt cha, khác là có thêm một dải trang trí màu trắng vắt qua chiếc áo màu đỏ cứng nhắc và thắt lưng màu trắng. Cậu im lặng ăn, nghe mọi người kể chuyện cười, các chuyện về đồng áng, mùa vụ mà không có chút cảm xúc nào. Bà Brown bận rộn với món súp đặc biệt trên bếp, dù tất bật nhưng bà vẫn không quên pha thêm trò vui vào bữa ăn cùng mọi người. Một người đàn ông ngồi chiếc ghế thứ năm, để râu quai nón, đứng lên hỏi ông Brown với giọng hài hước:

- Ông Brown, tôi tưởng ông sẽ cho chúng tôi xem cô con dâu quý hóa được nhà ông chọn cho Alex chứ!

Phụt...Alex bất ngờ phụt ngum rượu vang vừa uống, khuôn mặt lộ rõ vẻ sùng sốt. Mọi người lặng yên nhìn cậu vài giây rồi cùng phá lên cười. Người đàn ông khi nãy tiếp tục trêu ghẹo Alex:

- Con trai, con hậu đậu thế này thì sau này làm sao chăm lo được cho Lauren nhà ta.

Mọi người càng cười to hơn như thể mỗi câu nói của ông ta đều làm bật lên tiếng cười. Cậu con trai đỏ lừ mặt, đứng lên xin phép mọi người rồi nhanh chóng chạy lên lầu trước sự ngạc nhiên của bà Brown.

- Con không ném thử món súp rau củ của ta à?

Nhưng cậu không trả lời, cậu tức giận sập mạnh cửa phòng để không một âm thanh nào làm phiền cậu được nữa. "Con dâu quý hóa" mà người đàn ông vừa rồi nhắc tới không ai khác là Lauren Jones, con gái ông ta và cũng là cô hàng xóm rắc rối của gia đình Brown, đúng hơn là với cậu. Cậu chưa từng thấy đứa con gái nào... vô duyên như Lauren. Nếu có một đứa con gái cứ lăng nhăng đi theo cậu rồi bắt cậu hôn cô ta thì chắc chắn đó chính là Lauren. Cậu biết Lauren là đứa con gái xinh đẹp, đáng yêu, tốt bụng và thích cậu nhưng điều kỳ lạ là cậu không hề có một chút cảm xúc nào với cô ta. Lauren suốt ngày theo cậu, vậy nên mọi người đều nghĩ họ là một cặp, bao gồm cả ông bà Brown và ông John Jones - bố của cô ta. Mọi người đều nói Lauren sẽ là vợ của cậu trong tương lai không xa, vì bây giờ cậu đã 25 tuổi.

Alex nằm phịch xuống tắm thử trước lò sưởi, cậu muốn bỏ lại phiền muộn sau lưng, không muốn nghĩ đến bọn họ nữa. Nhưng cậu chưa kịp chìm vào giấc ngủ sâu thì tiếng gõ cửa dai dẳng lại kéo cậu dậy.

- Ai ngoài đó? - Alex lên tiếng, giọng ngái ngủ.

- Em - Tiếng con gái yếu điệu vang lên, thêm tiếng cười khúc khích của một người con gái khác.

- Đợi anh chút. - Alex lười biếng đứng dậy. Chắc chắn là Lauren và một người bạn gái nào đó trong mớ bạn nhiều không đếm nổi của cô ta. Lauren đích thị là vô duyên, vì Alex không thể tưởng tượng nổi một đám con gái vào phòng một đứa con trai chỉ để ăn và nói chuyện phiếm thì đáng sợ thế nào. Cậu có lẽ là có chút kỳ thị, nhưng ông bà Brown lại hết sức ủng hộ. Thật không thể chịu nổi.

Alex mở cửa, mi mắt nặng trĩu không để cho cậu kịp nhìn thấy bạn của Lauren vì cô đã kéo người bạn đó vào phòng cậu trong chớp mắt, không thèm để ý thái độ chủ phòng là cậu thế nào. Cậu ngoan ngoãn đóng cửa rồi đi về chỗ của mình, định ngủ tiếp.

- Anh. - Lauren hét lên, có chút không hài lòng. - Hai đứa con gái ở đây mà anh có thể tự do ngủ được hả? Sao anh vô duyên quá vậy?

Alex mắt nhắm mắt mở, thăm than phiền trong đầu. Đúng là không bình thường thật, chắc là do lây từ Lauren. Rèm mi dài cong vút vừa mở ra, trước mắt Alex là một màu xanh biếc. Hoặc là màu của chiếc váy dạ hội cầu kỳ. Bạn của Lauren toàn những mỹ nhân cả, nhưng cậu chưa thấy ai đẹp bằng cô gái trước mắt. Đôi mắt hiền dịu dàng, nụ cười duyên dáng dù hình như hơi giả tạo. Cậu định hỏi tên người đẹp thì Lauren đã lanh chanh nói trước:

- Đây là Isabelle Foster, bạn thân của em. Cô ấy là người Trung Quốc đấy. Đi du học ở Anh rồi chúng em quen nhau qua thư điện tử. Tên thật của cô ấy là Doãn Tuyết Lam.

Doãn Tuyết Lam, cái tên này quen quá! Cậu cố gắng lục tìm trí nhớ trong vô vọng..

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Yêu Và Tfboys* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Lam Đã Trở Lại Và Lợi Hại Hơn Xưa.

Từng giọt nước mắt trong suốt như pha lê lăn dài trên gò má trắng bóc của nó, ánh mắt vừa yêu thương vừa giận hờn mang theo chút hối hận vương lại trên bên má đỏ ửng của Vương Tuấn Khải.

- Tại sao anh lại như vậy? Em đã nói rồi, em đã nói em chỉ yêu mình anh rồi! Tại sao anh lại không tin?

- Anh...

- Anh im đi! Anh...dựa vào cái gì mà nhấn tâm giày vò cậu ấy. Cậu ấy rõ ràng là rất đau khổ. Em đã chọn anh. Sao lại không buông tha cho cậu ấy. Anh...em thật thất vọng về anh. Anh hẹn cậu ấy đến đúng không? Để anh cười thắm trong lòng khi cậu ấy tức tối. Chắc chắn là anh, không thể là ai.

Trong tình yêu mà không tin tưởng lẫn nhau thì chúng ta hãy chia tay đi. - Nó run run chỉ tay vào Vương Tuấn Khải, cực kỳ hối tiếc nhưng câu nói đã bật khỏi họng trở thành thanh âm, không thể rút lại. Chỉ còn một cách...

Nó quay người bước đi, cố tỏ ra mạnh mẽ nhưng nước mắt vẫn tiếp tục tuôn rơi lã chã. Người nó yêu đây sao? Người nó luôn tin tưởng đây sao? Vương Tuấn Khải uất ức, thẹn đỏ mặt. Rõ ràng là nó tự nghĩ ra rồi đổ lỗi cho cậu. Nếu cậu thực muốn Vương Nguyên đau khổ thì cần phải dùng phương pháp dễ tiện đó sao? Tại sao nó không chịu tin tưởng cậu? Tại sao nó không chịu nghe cậu giải thích?

- Nếu em đi tiếp, chúng ta sẽ chia tay. Lần này em hãy chọn đi. - Vương Tuấn Khải bình thản nói, nhưng kỳ thực trong lòng cậu rất lo lắng, rất sợ hãi nó sẽ đi tiếp. Nó khựng lại. Một cảm giác đau nhói từ vùng bụng trào lên làm nó ôm chặt bụng, khuyu xuống. Quả thực anh không cần nó nữa sao? Nỗi đau cơ thể không so sánh được bằng nỗi đau trong con tim đang rỉ máu. Vương Tuấn Khải lo lắng chạy đến, ôm nó trong vòng tay ấm áp của cậu:

- Tiểu Kỳ, em sao vậy? Sao lại ra nông nổi này? Chúng ta mau tới bệnh viện.

- Không. Ghét bệnh viện, ghét cả anh. - Nó cố gắng đẩy Vương Tuấn Khải ra trong vô vọng. Vùng bụng lại tiếp tục đau quặn lại làm nó trào nước mắt, sao lại thế này chứ! Nó không muốn dựa vào anh chút nào. Trước khi bóng tối bao trùm lấy màn ảnh mờ mờ trước mặt nó, nó chỉ kịp nói ba chữ:

- Em...ghét...anh!

Isabelle tựa người vào thành giường, đôi mắt có chút u ám. Lauren Jones, chính là nghĩ đến cái tên này. Từ lúc ánh mắt Alex dành cho cô ta dù chán chường nhưng rất thân thiết, còn dành cho cô thì khác lạ như đề phòng. Thực ra cô quen Alex từ lâu rồi, thậm chí còn biết rất rõ về quá khứ của cậu. Chính Âu Dương Na Na là người trao cho cô canh giữ nhà kho năm ấy. Lúc đầu cô có chút yêu mến Alex, định thả người. Nhưng nhìn những cử chỉ yêu thương của cậu ta dành cho cô gái Trung Quốc ấy, trong lòng nảy sinh ghen tỵ, nhất quyết để hai người họ chết cùng nhau. Không ngờ cô gái Trung Quốc đó thật sự tuyệt tình, nhẫn tâm bỏ lại Alex để chạy thoát thân. Cô thương tình phá cửa cứu Alex đã ngất xỉu rồi đặt cậu bên vệ đường.

Đã 10 năm trôi qua, cô không còn là cô bé ngây ngô ngày nào nữa. Tưởng rằng duyên đã cạn, nào ngờ phận vẫn kéo hai người lại với nhau. Lần này, cô tuyệt đối sẽ không để mất cậu một lần nữa! Lauren, cô bạn thân này, vốn dĩ cô không cần nữa! Nhìn những cử chỉ và lời nói của Lauren, cô đã sớm đoán cô gái này chính là bước cản đầu tiên. Nhất định phải loại trừ, bất chấp điều kiện.

Trong bệnh viện X, phòng bệnh 385

- Lưu tỷ tỷ, ăn chút gì đó đi! Bệnh ung thư dạ dày không được để dạ dày rỗng đâu! - Linh Linh, một cô gái mới bước chân vào nghề diễn cũng là bạn thân của nó đang cố gắng an ủi nó.

- Không muốn. Khải ca thực sự bỏ rơi tỷ sao? - Nó với đôi mắt đỏ hoe nhìn Linh Linh tìm điểm tựa. Linh Linh thở dài, cô chịu thôi. Lúc cô bị cuộc gọi của sư huynh Vương Tuấn Khải làm cho sợ chết khiếp, chạy như bay tới đây thì sư huynh lại buồn bã nhờ cô chăm sóc sư tỷ Anh Kỳ rồi bỏ đi. Bóng hình huynh ấy quả thực rất cô độc. Cô là người ngoài cũng nhìn thấu sư huynh yêu sư tỷ rất nhiều.

- Không có. Sư huynh có việc nên đi trước.

- Ngày nghỉ thì có việc gì chứ? Rõ ràng là muốn tránh mặt tỷ. - Nó mệt mỏi trùm chăn qua đầu, cất lên tiếng nấc thốn thức. Linh Linh im lặng gọt táo, gọt cẩn thận thành một dải liên không dứt. Hai người này từ lúc chính thức yêu nhau đã là một cặp đôi khiến cô phải ngưỡng mộ. Nhớ lại cách đây hai tuần, cô còn vui vẻ đùa với nó:

- Sau này nhất định phu quân của tiểu muội sẽ đẹp trai giống sư huynh của tỷ.

Nó ngại ngùng không biết nói thế nào thì Vương Tuấn Khải đã giúp nó đỡ lời:

- Muốn vậy thì cô lập tức cố gắng nỗ lực bằng Tiểu Kỳ nhà anh đi!

Linh Linh phá lên cười.

- Phải rồi! "Tiểu Kỳ nhà anh" chính là đệ nhất thiên hạ.

Hồi ức đẹp để ấy lại thay bằng sư tỷ mỏng manh yếu ớt nằm trên giường bệnh, sư huynh ưu phiền đẩy mình bỏ đi. Linh Linh buồn thay cho họ, trong lòng cô cầu mong họ sớm hòa thuận như trước kia.

- Tiểu muội! - Nó hé mắt nhìn Linh Linh, có chút quan tâm. - Muội thích Vương Nguyên phải không?

Linh Linh đỏ mặt. Nó thật có con mắt tinh tường. Chuyện này cô đâu có nói với ai. Vì kỳ thực cô luôn biết: Vương Nguyên chỉ thích một mình sư tỷ của cô mà thôi!

- Không có!

- Thật sao? - Nó bỏ hắt chăn ra, dí sát vào mặt Linh Linh, ánh mắt cực kỳ muốn trêu chọc.

- Đúng mà! Nguyên ca đẹp trai, lại đáng yêu như vậy! Làm sao muội dám...

Nó khúc khích cười, ra vẻ hiểu chuyện:

- Phải rồi! Không thích mà ca tụng người ta lên mây thế hả? Nói đi, thích rồi đúng không? Đại tỷ nhất định sẽ tác thành hai người.

Linh Linh ngạc nhiên nhìn nó đầy vẻ hoài nghi:

- Sư tỷ, tỷ nói thật chứ?

- Đương nhiên là thật!

- Yêu sư tỷ! - Linh Linh sung sướng nhảy cẫng lên ôm chèoàng lấy nó. Cô gái Hạ Linh Linh này, vẫn còn trẻ con lắm!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Yêu Và Tfbys* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Ánh chiều tà tím đỏ bao trùm một màu u buồn lên thành phố Trùng Khánh. Một chàng trai cao dong dong đứng giữa cây cầu rộng lớn, chăm chú nhìn dòng nước chảy xiết dưới chân. Lưu Anh Kỳ, rốt cuộc tôi phải làm gì em mới có thể hiểu? Em là một cô gái bướng bỉnh, luôn hành động theo những gì mình nghĩ. Và cũng vì vậy nên tôi yêu em. Nhưng...em có yêu tôi không? Tôi thực sự lo lắng, thực sự lo lắng về em đó em có biết không? Rốt cuộc là em yêu tôi hay em thân tượng tôi. Tình cảm em dành cho tôi là gì? Nếu em thực sự yêu tôi, thì em sẽ không dễ gì bị lung lay bởi những yếu tố khác. Tôi là người nổi tiếng, tôi biết tôi không thể mang lại cho em một cuộc sống bình thường. Nếu trở thành nửa còn lại của trái tim tôi, em buộc phải chịu những lời ghen ghét, những lời đố kỵ của fans. Em có chịu nổi không? Vì tình yêu, em có sẵn sàng đổi mặt với tất cả không hả cô gái yếu đuối cố tỏ ra mạnh mẽ. Tôi đã từng nghĩ, em đồng ý làm tất cả. Nhưng đến hôm nay, em lạnh lùng quay lưng về phía tôi, em không chịu nghe tôi giải thích. Rồi đến khi, tôi cần trên tay tờ bệnh án của em: Ung thư dạ dày giai đoạn cuối. Em sắp ra đi rồi, em sắp rời xa tôi rồi! Trong lòng tôi thực sự bối rối, tôi nên làm thế nào.

Cảm giác này chính là cảm giác bất lực, cảm giác thất vọng khi biết tin Tiểu Tỷ - đưa em tôi coi như em ruột chết. Lần cuối cùng đổi mặt với nó, tôi đã tuôn ra những lời thách thức vì em. 10 năm qua đi, tôi tưởng tôi đã chiếm trọn con tim em, nhưng thực sự không phải thế! Tôi phải làm gì?

- Cậu có phải là cậu Vương?

Vương Tuấn Khải giật mình quay lại. Một người phụ nữ quý phái mặc trang phục màu đen bước xuống từ chiếc xe hơi sang trọng. Đằng sau bà còn có hai vệ sĩ đi kèm. Khuôn mặt bà vừa chứa đựng sự nguy hiểm, vừa chứa đựng sự nhân hậu.

- Phải! Bà là ai? - Vương Tuấn Khải theo quán tính lùi về phía sau, khuôn mặt không khỏi sợ hãi.

- Ta là Lâm Nguyệt Anh, phu nhân của Lưu Thị, quan trọng nhất, ta là mẹ của Tiểu Kỳ.

Vương Tuấn Khải thở phào. Cách xuất hiện của bà thật bất ngờ khiến cậu không xoay theo kịp.

- Ta bay từ Anh tới đây là để gặp cậu chứ không phải con gái. Cậu hãy đi theo ta.

Hai tên vệ sĩ lôi cậu vào chiếc BMW đậu cạnh một cách thô bạo.

Nó bực tức ném chiếc điện thoại màu trắng xuống đất. Linh Linh mở cửa bước vào phòng bệnh, lo lắng hỏi:

- Sư tỷ, sư tỷ sao vậy?

- Tên thói tha đó không thèm nghe máy. Hấn ghét tỷ thật rồi! - Nó cố tỏ vẻ bình tĩnh nhưng nước mắt cứ từ khóe mắt chảy ra.

Linh Linh im lặng không nói gì, chỉ khẽ mở cửa to hơn một chút:

- Sư tỷ, Nguyên ca đến thăm sư tỷ.

Giọng cô buồn buồn, chỉ có kẻ ngốc mới không nhận ra. Nó ngạc nhiên mở to mắt nhìn Nguyên Từ đứng trước cửa phòng bệnh, đăm đăm nhìn nó, dường như trong ánh mắt ấy có chút đau khổ.

- Linh Linh, em đi mua cháo cho tỷ của em đi! - Nguyên Từ nhẹ nhàng nói, không biết rằng giọng nói ấy có sức sát thương lớn như thế nào. Linh Linh

thở dài rồi gật đầu, nhanh chóng rời đi để lại không gian riêng cho hai người.

- Em...sao lại thành ra thế này? Tên khốn đó đã làm gì em? - Nguyên Tử đau lòng nói, giọng bỗng trở nên khàn đục.

Nó lạnh lùng quay đi, không phải vì ghét bỏ, mà là sợ hãi khi đối mặt với ánh mắt ấy:

- Đó là chuyện của mình. Mình bằng tuổi cậu đó, đừng có em em mãi như vậy! Hơn nữa, đừng gọi bạn trai mình là tên khốn.

- À!

Một tiếng thôi, cũng chát chứa bao đau đớn sâu thẳm, bao thất vọng. Vì ngay thời khắc ấy, Vương Nguyên nghe như trong lòng cậu có gì đó vỡ vụn một cách đáng thương.

- Tiểu Kỳ, hôm đó...mình xin lỗi vì đã cố tình đến phá hai người.

Nó quay lại nhìn Vương Nguyên, ngạc nhiên mở to mắt hết cỡ.

- Nguyên Tử, cậu...cậu đang nói gì vậy? Không phải là...không phải là Khải Khải hẹn cậu đến sao?

Bây giờ đến lượt Vương Nguyên kinh ngạc:

- Không phải. Là mình tự đến đó. Sao cậu lại nghĩ vậy?

- Không có gì!

Nó cười xòa, cố tình lơ đi chuyện lúc nãy. Kỳ thực trong đầu nó đang cực kỳ rối bời. Nó và Vương Tuấn Khải cãi nhau, là do nó tưởng... AAA, nghĩ lại tức đến nghẹn cổ. Sao Khải Khải không chịu giải thích. Mà tại sao anh biết mình đứng còn không chịu nghe máy. Không lẽ giận nói thật rồi! Nó thật thâm hại, trong đầu nó hiện lên hình ảnh nó giờ tay tát anh. Thật đau lòng! Anh Kỳ, mày dựa vào cái gì mà làm tổn thương Khải Khải? Mày dựa vào cái gì mà không tin Khải Khải? Mày thật đáng ghét. Anh rút cuộc trốn đi đâu rồi, Vương Tuấn Khải?

Vương Nguyên nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế mà Linh Linh thường ngồi khi chăm sóc cho nó, chăm chú quan sát khuôn mặt xinh đẹp đang cứng đờ.

Bất giác cậu mỉm cười, dù không thể đường hoàng đứng bên cạnh em nhưng mỗi ngày có thể ngắm em đáng yêu như vậy, tôi cũng vui lòng.

- Tiểu Kỳ à!

- Gì? - Nó bỗng chốc trở nên tức giận. Sau một hồi phân tích cực kỳ logic, cuối cùng nó kết luận: Tất cả là do Vương Nguyên. Nếu cậu không vì tính trẻ con là bản chất, ngang ngược tới nhà dì Vương thì chắc chắn nó sẽ không đổ oan cho Vương Tuấn Khải, nó không đổ oan cho Vương Tuấn Khải thì chắc chắn nó sẽ không tát anh, nó không tát anh thì chắc chắn anh sẽ không bỏ đi. Tự nhiên nó cảm ơn căn bệnh nguy hiểm của nó ghê gớm. Nếu không phải đau bụng thì chắc chắn nó sẽ rời đi, đồng nghĩa với việc đồng ý chia tay anh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Yêu Và Tfboys* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

- Tôi muốn thương lượng với cậu. - Phu nhân Lưu lạnh lùng nhìn Vương Tuấn Khải bị trói chặt trên nền nhà. Cậu cắn răng, cố không bật tiếng khóc khi những sợi dây thừng thi nhau thắt chặt vào người cậu.

- Bác muốn nói gì ạ?

- Không vòng vo, tôi sẽ vào vấn đề chính luôn. Cậu biết John Trần chứ? - Phu nhân Lưu nhếch mép cười, một tia hiểm độc lướt qua mắt bà. Vương Tuấn Khải gật đầu. John Trần là tài tử trẻ người Trung giàu có, định cư bên Anh; nổi tiếng như hấn, ai chẳng biết.

- Tốt. Tôi đã chăm cậu ta là con rể tương lai. Bản thân cậu ta cũng rất có cảm tình với Anh Kỳ nhà tôi. Nhưng mà cậu lại là người xen giữa. Tôi không phải là một bà mẹ tồi, tôi rất yêu thương con gái. Nếu nó và cậu yêu nhau thật lòng, tôi sẽ không ngăn cản hai đứa. Nhưng tại sao vệ sĩ của tôi lại báo cáo là nó đã tát cậu sau khi đi từ nhà cậu ra? Mẹ con cậu bắt nạt nó phải không?

- Không phải. Là có chút hiểu lầm... - Vương Tuấn Khải nghẹn lời. Một phần vì cậu không biết giải thích thế nào cho phu nhân Lưu hiểu, một phần vì cậu quá bất ngờ vì thông báo của bà.

Lưu phu nhân nhìn ra ngoài trời, màn đêm đen kịt màu huyền bí, những đám mây vẫn vũ. Bà ra lệnh cởi trói cho Vương Tuấn Khải. Trước khi rời đi, bà còn nói:

- Cuộc gặp gỡ này, Tiểu Kỳ tuyệt đối không được phép biết. Ta sẽ theo dõi thêm. Thực lòng, ta chỉ muốn con gái ta hạnh phúc.

Những tiếng bước chân xa dần. Vương Tuấn Khải gắng gượng bò dậy rồi đứng lên, cậu phải tới bệnh viện... ngay bây giờ.

Hành lang bệnh viện trở nên hỗn loạn vì ngôi sao trẻ Vương Tuấn Khải đang chạy vội vã qua các hành lang, xô đẩy vào bao nhiêu người. Cậu mở cửa phòng. Khác với không khí ồn ào ngoài kia, trong phòng bệnh rất yên tĩnh. Anh Kỳ đang ngồi trên giường, nhìn anh trần trối như vật thể lạ.

- Anh/Em... - Cả hai giọng nói cùng vang lên, hòa quyện vào nhau thành thứ thanh âm gì không biết.

- Sao anh lại đến đây! - Nó hỏi, giọng tràn ngập biết lỗi. Từ lúc Vương Nguyên cho nó biết sự thật thì nó hối hận ghê gớm.

Wương Tuấn Khải chạy tới bên giường bệnh, nâng niu nó trong vòng tay:

- Anh xin lỗi..

- Anh không có lỗi, là em có lỗi.

Wương Tuấn Khải nói lỏng tay. Khuôn mặt hai người chỉ cách nhau có chút ít. Ngồi cạnh em, ôm em vào lòng, tôi mới có thể an tâm. Nó mở to mắt, khuôn mặt anh đang sát gần nó.

"Tỷ tỷ"

Linh Linh bất ngờ mở cửa phòng. Nó giật mình đẩy Tuấn Khải ra. Linh Linh tròn mắt nhìn hai khuôn mặt đang đỏ ửng lên vì ngượng ngùng. Nhỏ như hiểu ra điều gì, toét miệng cười:

- Tỷ, huynh, hai người cứ tự nhiên. Muội đi dạo đây ạ!

Nhanh như chớp, cửa đóng sầm lại. Giá như Linh Linh ở lại thì bầu không khí còn đỡ nóng hơn bây giờ. Nó giả vờ tỉnh bơ, hỏi Khải ca:

- Sao bây giờ anh mới tới thăm em?

- Anh... sợ! - Khải ca lè lưỡi.

- Sợ gì? - Nó ngây thơ tin ngay.

- Sợ phải đối mặt với gương mặt thiên thần của em. - Khải ca đưa tay lên ôm tim. - Phải làm sao đây? Anh không thể kiềm chế nổi nữa đâu!

Nó đỏ bừng mặt, kéo gối đập Khải ca, không ngừng la:

- Cho chừa cái tội trêu em nè!

- Á... đau anh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Yêu Và Tfbys* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.